Richard Bachman
Blaze

Traducere: Mircea I. Pricăjan
Editura Nemira Publishing House, 2009

Richard Bachman
Blaze
Scribner, 2007

Versiune ebook: 2.0 p1710

RICHARD BACHMAN

BLAZE

Cuvânt înainte Stephen King
Traducere din limba engleză MIRCEA PRICĂJAN
NEMIRA

Coperta colecţiei: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: © Krasny, Jan Patrick via Agentur Schlück GmbH

Aceasta este o lucrare de ficţiune. Persoanele, locurile şi întâmplările descrise sunt produsul imaginaţiei autorului. Orice asemănare cu realitatea este pur întâmplătoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BACHMAN, RICHARD
Blaze / Richard Bachman; trad.: Mircea Pricăjan.
– Bucureşti: Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8073-84-2

I. Pricăjan, Mircea (trad.)
821.111(73)-31-135.1

Richard Bachman
BLAZE
Copyright © 2007, by Stephen King
Foreword copyright © 2007 by Stephen King

© Nemira, 2009

Redactor: Ioana STĂNESCU
Tehnoredactor: Niţă CONSTANTIN
Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8073-84-2

Stephen Edwin King s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald şi Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său şi-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de

repetate mutări dintr-un oraş în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază şi SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influenţă decisivă asupra lui - aşa a început să aştearnă poveşti la o maşină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery.*

Între 1962 şi 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 şi 1970 a urmat cursurile Universităţii Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultăţii şi a publicat primele povestiri în revista *Maine Campus,* unde a ţinut şi o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obţinut licenţa în literatură, un certificat de profesor de liceu şi o diplomă pentru elocuţiune şi artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare şi poetă T. King, şi împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă şi a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viaţă grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie,* dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul şi l-a convins să-l ducă la bun sfârşit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediţiei de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa şi-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot.* De acum înainte îşi va consacra viaţa creaţiei literare şi, într-o mai mică măsură, producţiei cinematografice. Aproape toate romanele sale au fost ecranizate şi King acordă permisiunea studenţilor la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane şi două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări şi a primit numeroase premii, printre care şi prestigioasa Medalie pentru Contribuţii Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. Venitul său anual este estimat la peste 40 de milioane de dolari.

Pentru Tommy şi Lori Spruce
Cu gândul la James T. Farrell

Acestea sunt mahalalele sufletului.
John D. MacDonald

Mărturisire

Dragi Cititori Fideli,

Acesta este un roman de sertar, să ne înţelegem. Vreau să ştiţi lucrul acesta cât încă mai aveţi bonul de casă şi înainte să-l mânjiţi cu sos de friptură sau îngheţată, ceea ce v-ar crea probleme sau chiar v-ar împiedica să returnaţi cartea la librărie.[1] Este un roman de sertar revizuit şi adus la zi, însă asta nu schimbă cu nimic adevărul. Numele de Bachman apare pe copertă deoarece *Blaze* este ultimul roman din perioada 1966-1973, perioada de productivitate maximă a acelui distins domn.

În cursul respectivilor ani am avut, la drept vorbind, dublă personalitate. Stephen King era cel care scria (şi vindea) poveşti horror unor reviste pentru bărbaţi precum *Cavalier* şi *Adam* [2], însă cel care a scris o serie de romane pe care n-a vrut nimeni să le cumpere se numea Bachman. Între acestea se numărau *Rage* [3], *Marşul cel lung, Şantier în lucru* (Ed. Lucman, 2007) şi *Fugarul* (Ed. Lucman, 2005) [4]. Toate patru au fost publicate în ediţii ieftine, populare.

Blaze era ultimul dintre aceste romane timpurii... al patrulea sfert, dacă doriţi. Sau pur şi simplu un alt roman de sertar al unui scriitor cunoscut, dacă insistaţi. A fost scris la sfârşitul anului 1972 şi începutul lui 1973. În timp ce-l scriam mi se părea un lucru de excepţie, dar când l-am recitit mi-a lăsat un gust amar. Mi-amintesc că nu l-am arătat nicicând vreunui editor - nici celor de la Doubleday, unde mă împrietenisem cu un tip pe nume William G. Thompson. Bill este cel care mai târziu l-a descoperit pe John Grisham şi tot Bill e cel care mi-a oferit un contract pentru cartea de după *Blaze,* o poveste dementă, dar îndeajuns de amuzantă despre noaptea balului de absolvire dintr-o localitate din centrul statului Maine.[5]

Pentru câţiva ani am uitat de *Blaze.* Apoi, după ce toate celelalte romane Bachman timpurii au fost publicate, l-am scos din sertar şi l-am parcurs. După ce am citit primele aproximativ douăzeci de pagini, am tras

---

1 Spun asta presupunând că-mi semănaţi şi că rareori vă aşezaţi la masă - sau la o modestă gustare - fără să aveţi la îndemână cartea începută recent (n.a.)

2 Cu o singură excepţie: Bachman, folosind pseudonimul John Swithen, a vândut o poveste poliţistă, *The Fifth Quarter (Al cincilea sfert)* (n.a.).

3 Care acum e scos din circulaţie, iar asta e bine (n.a.).

4 Romanul scris de Bachman care le urma acestora se intitula *Thinner,* şi nu e de mirare că am fost dat în vileag, deoarece acela a fost scris de fapt de Stephen King - fotografia de autor falsă de pe coperta a patra n-a păcălit pe nimeni (n.a.).

5 Cred că sunt singurul scriitor din istoria literaturii engleze a cărui carieră s-a fundamentat pe absorbante sanitare; partea asta a moştenirii mele literare pare bătută în cuie (n.a.).

concluzia că părerea mea dintâi fusese corectă, aşa că l-am pus înapoi la naftalină. Scrisul mi se părea în regulă, însă povestea îmi amintea de vorbele lui Oscar Wilde, care susţinea că e imposibil să citeşti „Vechiul magazin de curiozităţi" fără să râzi cu lacrimi de crocodil.[6] Aşa că *Blaze* a fost dat uitării, însă nu s-a pierdut niciodată cu adevărat. A rămas dosit pur şi simplu într-un colţ al Bibliotecii Fogler de la Universitatea din Maine alături de celelalte manuscrise Stephen King/Richard Bachman care sunt păstrate acolo.

Soarta lui *Blaze* a fost să petreacă următorii treizeci de ani în beznă.[7] Până când am publicat un roman popular subţire intitulat *Colorado Kid,* la o mică editură numită Hard Case Crime. Acea serie de romane, ideea unui tip foarte isteţ şi foarte de treabă pe nume Charles Ardai, dorea să readucă în atenţia publicului vechile poveşti *noir, policier*-urile dure, publicând unele noi. *Kid* a fost în mod categoric un roman poliţist blând, însă Charles a hotărât totuşi să-l publice, oferindu-i o minunată copertă ca acelea ale vechilor ediţii populare.[8] Proiectul a fost un succes... cu excepţia tărăgănării achitării drepturilor de autor din vânzări.[9]

Cam un an mai târziu, m-am gândit că poate mi-ar plăcea să încerc din nou ceva în stilul Hard Case, însă puţin mai serios. Gândul m-a dus înapoi la *Blaze,* pentru prima dată în mulţi ani, însă imediat am auzit în gând citatul acela afurisit din Oscar Wilde despre „Vechiul magazin de curiozităţi". *Blaze,* din câte îmi aminteam, nu era un roman *noir* în sens clasic, ci o lăcrimare de zile mari. Totuşi, am ajuns la concluzia că n-ar fi rău să arunc o privire peste el. Asta, desigur, dacă mai puteam găsi cartea. Mi-aminteam cutia de carton şi mi-aminteam corpul de literă pătrăţos (al vechii maşini de scris pe care Tabitha, soţia mea, o avea în timpul colegiului, o Olivetti portabilă extrem de robustă), dar habar nu aveam ce se alesese de manuscrisul dinăuntrul cutiei. Din câte ştiam, dispăruse ca măgarul în ceaţă.[10]

Nu era aşa. Marsha, una dintre cele două nepreţuite asistente ale mele, l-a găsit la Biblioteca Fogler. N-a acceptat să-mi încredinţeze manuscrisul original (ştiţi, am obiceiul să... pierd lucrurile), dar a făcut o xerocopie. Când am scris *Blaze* probabil că foloseam o panglică aproape complet

---

6 Aceeaşi reacţie am avut-o la *Povestea lui Orişicine* (Ed. Polirom, 2007), de Philip Roth, *Jude neştiutul* (Ed. Aldo Press, 2009) de Thomas Hardy şi *The Memory Keeper's Daughter,* de Kim Edwards - la un moment dat, citind aceste cărţi, am izbucnit de-a dreptul în râs, am fluturat din mâini şi am strigat: „Vrem şi cancer! Vrem şi orbire! De astea n-am avut parte încă!" (n.a.).

7 Nu într-un sertar propriu-zis, totuşi, ci într-o cutie de carton (n.a.).

8 O damă în ochii căreia se citeşte necazul. Şi o postură care-i trădează lascivitatea (n.a.).

9 Acum, că mă gândesc mai bine, şi asta amintea de vechile zile ale romanelor populare (n.a.).

10 De-a lungul carierei mele am reuşit performanţa de-a pierde nu unul, ci două romane destul de bune aflate în lucru. *Under the Dome* avea doar cincizeci de pagini la vremea dispariţiei, însă *The Cannibals* adunase deja peste două sute atunci când a dispărut de pe radar. Nu aveam o copie a niciunuia. Asta se întâmpla înainte de apariţia computerelor, iar eu nu foloseam niciodată foi indigo la primele ciorne - cine ştie de ce, a face asta mi se părea o dovadă de *îngâmfare* (n.a.).

ştearsă, deoarece copia era abia lizibilă, iar notaţiile de pe margini nu erau decât nişte mâzgăleli indescifrabile. Chiar şi aşa, m-am aşezat cu el în mână şi am început să citesc, gata să îndur junghiurile de ruşine pe care doar persoana ta mai tânără şi mai plină de sine ţi le poate oferi.

Dar mi s-a părut bunicel - în mod sigur mai bun decât *Şantier în lucru,* care, la vremea aceea, consideram că se înscrie în tradiţia *mainstream* a literaturii americane. Doar că nu era un roman *noir.* Era mai degrabă o tentativă naturalist-delincventă din categoria scrierilor de la începutul anilor treizeci ale lui James M. Cain şi Horace McCoy.[11] Mi s-a părut că *flashback*-urile sunt de fapt mai bine realizate decât povestea principală. Îmi aduceau aminte de trilogia *Young Lonigan* şi de uitata (dar delicioasa) *Gas-House McGinty,* ambele aparţinându-i lui James T. Farrell. Sigur, pe alocuri amintea de cei trei V[12], însă fusese scris de un tânăr (aveam douăzeci şi cinci de ani pe atunci) care întreţinea convingerea că SCRIE PENTRU POSTERITATE.

Mi-am spus că *Blaze* poate fi rescris şi publicat fără nici-o jenă, însă probabil că nu era potrivit pentru Hard Case Crime. Într-un anumit sens nu era câtuşi de puţin un roman poliţist. Dacă-l rescriam fără milă, eram de părere că putea deveni o tragedie minoră a celor oprimaţi. Pentru a obţine asta, am adoptat tonul sec şi liniar care pare să caracterizeze cele mai bune scrieri *noir,* folosind chiar şi un corp de literă numit American Typewriter pentru a nu uita ce ţel îmi stabilisem. Am lucrat repede, fără a mă uita vreodată în urmă sau înainte, dorindu-mi totodată să surprind ritmul accelerat al acestui tip de cărţi (mă gândesc mai mult la Jim Thompson şi la Richard Stark decât la Cain, McCoy sau Farrell). Mă gândeam că voi face reviziile la final, cu creionul, în loc să introduc corecturile la computer, cum se practică acum. Dacă volumul avea să fie o dezamăgire, voiam să profit de asta în loc să mă las copleşit de vinovăţie. Mi-am propus de asemenea să elimin orice urmă de sentiment din scriitura însăşi, voiam ca rezultatul să fie la fel de epurat ca o casă goală fără covoare pe jos. Mama ar fi spus că „am vrut să-i văd faţa de oaie beată". Doar cititorii vor putea judeca dacă mi-a reuşit.

Dacă are vreo importanţă pentru voi (n-ar trebui să aibă - vă doriţi, sper, o poveste bună şi sper că asta veţi primi), drepturile de autor şi orice venituri adiacente va mai produce *Blaze* se vor îndrepta spre Heaven Foundation, care a fost creată pentru întrajutorarea artiştilor liber-profesionişti pe care i-a părăsit norocul.[13]

Încă un lucru, dacă tot v-am agăţat de mânecă. Am încercat să nu fixez bine în timp acţiunea din *Blaze,* aşa încât romanul să nu fie tributar unei anumite perioade.[14] Mi-a fost greu, totuşi, să elimin toate amănuntele

---

11 Şi, categoric, este un omagiu închinat romanului *Oameni şi şoareci* - n-ai cum să nu remarci asta (n.a.).

12 Visător, vivace şi vibrant (n.a.).

13 Pentru a afla mai multe despre Heaven Foundation, puteţi vizita site-ul meu, adică www.stephenking.com (n.a.).

14 Nu-mi plăcea ideea ca Clay Blaisdell să-şi fi petrecut copilăria în America de după cel de-al Doilea Război Mondial; aceea a început acum să pară o perioadă imposibil de antică, chiar dacă părea (şi probabil că şi era) ceva normal în 1973, când o descriam în rulota în care eu şi soţia mea locuiam împreună cu cei doi copii

datate; păstrarea lor era importantă pentru intrigă.[15] Dacă veţi considera că povestea aceasta se petrece în „America, nu cu foarte mult timp în urmă", cred că va fi de ajuns.

Mi-este permis oare să conchid revenind la punctul de pornire? Acesta este un roman vechi, însă cred că am greşit la început când l-am considerat un roman prost. Mă puteţi contrazice... Însă e totuşi departe de *Fetiţa cu chibrituri.* Ca de fiecare dată, dragii mei Cititori Fideli, vă doresc tot binele, vă mulţumesc că veţi citi această poveste şi sper să vă placă. Nu îndrăznesc să sper că veţi lăcrima puţin, dar...

Ba nu. Ba nu, *îndrăznesc.* Atâta vreme cât nu veţi lăcrima de râs.

STEPHEN KING (în numele lui Richard Bachman)
Sarasota, Florida
30 ianuarie 2007

ai noştri (n.a.)

15 Dacă aş fi scris cartea astăzi, în mod categoric telefoanele mobile şi recunoaşterea identităţii apelantului ar fi trebuit luate în calcul (n.a.).

1

George era undeva în întuneric. Blaze nu-l vedea, dar vocea lui se auzea bine, tăioasă şi puţin aspră. George părea întotdeauna răcit. Suferise un accident în copilărie. Nu spunea niciodată despre ce fusese vorba, dar pe mărul lui Adam avea o cicatrice mică.

– Nu aia, prostovane, e plină de abţibilduri. Ia un Chevy sau un Ford. Albastru-închis sau verde. Vechi de doi ani. Nu mai mult, nu mai puţin. Nimeni nu le ţine minte. Şi fără abţibilduri.

Blaze trecu pe lângă maşina cu abţibilduri şi merse mai departe. Şi acolo, în capătul opus al parcării berăriei, tot auzea bubuitul slab al basului. Era sâmbătă seara şi localul era aglomerat. Afară era extrem de rece. Venise în oraş făcând autostopul, dar acum era în aer liber de patruzeci de minute şi îi amorţiseră urechile. Îşi uitase căciula. Mereu uita câte ceva. Dăduse să scoată mâinile din buzunarele jachetei şi să-şi acopere urechile cu ele, dar George îl admonestase. George spunea că urechile n-au decât să-i îngheţe, dar să aibă grijă de mâini. Nu ai nevoie de urechi ca să porneşti o maşină fără cheie. Erau minus şaisprezece grade Celsius.

– Acolo, spuse George. În dreapta.

Blaze întoarse capul şi văzu un Saab. Cu un abţibild. Nu părea deloc a fi maşina potrivită.

– Aia-i stânga, zise George. În *dreapta,* prostovane. Mâna cu care te scobeşti în nas.

– Îmi pare rău, George.

Da, iarăşi era prostovan. Se putea scobi în nas cu ambele mâini, dar ştia care e mâna dreaptă, mâna cu care scrii. Se gândi la mâna aceea şi în direcţia aceea se uită. Acolo era un Ford verde-închis.

Cu mişcări studiat lejere, se îndreptă spre maşină. Se uită peste umăr. Berăria era un bar studenţesc numit The Bag[16]. Ce nume prostesc, săculeţe le spuneai boaşelor. Era o cârciumă la subsol. Vineri şi sâmbătă seara cânta o formaţie. Înăuntru probabil că era cald şi înghesuială, o mulţime de fetiţe cu fuste scurte care se rupeau în figuri dansând. I-ar fi plăcut să intre numai ca să arunce o privire...

– *Ce* crezi că te gândeşti să faci? întrebă George. Să te fâţâi pe acolo? Nici pe bunică-mea aia oarbă n-ai prosti-o. Treci la treabă, mai bine.

– Bine, voiam doar...

– Mda, ştiu ce voiai doar. Nu te gândi la altceva decât la treaba pe care o ai de făcut.

– Bine.

– Ce eşti tu, Blaze?

Îşi lăsă capul în pământ, trăgându-şi nasul.

– Sunt un prostovan.

George spunea mereu că asta nu e o ruşine, dar că ăsta e adevărul şi trebuie să-l recunoşti. Nu puteai păcăli pe nimeni că eşti deştept. Se uitau la tine şi vedeau adevărul: luminile erau aprinse, dar casa era pustie. Dacă erai un prostovan, trebuia doar să-ţi vezi de ale tale şi să speli putina. Dacă erai prins, măgăreaţa cădea doar în capul tău, nu al băieţilor cu care erai, pentru că până la urmă oricum scoteau totul de la tine. George spunea că prostovanii nu ştiu deloc să mintă.

---

16 Sacul (n. tr.).

Blaze scoase mâinile din buzunare şi le îndoi de două ori. Încheieturile pocniră în aerul rece, încremenit.

– Eşti gata, uriaşule? întrebă George.

– Da.

– Atunci, eu mă duc să beau o bere. Rezolvă tu aici.

Blaze simţi un început de panică. Îi urcă în gât.

– Hei, nu, n-am făcut asta niciodată. Doar te-am văzut pe tine făcând-o.

– Ei bine, de data asta n-o să fii un simplu spectator.

– Dar...

Se opri. Nu avea rost să continue, decât dacă voia să strige. Auzea deja scrâşnetul aspru al zăpezii tasate sub picioarele lui George, care se îndrepta spre berărie. În scurt timp, paşii lui se pierdură în bubuitul ca de inimă al basului.

– Iisuse, zise Blaze. O, Iisuse Hristoase!

Degetele începeau să i se răcească. La temperatura aceea nu se putea baza pe ele decât pentru cinci minute. Poate pentru mai puţin. Dădu ocol maşinii spre portiera şoferului, crezând că aceasta va fi încuiată. Dacă aşa era, maşina nu-i era de folos, pentru că nu-l avea pe Subţirel cu el, Subţirelul era la George. Numai că portiera era descuiată. O deschise, întinse mâna înăuntru, găsi clapeta capotei şi trase de ea. Apoi se duse în faţă, dibui după a doua clapetă, o găsi şi trase de capotă în sus.

În buzunar avea o lanternă-creion. O scoase. O aprinse şi îndreptă raza spre motor.

Găseşte firul de contact.

Dar erau atât de multe maţe. Cablurile acumulatorului, tuburi, conectorii bujiilor, furtunul de alimentare...

Rămase acolo, cu transpiraţia curgându-i şiroaie şi îngheţându-i pe obraji. Nu era a bună. Asta nu era niciodată a bună. Şi, dintr-odată, îi veni o idee. Era o idee foarte aiurea, dar lui nu-i veneau multe idei, aşa că, atunci când se procopsea cu una, trebuia să se ţină bine de ea. Se întoarse la portiera şoferului şi o deschise din nou. Plafoniera se aprinse, dar el nu avea ce să facă în privinţa asta. Dacă îl vedea cineva trebăluind acolo, şi-ar spune doar că nu vrea să-i pornească maşina. Sigur, într-o seară atât de friguroasă, varianta asta era logică, nu? Nici chiar George nu-l putea lua la rost pentru asta. Nu mult, în orice caz.

Coborî parasolarul de deasupra volanului, sperând în van că va cădea o cheie de rezervă, uneori oamenii ţineau una acolo, însă nu se alese decât cu un răzuitor vechi de parbriz. *Acela* căzu. Încercă apoi torpedoul. Era plin de hârtii. Le trase pe toate jos, lăsându-se cu genunchiul pe scaun pentru a face asta, scoţând vălătuci de aburi pe gură. Erau hârtii şi o cutie de bomboane Junior Mints, dar nici urmă de cheie.

Poftim, prostovan nenorocit, îl auzi pe George, *acum eşti mulţumit? Eşti gata să-ncerci măcar să porneşti maşina fără cheie?*

Bănuia că răspunsul era afirmativ. Bănuia că putea cel puţin să desprindă câteva fire şi să le atingă între ele aşa cum făcea George şi să vadă ce se întâmpla. Închise portiera şi porni înapoi spre botul Fordului cu bărbia în piept.

Apoi se opri. Îi mai venise o idee. Se duse înapoi, deschise portiera, se aplecă, ridică un colţ al covoraşului - şi iat-o acolo. Pe cheie nu scria FORD, pe cheie nu scria nimic, asta pentru că era un duplicat, dar avea cap pătrăţos şi toate celelalte semnalmente.

Blaze o luă şi-i sărută metalul rece.

Maşină descuiată, îşi spuse. Apoi gândi: *Maşină descuiată şi cheie sub covoraş.* Apoi gândi: *Totuşi, George, nu sunt cel mai prost tip de aici în seara asta.*

Urcă la volan, trânti portiera, vârî cheia în contact - aceasta intră lin -, apoi îşi dădu seama că nu vede parcarea din cauza capotei încă ridicate. Se uită repede în jur, mai întâi într-o parte şi apoi în cealaltă, asigurându-se că George nu se hotărâse să se întoarcă pentru a-i da o mână de ajutor. Lui George nu i-ar mai tăcea gura dacă ar vedea capota încă ridicată. Dar George nu era acolo. Nu era nimeni acolo. Parcarea era o tundră presărată cu maşini.

Blaze coborî şi trânti capota. Apoi urcă la loc şi se opri cu mâna întinsă după mânerul portierei. Ce să facă în privinţa lui George? Să se ducă în berăria aia după el? Blaze se încruntă, cu privirea în poală. Plafoniera arunca o lumină gălbuie peste mâinile lui mari.

Ştii ce? îşi spuse, ridicând în sfârşit capul. *Dă-l în mă-sa.*

– Dă-te în mă-ta, George, spuse cu voce tare. George îl lăsase să vină cu autostopul, îl aşteptase doar la destinaţie, apoi îl abandonase din nou. Lăsase în seama lui treaba grea şi doar graţie celui mai chior noroc reuşise el să găsească cheia, aşa că George să se ducă dracului. N-are decât să facă *şi el* autostopul la minus şaisprezece grade.

Blaze închise portiera, băgă schimbătorul în viteză şi ieşi din locul de parcare. Odată ajuns pe banda propriu-zisă de mers, apăsă acceleraţia tare şi Fordul ţâşni, baleind cu roţile din spate pe zăpada compactată. Încremenit de panică, apăsă brusc frâna. Ce făcea? La ce se gândea? Să plece fără George? Nici zece kilometri nu va face şi va fi prins. Va fi prins probabil la primul semafor. Nu putea să plece fără George.

Dar George e mort.

Asta era o bazaconie. George tocmai fusese acolo. Intrase să bea o bere.

E mort.

– O, George, se tângui Blaze. Era aplecat peste volan. O, George, să nu fii mort.

Rămase locului o vreme. Motorul Fordului părea că funcţiona bine. Nu era gripat sau altceva, chiar dacă era rece afară. Indicatorul de combustibil arăta trei sferturi. Fumul de eşapament se ridica în spate, alb şi îngheţat.

George nu ieşi din berărie. Nu avea cum să iasă, pentru că nici nu intrase. George era mort. Era mort de trei luni. Pe Blaze îl cuprinse tremuratul.

După ceva vreme, reuşi să se stăpânească. Începu să conducă. Nu-l opri nimeni la primul semafor, nici la al doilea. Nu-l opri nimeni tot drumul până la ieşirea din oraş. Pe când ajunse la ieşirea din oraşul Apex, conducea cu optzeci la oră. Uneori, maşina derapa puţin pe petice de gheaţă, dar asta nu-l deranja. Rotea doar de volan în direcţia derapajului. Conducea pe drumuri îngheţate de la vârsta adolescenţei.

Odată ieşit din oraş, acceleră până la o sută şi lăsă Fordul să-şi vadă de drum. Faza lungă străpungea drumul cu degete luminoase şi se reflecta scânteietor în malurile de zăpadă de pe ambele părţi. Mamă, ce surpriză va avea studentul care-şi va conduce iubita spre locul acela de parcare gol. Fata se va uita la el şi va spune: *Eşti un prostovan, nu mai ies cu tine, nici aici şi nici altundeva.*

– Înţepat, spuse Blaze. Dacă e studentă şi ea, va vorbi înţepat.

Asta îl făcu să zâmbească. Zâmbetul îi transformă complet faţa. Deschise radioul. Era acordat pe rock. Blaze roti butonul până ce găsi country. Pe când ajunse la baracă, lălăia din toţi bojocii împreună cu radioul şi uitase complet de George.

2

Dar îşi aminti a doua zi dimineaţă.

Acesta era blestemul prostovanului. Întotdeauna suferinţa te lua prin surprindere, pentru că niciodată nu-ţi aminteai lucrurile importante. Singurele chestii care rămâneau întipărite erau cele aiuristice. Cum ar fi poezia aceea pe care doamna Selig îi pusese să o înveţe în clasa a cincea: Sub castanul înfrunzit, acol' se află fierăria satului.[17] La ce bun? La ce bun când te trezeşti curăţând cartofi pentru doi şi te loveşte dintr-odată gândul că nu e nevoie să cureţi atâţia, pentru că amicul tău nu va mai mânca nicicând ceva?

Ei bine, poate că nu era suferinţă. Poate că ăsta nu era cuvântul potrivit. Nu dacă asta însemna să plângi şi să te loveşti cu capul de pereţi. Nu făceai asta pentru cei de teapa lui George. Dar era singurătate. Şi era teamă.

George ar spune: „Iisuse, nu-ţi schimbi odată chiloţii ăia? Mai au puţin şi stau singuri în picioare. Sunt dezgustători."

George ar spune: „Ţi-ai legat numa' un şiret, tâmpitule."

George ar spune: „A, futu-i, întoarce-te, că-ţi bag eu cămaşa în pantaloni. Parcă aş avea prunc."

Când se trezi în dimineaţa zilei de după ce furase Fordul, George şedea în camera alăturată. Blaze nu-l vedea, dar ştia că şedea în şezlongul descleiat, ca întotdeauna, cu capul plecat aşa încât bărbia aproape că-i atingea pieptul. Primul lucru pe care îl spuse fu:

– Iar ai făcut-o de oaie, Kong. Felicitări, 'tu-i muma ei de treabă.

Când atinse cu picioarele podeaua rece, Blaze şuieră printre dinţi. Apoi se grăbi să se încalţe. Gol cu excepţia pantofilor, dădu fuga să se uite pe fereastră. Nici-o maşină. Suspină uşurat. Aerul îi ieşi din gură sub forma unui norişor.

– Ba nu, n-am făcut-o. Am pus-o în şopron, aşa cum mi-ai spus.

– Dar n-ai şters şi urmele, aşa-i? Ce-ar fi să pui afară un indicator, Blaze? PE AICI SPRE MAŞINA FURATĂ. Ai putea percepe taxă de intrare. Ce zici de ideea asta?

– Ăă, George...

– „Ăă, George, ăă, George." Du-te şi şterge-le.

– Bine.

O luă către uşă.

– Blaze?

– Ce-i?

– Nu vrei să-ţi iei mai întâi pantalonii pe tine?

Blaze simţi că-i ardea faţa.

– Ca un prunc, zise George pe un ton resemnat. Un prunc care trebuie să se bărbierească.

---

17 Poezie de H.W. Longfellow (n. tr.).

George ştia să învârtă cuţitul în rană, sigur că da. Doar că până la urmă îl răsucise în cine nu trebuia - prea des şi prea adânc. Aşa ajungeai să o mierleşti, fără drept de apel. Acum George era doar mort, iar Blaze îi născocea vocea în minte, atribuindu-i replicile bune. George era mort de când cu beleaua aia din depozit.

Sunt prost şi numai că încerc să duc treaba la capăt, gândi Blaze. *Un tolomac ca mine.*

Dar îşi trase pe el boxerii (verificând mai întâi să nu aibă pete pe ei), apoi o cămaşă de corp, apoi o cămaşă de flanel şi o pereche de pantaloni de reiaţi groşi. Ghetele Sears erau sub pat. Canadiana de armată era agăţată de clanţa uşii. Îşi căută mănuşile şi le găsi într-un final pe raftul de deasupra sobei cu lemne învechite, din combinaţia de bucătărie şi living. Luă căciula în carouri cu urechi şi o îndesă pe cap, neomiţând să răsucească puţin cozorocul spre stânga, pentru a-i aduce noroc. După aceea ieşi din baracă şi luă mătura proptită în uşă.

Era o dimineaţă luminoasă şi aspră. Umezeala din nările lui păcăni imediat. O pală de vânt îi aruncă în faţă zăpadă fină ca pudra de zahăr, făcându-l să se crispeze. Uşor pentru George să dea ordine. George era înăuntru, bea cafea lângă sobă. Ca aseară, când plecase să bea o bere, lăsându-l pe Blaze să se descurce cu maşina. Şi acolo ar fi şi acum dacă n-ar fi dat norocul peste el şi n-ar fi găsit cheile undeva, fie sub covoraş, fie în torpedou, nu-şi mai amintea unde anume. Uneori nu credea că George era un prieten foarte bun.

Îndepărtă urmele de roţi cu mătura, oprindu-se câteva minute ca să le admire înainte de-a se apuca de treabă. Admiră în principal felul în care urmele ieşeau în evidenţă şi aruncau umbre, lucruri mici şi perfecte. Ciudat cum lucrurile mici puteau fi atât de perfecte şi nimeni să nu le vadă. Le privi până ce obosi să privească (George nu era acolo ca să-i spună să se grăbească) şi apoi îşi croi încet drum pe aleea scurtă până la şosea, măturând urmele. Plugul de zăpadă trecuse în cursul nopţii, împingând în lături dunele de nea pe care vântul le făcea pe aceste drumuri de ţară, unde pe-o parte şi pe cealaltă erau câmpii deschise, şi orice alte urme dispăruseră.

Blaze se înapoie cu paşi grei la baracă. Intră. Acum părea cald înăuntru. Când coborâse din pat i se păruse frig, dar acum i se părea cald. Şi asta era ciudat - felul în care se modifica percepţia ta asupra lucrurilor. Îşi dădu jos haina şi ghetele şi cămaşa de flanel şi se aşeză la masă în cămaşa de corp şi pantaloni. Deschise radioul şi fu surprins când acesta nu emise muzica rock pe care o asculta George, ci se deschise direct la country. Loretta Lynn cânta despre iubita ta cea bună care în scurt timp va face lucruri rele. George ar fi râs şi ar fi spus ceva de genul: „Aşa-i, scumpo - poţi face lucruri rele cu mine când pofteşti." Şi Blaze ar fi râs, fără-ndoială, însă în adâncul fiinţei sale cântecul acela îl întrista de fiecare dată. Multe piese country îl întristau.

După ce se înfierbântă cafeaua, sări în picioare şi turnă în două ceşti. Într-una puse frişca din belşug şi strigă:

– George? E gata cafeaua, bătrâne! Să nu se răcească!

Niciun răspuns.

Coborî privirea la cafeaua albă. El nu bea cafea cu frişca, aşa că ce căuta acolo? Ce căuta ea acolo? Ceva îi urcă atunci în gât şi nu lipsi mult să dea cât colo prin cameră cu cafeaua albă a lui George, dar se înfrâna la timp. Se duse în schimb cu ea la chiuvetă şi o vărsă. Asta însemna să-ţi

controlezi temperamentul. Când eşti un tip masiv, dacă nu faci asta dai de bucluc.

Blaze rămase la baracă până după prânz. Apoi scoase maşina furată din magazie, opri lângă treptele bucătăriei doar cât să coboare şi să arunce câţiva bulgări de zăpadă în plăcuţele de înmatriculare. Asta fu o mişcare destul de deşteaptă. Aveau să fie greu de citit.

– Pentru Dumnezeu, ce faci? întrebă George din baracă.

– Nu contează, zise Blaze. Tu oricum nu eşti decât în capul meu.

Urcă în Ford şi ieşi cu maşina pe drum.

– Nu faci un lucru foarte inteligent, zise George. Acum era pe bancheta din spate. Te plimbi cu o maşină furată. Fără s-o fi vopsit, fără să-i fi schimbat plăcuţele, fără nimic. Unde te duci?

Blaze nu spuse nimic.

– Doar nu te duci în Ocoma, nu?

Blaze nu spuse nimic.

– Futu-i, nu, acolo mergi, zise George. Să-mi *trag* una. Nu-ţi ajunge să mergi o dată, atunci când e *musai?*

Blaze nu spuse nimic. Se închisese în el.

– Ascultă la mine, Blaze. Întoarce. Dacă eşti prins, totul se duce de râpă. Totul. Toată afacerea.

Blaze ştia că aşa era, dar nu voia să se întoarcă. De ce să-l comande întotdeauna George? Nici mort nu voia să termine cu ordinele. Sigur, era planul lui George, lovitura aceea mare la care visează toţi potlogarii de rând. „Doar că noi o putem face cu adevărat", spunea el, dar de obicei când era beat sau drogat sau niciodată cu încredere deplină.

Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuseră cu potlogării mărunte în doi şi cel mai adesea George părea mulţumit de asta, indiferent ce spunea la beţie sau când fuma „iarbă". Poate că lovitura din Ocoma Heights era doar o joacă pentru George, sau ceea ce el numea uneori masturbare mentală, atunci când vedea tipi la costum vorbind despre politică la televizor. Blaze ştia că George avea minte. Ce nu ştia dacă are sau nu era intuiţia.

Dar acum, că George murise, ce-i rămânea de făcut? Singur, Blaze nu era bun de nimic. Singura dată când încercase fenta cu hainele bărbăteşti, după moartea lui George, trebuise să dea totul din el ca să nu fie agăţat. Găsise numele femeii în rubrica de necrologuri, exact cum făcea George, începuse cu vrăjeala lui George, arătase chitanţele cardurilor de credit (era o geantă plină cu de astea la baracă, şi de la cele mai bune magazine). Îi spusese cât de rău îi pare că pică într-un moment atât de greu, dar afacerile sunt afaceri şi este sigur că ea îl va înţelege. Ea spusese că-l înţelege. Îl invitase să aştepte în foaier, până îşi aduce ea portmoneul. Nici-o clipă nu se gândise că ea suna la poliţie. Dacă nu s-ar fi întors cu un pistol pe care să-l îndrepte spre el, probabil că, la venirea poliţiei, încă ar mai fi stat acolo, aşteptând. Niciodată nu avusese un bun simţ al timpului.

Dar ea se întorsese cu un pistol pe care l-a îndreptat spre el. Era un pistolet argintiu, femeiesc, cu floricele pe laturi şi mâner perlat. „Poliţia e pe drum", spusese femeia, „dar înainte să ajungă aici, vreau să mi te explici. Vreau să ştiu ce jigodie de om se pretează să profite de o femeie al cărei soţ nici măcar nu s-a răcit încă în mormânt."

Lui Blaze nu-i păsa ce voia femeia să audă de la el. Se întorsese şi fugise pe uşă afară şi traversase veranda şi coborâse scările spre trotuar.

Odată pus în mişcare, putea să fugă bine de tot, dar îi venea greu să se pună în mişcare, iar în ziua aceea panica îl înţepenise şi mai tare. Dacă femeia ar fi apăsat trăgaciul, probabil că i-ar fi tras un glonţ în dosul capului lui mare sau i-ar fi sfârtecat o ureche sau l-ar fi ratat cu totul. Nu aveai de unde şti cu un pistolet ca acela. Dar ea nu deschisese focul.

Când ajunsese înapoi la baracă, aproape gemea de teamă şi îşi simţea stomacul făcut ghem. Nu se temea de închisoare sau de penitenciar, nici măcar de poliţişti - deşi ştia că aceştia l-ar fi zăpăcit cu întrebările lor, întotdeauna era aşa -, dar se temea de uşurinţa cu care femeia îi intuise intenţiile. De parcă i-ar fi venit natural. Pe George nu-l gineau aproape niciodată, iar când totuşi asta se întâmpla, el prindea mereu de veste şi băteau amândoi în retragere.

Iar acum asta. Nu avea să iasă basma curată, ştia asta şi totuşi mergea mai departe. Poate voia să ajungă iar la răcoare. Poate că asta n-ar fi fost atât de rău, acum, că de George se alesese praful şi pulberea. Să lase pe altcineva să gândească în locul lui şi să-i dea de mâncare.

Poate că încerca să fie prins chiar în clipa asta, când conducea o maşină furată prin mijlocul Ocoma Heights. Trecând chiar prin faţa casei Gerard.

În toiul iernii de New England, aceasta semăna cu un palat de gheaţă. Ocoma Heights era cartierul bogătaşilor bătrâni (aşa spunea George), iar casele erau adevărate moşii. Erau înconjurate de peluze mari în timpul verii, dar acum peluzele erau nesfârşite câmpii înzăpezite. Fusese o iarnă grea.

Casa Gerard era cea mai arătoasă dintre toate. George zicea că este construită în stil Barosan American Timpuriu, dar lui Blaze i se părea frumoasă. George spunea că familia Gerard făcuse bani din comerţ naval, că Primul Război Mondial îi îmbogăţise şi al Doilea Război Mondial îi sanctificase. Zăpada şi soarele aprindeau focuri reci în multele ei ferestre. George spunea că sunt peste treizeci de camere. Preliminariile le făcuse el, în calitate de cititor de contor din partea Electrocentralei Central Valley. Asta era în septembrie. Blaze conducea camioneta, care era împrumutată şi nu furată, deşi bănuia că poliţia ar fi spus că este furată, dacă i-ar fi prins. Oamenii jucau crochet pe peluza laterală. Câteva erau fetiţe, fetişcane de liceu sau poate de colegiu, toate frumoase foc. Blaze le privise şi începuse să se excite. Când George se întorsese şi-i spusese s-o calce, Blaze îi zisese de fetişcanele acelea frumoase foc, care pe-atunci se duseseră în spatele casei.

– Le-am văzut, a zis George. Se cred buricul pământului. Au impresia că lor nu le pute căcatu'.

– Da-s frumoase.

– Nu mai pot eu de asta! a zis ursuz George şi şi-a încrucişat braţele pe piept.

– Tu nu te exciţi niciodată, George?

– Văzând nişte copile ca alea? Glumeşti. Acuma taci din gură şi condu.

Acum, amintindu-şi asta, Blaze surâse. George era ca vulpea care nu putea ajunge la struguri şi spunea tuturor că sunt acri. Domnişoara Jolison le citise povestea asta în clasa a doua.

Era o familie numeroasă. Erau bătrânii, domnul şi doamna Gerard - el avea optzeci de ani şi încă reuşea să dea pe gât o sticlă de Jack pe zi, aşa spunea George. Erau domnul şi doamna Gerard cei maturi. Şi apoi erau domnul şi doamna Gerard cei tineri. Pe tânărul domn Gerard îl chema

Joseph Gerard al III-lea şi era într-adevăr tânăr, doar douăzeci şi cinci de ani. Soţia lui era o narmenă[18]. George zicea că asta face din ea o macaronară. Blaze credea că doar italienii sunt macaronari.

Ajuns în capătul străzii, se întoarse şi mai trecu o dată pe lângă casă, întrebându-se cum o fi să fii căsătorit la douăzeci şi doi de ani. Nu se opri, ci-şi continuă drumul spre casă. Totul are o limită.

Maturii Gerard aveau şi alţi copii în afară de Joseph Gerard al III-lea, dar aceia nu erau importanţi. Ce conta era pruncul. Joseph Gerard al IV-lea. Măreţ nume pentru un boţ de copil. În septembrie, când Blaze şi George făcuseră pe cititorii de contor, pruncul nu avea decât două luni. Asta însemna că acum avea - hm, erau una-două-trei-patru luni între septembrie şi ianuarie - şase luni. Era singurul strănepot al lui Gerard cel bătrân.

– Dacă vrei să răpeşti pe cineva, răpeşte un copil de ţâţă, zicea George. Un prunc nu te poate identifica, aşa încât îl poţi da înapoi în viaţă. Nu te poate compromite încercând să fugă sau trimiţând bileţele sau alte bazaconii. Un prunc nu poate decât să stea. Nici măcar nu ştie că a fost răpit.

Se aflau în baracă, stăteau în faţa televizorului şi beau bere.

– Cât crezi că am putea stoarce de la ei? a întrebat Blaze.

– Destul cât să nu-ţi mai îngheţe niciodată curul iarna vânzând abonamente false la reviste sau strângând donaţii pentru Crucea Roşie, i-a răspuns George. Cum îţi sună asta?

– Dar cât vei cere?

– Două milioane, a spus George. Unul pentru tine şi unul pentru mine. De ce să ne lăcomim?

– Lacomii sunt prinşi repede, a spus Blaze.

– Lacomii sunt prinşi repede, l-a aprobat George. Aşa te-am învăţat. Dar muncitorului ce i se cuvine, Blazeişor? Ce te-am învăţat despre asta?

– Leafa, a spus Blaze.

– Aşa-i, a zis George şi a golit sticla de bere. Muncitorului i se cuvine leafa, futu-i.

Şi uite-l acum, întorcându-se la baraca mizerabilă în care el şi George locuiseră de când luaseră calea nordului, venind din Boston, gândindu-se serios să ducă treaba la capăt. Bănuia că va fi prins, dar... două milioane de dolari! Puteai merge undeva unde să nu-ţi mai fie frig niciodată. Iar dacă te prindeau? Cea mai grea pedeapsă pe care ţi-o puteau da era închisoare pe viaţă.

Şi dacă se întâmpla asta, tot nu avea să-ţi mai fie frig vreodată.

Când Fordul furat fu garat iarăşi în şopron, îşi aminti să şteargă urmele de roţi. Asta l-ar fi bucurat pe George.

Pentru dejun îşi pregăti doi hamburgeri.

– Chiar ai de gând să duci treaba la capăt? întrebă George din cealaltă încăpere.

– Stai întins, George?

– Nu, stau în cap şi mi-o iau la labă. Ti-am pus o întrebare.

– O să încerc. O să mă ajuţi?

---

18 Narmenia - ţară inventată din care provin luptătorii care alcătuiesc Regimentul Narmen în jocul *Warhammer 40.000,* care a dat naştere şi unei serii întregi de romane SF (n. tr.).

George suspină.
– Presupun că n-am încotro. Acum suntem de nedespărţit. Dar, Blaze?
– Ce-i, George?
– Cere doar un milion. Lacomii sunt prinşi repede.
– Bine, doar un milion. Vrei un hamburger?
Niciun răspuns. George era mort din nou.

3

Se pregătea să treacă la fapte în seara aceea; cu cât mai repede, cu atât mai bine. George îl opri.
– Ce ai de gând să faci, zevzecule?
Blaze se pregătea să meargă să pornească Fordul. Acum se opri.
– Mă pregătesc să trec la acţiune, George.
– Ce acţiune?
– Să răpesc pruncul.
George râse.
– De ce râzi, George?
De parcă n-aş şti, gândi.
– De tine.
– De ce?
– Cum vrei să-l răpeşti? Spune-mi cum.
Blaze se încruntă. Asta îi transformă chipul, deja urât, în faţa unui trol.
– Aşa cum am plănuit, cred. Din camera lui.
– Care cameră?
– Păi...
– Cum te gândeşti să intri?
Partea asta şi-o amintea.
– Pe o fereastră de la etaj. Acolo au încuietori d-alea simple. Le-ai văzut tu, George. Când ziceam că suntem de la compania de electricitate. Ţi-aminteşti?
– Ai scară?
– Păi...
– După ce iei copilu', unde-o să-l pui?
– În maşină, George.
– Pe legea mea!
George spunea asta doar când ajungea la fundul sacului cu expresii.
– George...
– *Ştiu* că în maşina aia futută o să-l pui, nici-o clipă nu m-am gândit c-o să-l duci în cârcă. Vorbeam despre când te întorci aici. Ce-o să faci atunci? Unde-o să-l pui?
Blaze se gândi la baracă. Se uită în jur.
– Păi...
– La scutece te-ai gândit? Dar la biberon? Şi la mâncare pentru bebeluşi! Sau te gândeai c-o să mănânce un hamburger şi-o să bea o sticlă de bere la cină, futu-i?
– Păi...
– Taci! Dacă mai spui asta o dată, o să vomit!
Blaze se aşeză pe scaunul din bucătărie cu capul plecat. Se îmbujorase la faţă.

– Şi opreşte muzica aia de căcat! Femeia aia urlă de parcă i-ar fi luat foc pizda!

– Bine, George.

Blaze închise radioul. Televizorul, un aparat vechi de producţie japoneză pe care George îl cumpărase dintr-o consignaţie, era stricat.

– George?

Niciun răspuns.

– George, haide, nu pleca. Îmi pare rău.

Auzea în propria sa voce cât era de speriat. Aproape se bâlbâia.

– Bine, zise George tocmai când Blaze era cât pe ce să renunţe. Uite ce ai de făcut. Tre' să dai o lovitură mică. Nu una mare. Doar una mică. Magazinaşul ăla la care ne opream să bem una mică la ieşirea de pe Route 1 probabil că ar fi în regulă.

– Mda?

– Mai ai Coltul?

– Sub pat, într-o cutie de pantofi.

– Foloseşte-l. Şi trage-ţi un ciorap peste faţă. Altfel tipul care lucrează în tura de noapte o să te recunoască.

– Mda.

– Du-te sâmbătă noaptea, la închidere. Pe la unu fără zece, să zicem. Nu acceptă cecuri, aşa că te-ai putea alege cu două, trei sute de biştari.

– Sigur! Minunat!

– Blaze, mai e un lucru.

– Ce, George?

– Scoate gloanţele din pistol, bine?

– Sigur, George, ştiu asta, aşa procedăm noi.

– Aşa procedăm noi, corect. Loveşte-l pe tip, dacă n-ai încotro, da' ai grijă să nu fie mai grav de pagina trei, atunci când ştirea va ajunge în ziarele locale şi statale.

– Aşa-i.

– Eşti un tâmpit, Blaze. Ştii asta, nu? N-o să-ţi iasă fenta nici într-o mie de ani. Poate-ar fi mai bine să te prindă în timpul jafului.

– N-o să mă prindă, George.

Niciun răspuns.

– George?

Niciun răspuns. Blaze se ridică şi deschise radioul. La cină, uită şi puse pe masă două farfurii.

4

Clayton Blaisdell junior se născuse în Freeport, Maine. Pe mama lui o lovise un camion trei ani mai târziu, pe când traversa Strada Principală cu o pungă de cumpărături în mână. Murise pe loc. Şoferul era beat şi nu avea permis de conducere. La tribunal, spuse că-i pare rău. Plânse. Spuse că se va întoarce la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi. Judecătorul îl amendase şi-i dăduse şaizeci de zile la răcoare. Sentinţa micuţului Clay fusese de-a rămâne singur pe viaţă cu tatăl lui, care ştia multe despre băutură şi nimic despre Alcoolicii Anonimi. Clayton senior lucra la Superior Mills în Topsham, unde manevra sortatorul. Colegii de muncă susţineau că, uneori, îl vedeau venind treaz la serviciu.

Când începu şcoala, Clay ştia deja să citească şi nu avea probleme să adune două mere cu trei mere. Era mare pentru vârsta lui chiar şi atunci, şi chiar dacă Freeport era un oraş dur, nu avusese niciodată probleme pe terenul de joacă, chit că era rareori văzut acolo fără o carte în mână sau vârâtă la subsuoară. Tatăl lui era însă şi mai mare, iar celorlalţi copii li se părea mereu interesant să vadă unde va fi bandajat şi unde va fi învineţit Clay Blaisdell lunea, când venea la şcoală.

– Va fi o minune dacă va apuca să crească fără să păţească ceva grav sau să fie ucis, remarcă Sarah Jolison într-o zi, în cancelarie.

Minunea nu se produse. Într-o dimineaţă mahmură de sâmbătă, când nu se întâmpla mare lucru, Clayton senior ieşi împleticit din dormitorul apartamentului de la primul etaj pe care îl împărţea cu fiul său. Clay şedea turceşte pe podeaua livingului, se uita la desene animate şi mânca acadele Apple Jack.

– De câte ori ţi-am spus să nu mănânci rahaturile alea aici? îl interogă seniorul pe junior, apoi îl luă pe sus şi-l aruncă pe scări în jos. Clay ateriza în cap.

Tatăl coborî, îl apucă, îl trase după el sus şi-l mai aruncă o dată pe scări în jos. Prima dată, Clay îşi păstră cunoştinţa. A doua - i se stinseră luminile. Tatăl lui coborî, îl apucă, îl trase după el sus şi-l studie cu privirea.

– Prefăcutul dracului, zise el şi-l aruncă înapoi pe scări. Poftim, se adresă el ghemului inert de la baza scărilor în care se transformase acum fiul lui comatos. Poate c-o să te gândeşti de două ori înainte să mai aduci rahatul ăla în living.

Din nefericire, de atunci încolo Clay nu se mai gândi niciodată de două ori la ceva. Zăcu inconştient la Spitalul General Portland vreme de trei săptămâni. Doctorul care se îngrijea de cazul lui opina că va rămâne aşa până la moarte, o legumă umană. Dar băiatul se trezi. Şi era, din nefericire, cu minţile praf. Zilele lui de cărat cărţi la subsuoară se sfârşiseră.

Autorităţile nu-l crezură pe tatăl lui Clay când acesta le spuse că băiatul ajunsese în starea aceea căzând o singură dată pe scări. Şi nu-l crezură nici când le spuse că cele patru arsuri de ţigară pe jumătate vindecate de pe pieptul băiatului erau urmarea „unui soi de boleşniţă a pielii".

Băiatul nu mai văzu niciodată apartamentul acela de la primul etaj. Fu dat în grija statului şi, când ieşi din spital, ajunse direct într-un leagăn de copii, unde viaţa lui fără părinţi începu pe terenul de joacă, când doi băieţi loviră cu piciorul în cârjele lui, dărâmându-l la pământ, şi fugiră urlând de fericire ca nişte spiriduşi malefici. Clay se ridică de jos şi îşi repoziţionă cârjele. Nu plânse deloc.

Tatăl lui protestă de câteva ori la secţia de poliţie din Freeport şi de mai multe ori în barurile din Freeport. Ameninţă că va cere în instanţă să-i fie dat fiul înapoi, dar nu făcu asta nicicând. Susţinea că îl iubeşte pe Clay, şi poate că aşa era, puţin, dar în acest caz iubirea lui era din aceea care muşcă şi mistuie. Băiatului îi era mai bine departe de el.

Dar nu mult mai bine. Leagănul Hetton din South Freeport nu era decât un aşezământ sărăcăcios pentru copii, iar copilăria lui Clay acolo fu chinuitoare, chiar dacă-i merse puţin mai bine odată ce se vindecă la trup. Atunci, cel puţin, se putu apăra pe terenul de joacă de cei mai răi dintre bătăuşi; pe deasupra, îi apăra şi pe cei câţiva copii mai mici care veneau la el în căutare de protecţie. Bătăuşii îi spuneau Prăjină şi Trol şi Kong, dar pe

el nu-l deranja niciunul dintre aceste nume, şi-i lăsa în pace dacă şi ei îl lăsau, la rândul lor. Cel mai adesea îl lăsau, după ce îi cotonogise pe cei mai tari dintre ei. Nu era rău din fire, dar când era provocat putea fi periculos.

Copiii care nu se temeau de el îi spuneau Blaze[19], şi aşa ajunse şi el să-şi spună în gând.

Odată primi o scrisoare de la tatăl lui. *Dragă Fiule,* spunea. *Ei, ce faci Tu. Eu sunt bine. Lucrez în ultima vreme în Lincoln, la Cherestea. Ar fi bine dacă n*******ţii nu mi-ar fura toate Orele Suplimentare, HA! O să cumpăr o căscioară şi atunci o să trimit după Tine. Ei, scrie-mi o Scrisoare scurtă şi spune-i bătrânului Tău Tată cum îţi merge. Poţi trimite o Poză.* Era semnată *Cu Dragoste, Clayton Blaisdell.*

Blaze nu avea ce poză să-i trimită, dar i-ar fi scris - l-ar fi ajutat profesoara de muzică, era sigur, ea venea în fiecare zi de marţi -, dar pe plic nu era trecută adresa expeditorului, iar cea a destinatarului se rezuma la aceste cuvinte: *Clayton Blaisdell JR „Leagănul de Orfani" din FREEPORT MAINE.*

Alte veşti Blaze nu mai primi de la el niciodată.

În timpul şederii lui la Leagănul Hetton, a fost plasat la mai multe familii, de fiecare dată toamna. Îl ţineau doar cât să-i ajute la recoltat şi la curăţarea zăpezii de pe acoperişuri şi din curte. Apoi, când venea dezgheţul de primăvară, ajungeau la concluzia că nu era tocmai potrivit pentru ei şi-l trimiteau înapoi. Uneori asta nu era tocmai rău. Dar alteori - cum a fost la familia Bowie şi la oribila lor fermă de câini - era crunt de-a dreptul.

Când plecă de la Leagăn, Blaze hoinări de unul singur prin New England. Uneori era fericit, dar nu aşa cum voia el să fie fericit, nu aşa cum vedea că sunt fericiţi oamenii. Când se stabili într-un sfârşit la Boston (mai mult sau mai puţin; nu îşi înfipse niciodată rădăcinile adânc), o făcu pentru că în zona rurală se simţea singur. Uneori, când era între oraşe, dormea în hambare şi se trezea noaptea şi ieşea la aer şi privea stelele şi erau atât de multe, iar el ştia că stelele sunt acolo dinaintea lui, şi că vor fi acolo şi după el. Ăsta era într-un fel un lucru îngrozitor şi într-un fel minunat. Uneori, când făcea autostopul şi nu mai era mult până în noiembrie, vântul sufla în jurul lui şi-i flutura pantalonii şi el suferea după ceva pierdut, cum ar fi scrisoarea aceea fără adresa expeditorului. Uneori ridica ochii spre cer primăvara şi vedea o pasăre, iar asta îl bucura, dar la fel de des îi dădea şi senzaţia că ceva în el se micşorează şi e pe cale să se destrame.

Nu e bine să simţi asta, îşi spunea, *fi dacă o simt, ar fi bine să nu mă uit la păsări.* Dar uneori tot ridica ochii spre cer.

În Boston era bine, dar uneori tot îl cuprindea teama. Erau un milion de oameni în oraş, poate mai mulţi, şi nimeni nu se sinchisea de Clay Blaisdell. Dacă se uitau la el, o făceau doar pentru că era uriaş şi avea o adâncitură în frunte. Uneori se distra puţin, iar alteori doar se simţea copleşit de teamă. Când l-a întâlnit pe George Rackley, încerca să se distreze puţin în Boston. După ce l-a întâlnit pe George i-a fost mai bine.

---

19 Văpaie, Vâlvătaie etc. (n. tr.).

5

Magazinaşul se numea Quik-Pik şi era ţinut de Tim şi Janet. Majoritatea rafturilor din spate erau ticsite cu vin la sticlă şi doze de bere în cutii de carton. Toată lungimea peretelui din spate era ocupată de un răcitor uriaş. Două dintre cele patru intervale erau rezervate mâncării. Lângă casa de marcat stătea o sticlă cu ouă murate mare cât un copil. Magazinaşul lui Tim şi Janet oferea spre cumpărare şi mărunţişuri precum ţigări, şerveţele umede, hotdogi şi cărţi deocheate.

Vânzătorul din tura de noapte era un ins ciupit de vărsat care, pe timp de zi, urma cursurile secţiei Portland a Universităţii din Maine. Îl chema Harry Nason şi se specializa în zootehnie. Când uriaşul cu fruntea scobită intră la unu fără zece, Nason citea o carte luată de pe raftul cu ediţii de masă. Cartea era intitulată *Mare şi tare.* Fluxul de cumpărători întârziaţi se subţiase. Nason îşi spuse că, după ce uriaşul îşi va fi cumpărat sticla de vin sau cutia cu şase doze de bere, va închide şi se va duce acasă. Poate va lua şi cartea cu el şi îşi va face o labă. Se gândea că la asta îl va ajuta partea cu predicatorul ambulant şi cele două văduve excitate, când uriaşul îi vârî un pistol sub nas şi spuse:

– Tot ce ai în casă.

Nason scăpă cartea. Orice gând de masturbare îi pieri din minte. Se uită năuc la armă. Deschise gura să spună ceva inteligent. Ceva ce ar spune la televizor un tip ameninţat cu un pistol, asta dacă tipul ameninţat cu un pistol se întâmpla să fie protagonistul filmului. Ce ieşi fu un „Aaaa" prelung.

– Tot ce ai în casă, repetă uriaşul. Adâncitura de la fruntea lui era înfricoşătoare. Părea destul de mare să adăpostească un iaz cu broaşte.

Harry Nason îşi aminti - într-un fel crispat - ce-i spusese şeful să facă în eventualitatea unui jaf: să-i dea jefuitorului totul, fără împotrivire. Avea asigurare completă. Dintr-odată, Nason îşi simţi trupul foarte plăpând şi vulnerabil, plin de pungi cu apă. Îi cedă vezica. Şi cât ai zice peşte i se păru că tot rahatul din lume se adunase în intestinul lui.

– M-ai auzit, bătrâne?

– Aaaa, aprobă Harry Nason şi apăsă butonul VÂNZARE ZERO al casei de marcat.

– Pune banii în pungă.

– Bine. Da. Sigur.

Dibui printre pungile de sub tejghea şi le scăpă aproape pe toate pe jos. Până la urmă reuşi să agate una. Ridică clapetele care ţineau banii apăsaţi în sertarul casei şi începu să arunce bancnote în pungă.

Uşa se deschise şi în magazin intrară un băiat şi o fată, probabil studenţi amândoi. Văzură pistolul şi se opriră locului.

– Ce-i asta? întrebă tipul. Fuma o ţigaretă şi purta o insignă pe care scria IARBA-I TARE.

– E-un jaf armat, zise Nason. Vă rog să nu, ăăă, opuneţi rezistenţă acestui domn.

– Mişto, zise tipul cu insigna IARBA-I TARE. Începu să rânjească. Arătă cu degetul spre Nason. Avea unghia murdară. Tipu' te lasă-n curu' gol, bătrâne.

Jefuitorul se întoarse spre IARBA-I TARE.

– Portofelul, spuse el.

– Amice, zise IARBA-I TARE, continuând să rânjească, sunt de partea ta. La ce preţuri au aici... şi toată lumea ştie că Tim şi Janet Quarles sunt cei mai mari, cum îi zice, fascişti de la Adolf încoace...

– Dă-mi portofelul, dacă nu vrei să-ţi trag un glonţ în cap.

IARBA-I TARE înţelese imediat că era posibil să fi dat de bucluc; în mod clar nu era într-un film. Rânjetul se făcu nevăzut şi îşi înghiţi cuvintele. Pe obrajii dintr-odată palizi i se vedeau bine câteva coşuri. Din buzunarul jeanşilor scoase un portmoneu Lord Buxton negru.

– Poliţiştii nu-s niciodată unde ai nevoie de ei, spuse cu răceală iubita lui. Purta o haină lungă, maro, şi cizme de piele neagră. Părul i se asorta cu cizmele, cel puţin săptămâna aceea.

– Aruncă portofelul în pungă, îl instrui jefuitorul şi întinse punga spre el. Harry Nason crezu până la capătul vieţii că în clipa aceea ar fi putut deveni un erou dacă l-ar fi lovit pe jefuitor în cap cu uriaşul borcan cu ouă murate. Numai că jefuitorul părea să aibă cap tare. Foarte tare.

Portmoneul căzu cu un sunet sec în pungă.

Jefuitorul trecu în grabă pe lângă ei, îndreptându-se spre uşă. Se mişca bine pentru un om de dimensiunile lui.

– Porcule, zise fata.

Jefuitorul rămase încremenit locului. Un moment, fata fu sigură (aşa le spuse mai târziu poliţiştilor) că uriaşul se va întoarce, va deschide focul şi le va face felul tuturor. Mai târziu, în prezenţa poliţiştilor, vor avea păreri diferite cu privire la culoarea părului jefuitorului (castaniu, roşcat sau blond), a tenului (deschis, rumen sau palid) şi a hainelor lui (jachetă, vindiac, cămaşă de lână), însă toţi vor cădea de acord asupra staturii sale - mari - şi a ultimelor lui cuvinte înainte să plece. Acestea fură adresate, aparent, ieşirii goale şi întunecate, aproape cu un geamăt:

– Iisuuuuse, George, am uitat de ciorap!

După care plecă. Îl întrezăriră alergând în lumina albă şi rece a reclamei Schlitz mari agăţate deasupra intrării în magazin, după care de cealaltă parte a străzii se auzi huruit de motor. Un moment mai târziu maşina plecă. Era un sedan, dar niciunul dintre ei nu putu spune ce marcă sau ce model. Începea să ningă.

– Adio bere, zise IARBA-I TARE.

– Du-te la răcitorul din spate şi ia una din partea casei, îl pofti amabil Harry Nason.

– Da? Eşti sigur?

– Sigur că-s sigur. Ia una şi pentru iubita ta. Ce naiba, suntem asiguraţi.

Izbucni în râs.

Când îl întrebară poliţiştii, el spuse că nu-l văzuse niciodată până atunci pe jefuitor. Doar mai târziu avu motiv să se întrebe dacă nu cumva îl văzuse pe jefuitor toamna trecută, în tovărăşia unui tip pirpiriu, costeliv şi cu faţă de şobolan, care cumpăra vin şi căruia nu-i mai tăcea gura.

6

Când se trezi în dimineaţa zilei următoare, zăpada se adunase în troiene până la streşinile barăcii şi focul se stinsese. În clipa în care atinse podeaua cu picioarele i se contractă vezica. Se grăbi la baie în vârful degetelor, crispându-se şi scoţând pe gură vălătuci mici şi albi. Jetul de

urină se arcui cu presiune preţ, poate, de treizeci de secunde, apoi se întrerupse treptat. Blaze suspină, şi-o scutură, trase un vânt.

Un vânt şi mai mare ţipa şi vuia în jurul casei. Pinii de dincolo de geamul bucătăriei stăteau aplecaţi şi se clătinau. Lui Blaze i se părea că semănau cu nişte femei subţirele la o înmormântare.

Se îmbrăcă, deschise uşa din spate şi îşi croi anevoie drum pe după stiva cu lemne de sub streaşină dinspre sud. Aleea dispăruse complet. Vizibilitatea era redusă la un metru şi jumătate, poate mai puţin. Asta îl înveseli. Îl înveselea şi palma aspră a zăpezii aplicată peste faţa sa.

Lemnele erau bucăţi solide de stejar. Culese un braţ plin, oprindu-se doar cât să bată din picioare înainte să intre înapoi în casă. Aprinse focul cu haina pe el. Apoi umplu ibricul pentru cafea. Duse două ceşti la masă.

Se opri, se încruntă. Uitase ceva.

Banii! Nu apucase să numere banii.

Dădu să intre în cealaltă cameră. Vocea lui George îl pironi locului. George era în baie.

– Cretinule.

– George, eu...

– George, sunt un cretin. Poţi repeta după mine?

– Eu...

– Nu. Spune: George, eu sunt cretinul care a uitat să-şi tragă un ciorap pe cap.

– Am luat ba...

– *Spune.*

– George, eu sunt cretinul. Am uitat.

– Ce ai uitat?

– Am uitat să-mi trag un ciorap pe cap.

– Acum spune totul.

– George, eu sunt cretinul care a uitat să-şi tragă un ciorap pe cap.

– Acum spune asta. Spune: George, eu sunt cretinul care vrea să fie prins.

– Nu! Nu-i adevărat! E-o minciună, George!

– Ba e-adevărat, asta e. Vrei să fii prins şi să ajungi la Shawshank şi să lucrezi la spălătorie. Ăsta-i adevărul, tot adevărul şi nimic altceva decât adevărul. Ăsta-i adevărul pe băţ. N-ai pic de minte. *Asta-i* adevărul.

– Nu, George. Nu-i aşa. Jur.

– Plec.

– Nu! Panica păru să-i taie respiraţia. Era ca mâneca acelei cămăşi de flanel pe care babacul lui i-o îndesase pe gât, la un moment dat, ca să-i înăbuşe urletele. Nu pleca, am uitat, sunt un prostovan, fără tine n-o să-mi amintesc niciodată ce să cumpăr...

– Îţi doresc viaţă frumoasă, Blazeişor, zise George şi, cu toate că vocea lui se auzea în continuare din baie, acum părea că se stinge. Bucură-te când vei fi prins. Simte-te bine la pârnaie, călcând cearşafuri.

– O să fac tot ce-mi spui. N-o s-o mai dau în bară.

Urmă o pauză lungă. Blaze crezu că George plecase.

– Poate c-o să mă întorc. Dar nu-s prea sigur.

– George! George?

Cafeaua fierbea. Umplu o ceaşcă şi intră în dormitor. Punga maro în care erau banii se afla sub partea lui George de saltea. O goli peste cearşaful pe care uita mereu să-l schimbe. Era pe saltea de trei luni, de când murise George.

Luase două sute şaizeci de dolari de la magazinaşul acela. Mai luase optzeci din portmoneul studentului. Mai mult decât suficient pentru a cumpăra...

Ce? Ce trebuia să cumpere?

Scutece. Asta era sigur. Când vrei să răpeşti un copil de ţâţă, îţi trebuie scutece. Şi alte lucruri. Dar nu-şi mai amintea ce alte lucruri.

– Ce mai trebuia în afară de scutece, George? Rosti acestea cu un aer de nepăsare, în speranţa că-l va face pe George să vorbească înainte să se poată controla. Dar George nu muşcă momeala.

Poate c-o să mă întorc. Dar nu-s prea sigur.

Puse banii înapoi în punga maro şi schimbă portmoneul studentului cu al său, care era scâlciat şi zgâriat şi plin de ciupituri. În portmoneul lui avea două bancnote unsuroase de un dolar, o fotografie Kodak ştearsă cu tatăl şi mama lui ţinându-se cu braţele pe la spate şi un instantaneu făcut într-o cabină fotografică în care apărea el cu singurul lui prieten adevărat de la Leagănul Hetton, John Cheltzman. Mai era şi jumătatea lui norocoasă de dolar, o chitanţă veche pentru o tobă de eşapament (asta de când el şi George se plimbau cu acel vechi şi năbădăios Pontiac Bonneville) şi un Polaroid împăturit în două.

Din Polaroid îl privea un George zâmbitor, care mijea puţin ochii, din cauza soarelui. Purta jeanşi şi ghete de şantier. Avea şapca întoarsă spre stânga, cum o purta întotdeauna. George zicea că aceea era partea norocoasă.

Comiseseră multe înşelătorii şi majoritatea - cele mai reuşite - fuseseră uşor de pus în practică. Unele funcţionau pe baza inducerii în eroare, unele profitau de lăcomia şi altele de teama victimelor. Pe acestea, George le numea şicane. Iar pe cele care funcţionau pe bază de teamă le numea „şicane baubau".

– Îmi plac lucrurile simple, spunea George. De ce-mi plac mie lucrurile simple, Blaze?

– Pentru că sunt mai puţine variabile, răspundea Blaze.

– Punct ochit! Sunt mai puţine variabile.

La cele mai bune şicane baubau, George se îmbrăca în haine pe care le numea „puţin sărite de pe fix", după care făcea un tur al barurilor din Boston pe care le cunoştea. Nu era vorba de baruri de homosexuali, dar nici de heterosexuali. George le numea „baruri de bisexuali". Şi victima îl agăţa întotdeauna pe George. George nu trebuia să mişte niciun deget. Blaze se gândise la asta o dată sau de două ori (în felul lui greoi), dar niciodată nu ajunsese la vreo concluzie.

George ştia să-i miroasă pe homosexualii nedeclaraţi şi pe bisexualii care ieşeau în oraş o dată sau de două ori pe lună cu verighetele pitite în portmoneu. Angrosişti în ascensiune, asigurători, administratori de şcoli, directori de bancă tineri şi isteţi. George spunea că toţi au un miros anume. Şi era blând cu ei. Îi ajuta atunci când erau timizi şi nu-şi găseau cuvintele. Apoi le spunea că stă la un hotel bun. Nu minunat, dar bun. Unul sigur.

Era vorba de Imperial, nu departe de Chinatown. George şi Blaze aveau o înţelegere cu recepţionerul din schimbul al doilea şi cu şeful de personal. Camera pe care o foloseau se putea schimba, însă era întotdeauna situată la capătul holului, şi niciodată foarte aproape de o altă cameră ocupată.

De la trei până la unsprezece, Blaze şedea în holul de la intrare îmbrăcat în haine pe care nici picat cu ceară nu le-ar fi purtat pe stradă.

Părul îi strălucea întotdeauna, dat cu pomadă. Cât îl aştepta pe George, citea reviste de benzi desenate. Nu băga nicicând de seamă trecerea timpului.

Adevărata dovadă a geniului lui George era că, atunci când el şi victima intrau, victima nu părea aproape niciodată emoţionată. Nerăbdătoare, dar nu emoţionată. Blaze îi lăsa să ia avans cincisprezece minute, apoi urca scările.

– Nu te gândi niciodată că intri în cameră, îl instruise George. Gândeşte-te că intri pe scenă. Singurul care nu ştie că e vorba de un spectacol este victima.

Blaze folosea mereu cheia lui şi păşea pe scenă rostind prima sa replică:

– Hank, scumpul meu, cât mă bucur că m-am întors!

Apoi se înfuria, lucru care-i ieşea onorabil, deşi poate nu la standarde hollywoodiene:

– Iisuse, nu! Îl omor cu mana mea! Îl omor!

Spunând acestea, îşi trântea cele o sută treizeci de kilograme pe pat, unde victima tremura de groază, pe-atunci de obicei rămasă doar în şosete. George se arunca în ultima clipă între victimă şi „iubitul" lui înfuriat. Un obstacol firav, în cel mai fericit caz, probabil că-şi spunea victima. Asta dacă era capabilă să-şi spună ceva. Şi telenovela începea.

George:

– Dana, ascultă la mine - nu-i ceea ce pare.

Blaze:

– Îl omor cu mâna mea! Fereşte-te din calea mea şi lasă-mă să-l omor! Îl arunc pe geam afară!

(Ţipete îngrozite din partea victimelor - în total, fuseseră opt sau zece.)

George:

– Te rog, lasă-mă să-ţi explic.

Blaze:

– Îi smulg coaiele!

(Victima începe să implore îndurare pentru viaţa şi aparatul său sexual, nu neapărat în această ordine.)

George:

– Ba nu. O să cobori în linişte în hol şi-o să mă aştepţi să vin.

În acest moment, Blaze mai făcea o mişcare smucită către victimă. George îl împiedica - cu greu. Atunci, Blaze smulgea portmoneul victimei din buzunarul pantalonilor.

Blaze:

– Îţi ştiu numele şi adresa, jigodie! O s-o sun pe nevastă-ta!

În acest moment, majoritatea victimelor uitau de viaţa şi aparatul lor sexual şi începeau să se concentreze în schimb asupra onoarei lor sacre şi a poziţiei lor sociale în cartier. Lui Blaze, asta i se părea ciudat, dar i se părea şi adevărat. Alt adevăr era de găsit în portmoneul victimei. Acesta îi spunea lui George că-l cheamă Bill Smith şi că este din New Rochelle, când, sigur că da, era de fapt Dan Donahue din Brookline.

Jocul, între timp, se relua; spectacolul trebuia să continue.

George:

– Du-te la parter, Dana - fii cuminte şi du-te la parter.

Blaze:

– Nu!

George:

– Du-te la parter sau n-o să mai vorbesc niciodată cu tine. M-am săturat de crizele tale şi de gelozia ta. Vorbesc serios!

În acest moment, Blaze pleca strângând portmoneul la piept, murmurând ameninţări şi aruncându-i victimei ocheade veninoase.

Şi imediat ce se închidea uşa, victima îl asalta pe George. Că-i trebuie portmoneul înapoi. Că va face orice pentru a-l recăpăta. Că nu banii sunt importanţi, ci actele de identitate. Dacă va afla Sally... şi Junior! O, Doamne, gândeşte-te la micuţul Junior...

George îl calma. Se pricepea la partea asta. Poate, spunea el, va reuşi să-l convingă pe Dana. De fapt, aproape sigur îl va convinge pe Dana. Îi trebuie doar câteva minute să se potolească, după care George să-i vorbească între patru ochi. Să-l convingă. Şi să-l alinte puţin, sărman uriaş ce era.

Blaze, desigur, nu era în hol. Blaze era într-o cameră de la primul etaj. Când George cobora, numărau împreună prada. Cel mai slab profit fusese de patruzeci şi trei de dolari. Cel mai bun, obţinut de la directorul unui mare lanţ de restaurante, fusese de cinci sute cincizeci.

Lăsau victimei destul de mult timp să asude şi să-şi facă sieşi promisiuni deşarte. *George* îi lăsa victimei timp destul. George ştia întotdeauna cât înseamnă destul. Era uimitor. Parcă ar fi avut un ceas în minte, un ceas reglat diferit, în funcţie de fiecare victimă în parte. În cele din urmă se întorcea în prima cameră cu portmoneul şi spunea că Dana în sfârşit s-a lăsat convins, dar că nu vrea să-i dea înapoi banii. George a făcut tot posibilul să-l convingă să-i înapoieze măcar cărţile de credit. Scuze.

Victimei nu-i pasă nici cât negru sub unghie de bani. Omul scormonea agitat prin portmoneu, convingându-se că sunt acolo permisul de şofer, cardul de la Crucea Roşie, asigurarea socială, pozele. Toate sunt acolo. Slavă Domnului, toate sunt acolo. Mai sărac, dar mai înţelept, omul se îmbrăca şi spăla putina, dorindu-şi probabil să nu se fi maturizat niciodată.

În cursul celor patru ani dinainte ca Blaze să fie prins pentru a doua oară, înşelătoria aceasta fusese singura la care puteau apela oricând şi niciodată nu dădeau greş. Şi niciodată nu-i împiedicaseră emoţiile. Chiar dacă-i lipsea deşteptăciunea, Blaze era un actor bun. George era doar al doilea prieten adevărat pe care îl avusese vreodată şi nu avea nevoie decât să pretindă că victima încearcă să-l convingă pe George că el, Blaze, nu este bun de nimic. Că el, Blaze, iroseşte timpul şi talentul lui George. Că el, Blaze, nu e doar un prostovan, ci şi un tolomac şi un zgârie-brânză. Odată ce Blaze se convingea de aceste lucruri, furia lui devenea sinceră. Dacă George ar fi păstrat distanţa, Blaze i-ar fi rupt omului ambele braţe. Poate chiar l-ar fi ucis.

Acum, răsucind fără încetare instantaneul Polaroid în mână, Blaze se simţea pustiu. Se simţea ca atunci când ridica ochii spre cer şi vedea stelele, sau o pasăre pe un fir de telefon, sau un cintezoi cu penele răvăşite de vânt. George murise şi el tot prost rămăsese. Era prins în cursă şi nu exista cale de ieşire.

Decât poate dacă-i demonstra lui George că era suficient de deştept încât să pună treaba asta pe roate. Decât dacă reuşea să-i demonstreze lui George că nu căuta să fie prins. Ceea ce însemna...?

Ceea ce însemna scutece. Scutece şi ce altceva? Iisuse, ce altceva?

Căzu năuc pe gânduri. Şi pe gânduri rămase toată acea dimineaţă, care se scurse în volbură de zăpadă.

7

Era nelalocul lui în raionul pentru nou-născuţi de la supermarketul Hager's aşa cum un bolovan e nelalocul lui într-o cameră de zi. Purta jeanşi şi ghetele de şantier cu şireturi din piele netăbăcită, o cămaşă de flanel şi o curea de piele neagră cu catarama răsucită pe stânga - partea norocoasă. De data aceasta îşi amintise să ia şapca, cea cu urechi, şi o ţinea într-o mână. Stătea în mijlocul unei încăperi cu precădere rozalii, plină de lumină. Se uită la stânga şi văzu măsuţe pentru schimbat. Se uită la dreapta şi văzu cărucioare. Avea impresia că aterizase pe Planeta Bebeluşilor.

Erau multe femei acolo. Unele aveau burţi mari şi altele aveau copii mici. Mulţi dintre copii plângeau şi toate femeile se uitau la Blaze cu bănuială, de parcă ar fi putut-o lua razna în orice clipă şi ar fi făcut praf şi pulbere Planeta Bebeluşilor, aruncând cât colo pernițe rupte şi ursuleţi de pluş sfârtecaţi. Se apropie o vânzătoare. Blaze se simţi recunoscător. Se temuse să se adreseze cuiva. Ştia când oamenilor le era teamă şi ştia unde nu-i e locul. Era el prostovan, dar nici chiar aşa.

Vânzătoarea întrebă dacă are nevoie de ajutor. Blaze spuse că are. Oricât de tare ar fi încercat, nu reuşise să-şi amintească tot ce-i trebuia, aşa că apelă la singurul subterfugiu cu care era familiarizat: înşelătoria.

– Am fost plecat din stat, spuse el şi îşi dezgoli dinţii spre vânzătoare într-un surâs care ar fi speriat şi o puma. Vânzătoarea îi răspunse, curajoasă, tot cu un surâs. Creştetul capului ei ajungea aproape până la mijlocul cutiei lui toracice. Tocmai am aflat că a născut cumnata mea... un copil... cât am fost plecat, înţelegeţi, şi vreau să-i cumpăr tot ce trebuie. De la A la Z.

Femeia se lumină la faţă.

– Înţeleg. Sunteţi un om mărinimos. Şi amabil. Ce aţi dori în mod special?

– Nu ştiu. Nu ştiu nimica... nimic... despre copii.

– Cât de mare este nepoţelul dumneavoastră?

– Hă?

– Copilul cumnatei dumneavoastră?

– O! M-am prins! Şase luni.

– Ce frumos! Femeii îi scânteiară ochii într-un mod profesional. Cum îl cheamă?

Blaze rămase fără grai un moment. Apoi zise dintr-un suflu:

– George.

– Minunat nume! Din greacă. Înseamnă „a lucra pământul".

– Da? N-aş fi spus.

Femeia îşi menţinu zâmbetul.

– Aşa-i. Ei, ce i-au luat deja?

Blaze era pregătit pentru asta.

– Nimic din ce i-au luat deja nu e tocmai de calitate, asta-i ideea. Sunt cam strâmtoraţi cu banii.

– Înţeleg. Deci vreţi să... O luaţi de la zero, ca să spun aşa.

– Mda, asta-i.

– Sunteţi foarte mărinimos. Ei bine, ar trebui să începem de la capătul Aleii Pooh, în Colţul Pătuţurilor. Aveam câteva pătuţuri din lemn masiv foarte frumuşele...

Pe Blaze îl uimea cât de multe lucruri erau necesare pentru a asigura funcţionarea unui boţ de om. Crezuse că banii luaţi de la magazinaş vor fi mai mult decât suficienţi, dar când plecă de pe Planeta Bebeluşilor avea portmoneul aproape gol.

Cumpără un pătuţ Dreamland, un leagăn Seth Harney, un scaun cu spătar înalt Happy Hippo, o masă de schimbat E-Z Ford, o cădiţă de plastic, opt cămăşuţe de noapte, opt perechi de pantalonaşi de plastic Dri-Day, opt salopetuţe Hager's cu capse care nu pricepea cum funcţionau, trei cearşafuri speciale care semănau cu nişte şervete, trei pături, un set de tampoane pentru pătuţ care să-l împiedice pe copil să-şi sfarme ţeasta dacă îl apucau pandaliile, un sveter, o pălăriuţă, botoşei, o pereche de papucei roşii cu clopoţei pe limbi, două perechi de pantalonaşi cu cămăşuţe asortate, patru perechi de şosetuţe pe care nu şi le putea trage nici pe degete, un set Playtex Nurser (tetinele păreau făcute din punguţe ca acelea în care George îşi cumpăra drogurile), o cutie de ceva numit Similac, o cutie de Junior Fruits, o cutie de Junior Dinners, o cutie de Junior Desserts şi un set de tacâmuri imprimate cu ştrumfi.

Mâncarea pentru bebeluşi avea un gust oribil. O încercă imediat după ce ajunse acasă.

Pe măsură ce mormanul de cumpărături se înălţa în colţul raionului pentru nou-născuţi, privirile timide ale tinerelor mame deveniră tot mai lungi şi mai bănuitoare. Se transformă într-un eveniment, un reper pentru memorie - bărbatul uriaş şi deşirat în haine muncitoreşti care se ţinea întruna după vânzătoare, ascultând, apoi cumpărând ce-i spunea aceasta să cumpere. Pe vânzătoare o chema Nancy Moldow. Lucra pe comision şi, în timp ce după-masa înainta, ochii ei căpătară o strălucire aproape supranaturală. În cele din urmă fu socotit totalul şi, când Blaze numără banii, Nancy Moldow îi mai oferi patru cutii de Pampers.

– Mi-aţi făcut ziua memorabilă, zise ea. La drept vorbind, s-ar putea să vă ţin minte cât timp oi mai avea de trăit.

– Mulţumesc, doamnă, spuse Blaze. Era extrem de bucuros de Pampers. Uitase complet de scutece.

Şi în timp ce el umplea două cărucioare de cumpărături (un magaziner ducea cutiile în care erau scaunul cu spătar şi pătuţul), Nancy Moldow strigă:

– Nu uitaţi să-l aduceţi pe prichindel să-i facem o poză!

– Da, doamnă, bolborosi Blaze. Cine ştie de ce, în minte îi apăru imaginea primei sale fotografii de puşcăriaş şi spusele unui poliţist: *Acum întoarce-te din profil şi îndoaie iar genunchii, Hristoase Doamne, ce-ai mâncat de ai crescut atât de mare?*

– Poza e din partea magazinului Hager's!

– Da, doamnă.

– Multe-ai mai luat, prietene, zise magazinerul. Nu avea mai mult de douăzeci de ani şi tocmai se vindeca de acneea adolescentină. Purta papion roşu mic. Unde-ai lăsat maşina?

– În parcarea din spate, zise Blaze.

Îl urmă pe magaziner, care insistă să împingă unul dintre cărucioare şi apoi se plânse că era greu de manevrat pe zăpada depusă.

– Aici, în spate, nu aruncă cu sare, înţelegi, şi se împotmolesc roţile. Şi-apoi cărucioarele astea nenorocite îţi scapă de sub control. Dacă nu eşti atent, îţi poţi trage una urâtă rău în glezne cu ele. Una urâtă rău. Nu mă plâng, dar...

Atunci, ce faci, flăcăule? auzi Blaze vocea lui George. *Mănânci hrană de pisici din bolul câinelui?*

– Asta e, spuse Blaze. Asta-i a mea.

– Da, bine. Ce vrei să pun în portbagaj? Scaunul, pătuţul sau amândouă? Blaze îşi aminti atunci că nu avea cheia de la portbagaj.

– Hai să le punem pe toate pe bancheta din spate. Magazinerul căscă ochii.

– A, Iisuse, prietene, nu cred c-or să intre. De fapt, sunt sigur că...

– Putem pune câteva şi în faţă. Putem vârî cutia aia cu leagănul în locul pasagerului. O să las scaunul pe spate.

– De ce nu în portbagaj? N-ar fi, cum să zic, mai simplu?

Blaze se gândi (vag) să debiteze o poveste cum că portbagajul este plin de alte chestii, dar problema era că o minciună ducea întotdeauna la alta. În scurt timp aveai impresia că străbaţi drumuri necunoscute. Te rătăceai. *Întotdeauna când pot, spun adevărul,* îi plăcea lui George să susţină. *E ca şi când ai conduce aproape de casă.*

Aşa că renunţă la baliverne.

– Mi-am pierdut cheile de la maşină, zise el. Până le găsesc, n-am decât asta.

– O, făcu magazinerul. Se uită la Blaze ca la un prostovan, dar asta era în ordine; mai primise astfel de priviri. Ghinion.

Până la urmă, le îndesară pe toate în maşină. Fu nevoie de oarece măiestrie şi încăpură la milimetru, dar reuşiră. Când Blaze se uită în oglinda retrovizoare, putu chiar să vadă un crâmpei de lume prin lunetă. Cutia în care era masa de schimbat pliantă bloca restul câmpului vizual.

– Fainã maşină, zise magazinerul. Un model vechi, da' ca lumea.

– Aşa-i, făcu Blaze. Şi pentru că asta spunea George mereu, adăugă: Vechi, dar nu învechit. Se întrebă dacă magazinerul nu aştepta cumva ceva. După toate aparenţele, aştepta.

– Ce motor are, 302?

– 342, îl corectă Blaze automat.

Magazinerul încuviinţă din cap. Nu se clinti din loc. De pe bancheta din spate a Fordului, unde nu mai era loc pentru el, dar unde totuşi stătea - cumva -, George spuse:

– Dacă nu vrei să rămână acolo până la sfârşitul secolului, dă-i un ciubuc zevzecului şi scapă de el.

Ciubuc. Da. Aşa-i.

Blaze scoase portmoneul, se uită la puţinele bancnote dinăuntru şi alese cu tragere de inimă una de cinci dolari. I-o dădu magazinerului, care o făcu să dispară.

– Prea bine, prietene, pace ţie.

– Cum zici tu, răspunse Blaze. Urcă în Ford şi porni motorul. Magazinerul o luă din loc, împingând cărucioarele înapoi spre magazin. La jumătatea distanţei, se opri şi întoarse capul spre Blaze. Lui Blaze nu-i plăcu privirea aceea. Era privirea cuiva care vrea să te ţină minte.

– Trebuia să-mi amintesc mai repede să-i dau bacşiş. Aşa-i, George?

George nu răspunse.

Ajuns acasă, parcă Fordul tot în şopron şi duse în casă toate nimicurile acelea pentru nou-născuţi. Asambla pătuţul în dormitor şi întinse alături de el masa de schimbat. Nu trebui să consulte indicaţiile; se uită doar la pozele de pe cutii şi mâinile lui executară restul. Leagănul îl duse în bucătărie, lângă soba cu lemne... dar nu foarte aproape. Restul lucrurilor le clădi în dulapul din dormitor, la loc ferit vederii.

Când termină, schimbarea pe care o suferise dormitorul depăşea simplul adaos de obiecte. Se mai adăugase ceva. Se modificase atmosfera. Părea că o fantomă fusese lăsată să umble în voie. Nu fantoma cuiva plecat, a cuiva dispărut în lumea drepţilor, ci fantoma cuiva care avea să vină.

Asta îi dădea lui Blaze o stare ciudată.

8

În seara zilei următoare, Blaze hotărî că trebuia să facă rost de numere de înmatriculare noi pentru Fordul furat, aşa că le fură pe cele ale unui Volkswagen din parcarea băcăniei Jolly Jim's din Portland. Înlocui numerele Volkswagenului cu ale Fordului. Puteau trece săptămâni sau luni până ce proprietarul Volkswagenului să-şi dea seama că are alte plăcuţe de înmatriculare, pentru că cifra de pe abţibildul cel mic era 7, iar asta însemna că individul nu trebuia să-şi înnoiască înmatricularea decât în iulie. Uită-te mereu la abţibildul de înmatriculare. Asta îl învăţase George.

Conduse până la un magazin cu reduceri, simţindu-se în siguranţă cu plăcuţele cele noi, ştiind că se va simţi şi mai în siguranţă după ce va fi revopsit Fordul. Cumpără patru cutii de vopsea „albastru ciocârlie" şi un pistol de suflat. Se întoarse acasă falit, dar fericit.

Luă cina lângă sobă, lovind cu picioarele în linoleumul ros în ritm cu „Okie from Muskogee" a lui Merle Haggard. Bătrânul Merle ştiuse bine cum să le-o servească hipioţilor ălora nenorociţi.

După ce spălă vesela, derula până la şopron prelungitorul lipit cu bandă adezivă şi agăţă un bec de o grindă. Lui Blaze îi plăcea la culme să vopsească. Iar albastrul ciocârlie era una dintre culorile lui preferate. Nu putea să nu-i placă numele acela. Însemna albastru ca o pasăre. Ca o ciocârlie.

Se întoarse în casă şi luă un teanc de ziare vechi. George citea ziarul zilnic, şi nu doar secţiunea umoristică. Uneori îi citea lui Blaze editorialele şi turuia înverşunat pe tema ţărănoilor de republicani. Spunea că republicanii îi urăsc pe săraci. Preşedintelui îi spunea Pişorcosul ăla Afurisit din Casa Albă. George era democrat şi în urmă cu doi ani lipiseră abţibilduri pentru candidaţii democraţi pe trei maşini furate.

Toate ziarele erau extrem de vechi şi în mod normal asta l-ar fi întristat pe Blaze, dar în seara aceea era prea surescitat de ideea că va vopsi maşina. Acoperi geamurile şi roţile cu hârtie. Alte fâşii le lipi cu scotch pe ornamentele cromate.

La ora nouă, miasma de banană coaptă a aburilor de vopsea umplea şopronul, iar la unsprezece, treaba era gata. Blaze dădu jos ziarele şi mai făcu câteva retuşuri, apoi îşi admiră opera. I se părea că lucrase bine.

Se duse la culcare puţin ameţit de la vopsea şi a doua zi se trezi cu o durere de cap.

– George? zise el plin de speranţă.

Nici un răspuns.

– Sunt lefter, George. Sunt în rahat până la gât.

Niciun răspuns.

Blaze se tângui prin casă toată ziua, gândindu-se ce era de făcut.

Vânzătorul din schimbul de noapte citea un roman epic în ediţie de buzunar intitulat *Butch Ballerinas,* când un revolver Colt îi fu vârât în faţă. Acelaşi Colt. Aceeaşi voce spunând aspru:

– Tot ce ai în casă.

– O, nu, făcu Harry Nason. O, Hristoase.

Ridică privirea. Înaintea lui stătea o arătare cu nasul turtit, cu un ciorap de damă tras peste faţă, un ciorap lung care-i curgea pe spate asemenea cozii unei şepci de schi.

– Nu tu. Nu iarăşi.

– Tot ce ai în casă. Pune-i în pungă.

De data aceasta nu intră nimeni şi, pentru că era în timpul săptămânii, în sertar erau mai puţini bani.

Jefuitorul se opri în drum spre ieşire şi se întoarse pe călcâie. Acum, gândi Harry Nason, o să mă împuşte. Dar în loc să-l împuşte, jefuitorul spuse:

– De data asta mi-am amintit de ciorap.

Bărbatul părea că rânjeşte sub ţesătura de nailon.

Apoi plecă.

9

Când Clayton Blaisdell Jr. a venit la Leagănul Hetton, acolo era o directoare. Nu-şi amintea numele ei, ci doar părul ei cenuşiu, şi ochii ei cenuşii, mari, în spatele ochelarilor, şi că le citea din Biblie, şi că încheia fiecare Adunare de Dimineaţă spunând: *Fiţi cuminţi, copii, şi veţi prospera.* Apoi, într-o zi, n-a mai venit la serviciu pentru că suferise o comoţie cerebrală. La început, Blaze a crezut că oamenii spun că a suferit o emoţie, dar până la urmă a înţeles cum trebuie: *comoţie.* Era un fel de durere de cap care nu trecea. Înlocuitorul ei a fost Martin Coslaw. Blaze nu i-a uitat niciodată numele, şi nu doar pentru că ei, copiii, îi spuneau Legea[20]. Blaze nu i-a uitat niciodată numele pentru că Legea preda aritmetica.

Aritmetica se ţinea în Sala 7 de la etajul al doilea, unde iarna era atât de frig, încât i-ar fi îngheţat boaşele şi unei maimuţe de bronz. Pe pereţi erau agăţate tablouri cu George Washington, Abraham Lincoln şi sora Mary Hetton. Sora Hetton avea piele albă şi păr negru strâns de pe frunte şi făcut ghem într-un soi de movilă la ceafă. Avea ochi negri care se întorceau uneori pentru a-l acuza pe Blaze de diverse lucruri după ora stingerii. Cel mai des pentru că este prost. Probabil prea prost pentru a urma liceul, aşa cum spunea Legea.

Sala 7 avea podea galbenă învechită şi mirosea mereu a petrosin, un miros care-i dădea lui Blaze o stare de somnolenţă chiar dacă era perfect treaz atunci când păşea înăuntru. Erau opt globuri de iluminat pătate de muşte care, în zilele ploioase, aruncau raze subţiri şi triste de lumină. Era

---

20 De la Coslaw, unde *law* înseamnă „lege" (n. tr.).

o tablă veche în capul sălii şi peste ea erau placarde verzi pe care alfabetul era tipărit cu litere înflorate - atât cele mari, cât şi cele mici. După alfabet erau numerele de la 0 la 9, atât de frumoase şi de simpatice, încât te făceau să te simţi prost şi mai stângaci ca oricând, doar uitându-te la ele. Pupitrele erau incrustate cu slogane şi iniţiale suprapuse, majoritatea transformate în impresii după şmirgheluiri repetate şi relăcuiri, dar niciodată şterse complet. Erau prinse în podea cu discuri de fier. Fiecare pupitru avea câte o călimară. Călimările erau pline cu cerneală Carter's. Dacă vărsai cerneală te alegeai cu o bătăiţă la spălător. Dacă lăsai urme negre de călcâi pe podeaua galbenă te alegeai cu o bătăiţă. Dacă te prosteai în clasă te alegeai cu o bătăiţă, doar că prosteala în clasă era numită Rea Conduită. Mai erau şi alte fapte demne de-o bătăiţă; Martin Coslaw credea în bătăiţă şi în Făcăleţ. Făcăleţul Legii era cel mai de temut lucru de la Leagănul Hetton, chiar mai de temut decât baubaul care se ascunde sub paturile celor mici. Făcăleţul era o spatulă de mesteacăn, una destul de subţire. Legea făcuse patru găuri în ea pentru a elimina rezistenţa aerului. Directorul făcea parte dintr-o echipă de popicari numită The Falmouth Rockers şi vinerea venea uneori la şcoală purtând pe el cămaşa de bowling. Era albastru-închis şi avea numele lui - Martin - cusut cu litere cursive aurii pe buzunarul de la piept. În ochii lui Blaze, acele litere semănau (chiar dacă nu perfect) cu literele de pe placarda cu alfabetul. Legea spunea că la bowling, ca şi în viaţă, dacă o persoană loveşte cum trebuie, popicele vor cădea de la sine. Avea un braţ drept puternic, de la atâta jucat de popice, iar când dădea cuiva o bătăiţă cu Făcăleţul, durea rău de tot. Era ştiut faptul că îşi muşca limba când dădea cu Făcăleţul într-un băiat care manifestase o Conduită deosebit de Rea. Uneori şi-o muşca până la sânge şi, o vreme, câte un băiat de la Leagănul Hetton îl numea nu doar Legea, ci şi Dracula, dar apoi băiatul în cauză era plasat şi nimeni nu-l mai vedea vreodată. Plasare numeau ei atunci când cineva era luat de o familie şi rămânea în sânul ei, poate chiar era adoptat.

Pe Martin Coslaw îl urau şi de el se temeau toţi băieţii de la Leagănul Hetton, dar nimeni nu-l ura şi nu se temea de el mai mult ca Blaze. Blaze era codaş la aritmetică. Reuşise să priceapă cum se adună două mere cu trei mere, dar numai cu mare efort, iar un sfert de măr plus o jumătate de măr avea să-l depăşească întotdeauna. Din câte ştia el, merele puteau fi luate doar în muşcături.

În timpul cursului de introducere în aritmetică s-a întâmplat ca Blaze să comită prima lui înşelătorie, ajutat de prietenul său John Cheltzman. John era costeliv, urât, deşirat şi plin-ochi de ură. Ura rareori se vedea. De cele mai multe ori rămânea ascunsă în spatele ochelarilor lui groşi, cârpiţi cu bandă adezivă, şi-a hohotului de ţăran idiot căruia-i cădea deseori pradă când râdea. Era o ţintă firească pentru băieţii mai mari şi mai vânjoşi. Îl snopeau de nu se vedea. Îl vârau cu faţa în noroi (primăvara şi toamna) sau îl spălau cu zăpadă (iarna). Deseori îi rupeau cămaşa. Rareori ieşea de la duşul comun fără să se trezească cu lovituri de prosoape ude peste fund. Se ştergea de fiecare dată de noroi sau de zăpadă, îşi îndesa poalele cămăşii rupte în pantaloni sau hohotea în timp ce-şi masa fesele înroşite, iar ura nu se vedea aproape niciodată. La fel, nici deşteptăciunea lui. Era bun la învăţătură - foarte bun, nu avea ce să facă -, dar mai mult de nota 8 nu primea niciodată. Şi nici nu-şi dorea asta. La Leagănul Hetton, nota 10 era nota jigodiilor ordinare. Ca să nu mai pomenim de bătăuşii notorii.

Pe-atunci, Blaze începea să aibă o statură impunătoare. N-o avea încă, nu la unsprezece sau doisprezece ani, dar începea să o aibă. Era la fel de mare ca unii dintre băieţii cei mari. Şi el nu participa la încăierările de pe terenul de joacă şi nici nu lovea cu prosopul ud la duşuri. Într-o zi, John Cheltzman a venit la el pe când Blaze stătea lângă gard, în partea îndepărtată a terenului de joacă, neavând altă ocupaţie decât să privească ciorile cum se aşezau în copaci şi cum îşi luau din nou zborul. I-a propus lui Blaze un târg.

– Semestrul ăsta o să faci iar cursuri cu Legea, zise John. Fracţii.

– Urăsc fracţiile, spuse Blaze.

– Fac eu temele în locul tău dacă nu-i mai laşi pe tâmpiţii ăia să se ia de mine. N-or să fie făcute atât de bine încât Legea să intre la bănuieli - nu atât de bine încât să fii prins -, dar vor fi destul de bine cât să treci clasa. N-o să rămâi după ore.

A rămâne după ore nu era atât de rău ca atunci când erai oprit, dar era rău. Trebuia să stai la colţ în Sala 7, cu faţa la perete. Nu te puteai uita la ceas. Blaze cumpăni la ideea lui John Cheltzman, apoi clătină din cap.

– O să-şi dea seama. O să fiu chemat la tablă şi atunci o să-şi dea seama.

– Tu doar uită-te prin sală cât te gândeşti, zise John. Am eu grijă de tine.

Şi John a avut. El nota răspunsurile problemelor din tema de casă şi Blaze le copia cu mâna lui, cu cifre care încercau să semene cu acelea de pe placarda de la tablă, dar nu semănau niciodată. Uneori, Legea îi striga numele şi atunci Blaze se ridica în picioare şi se uita în jur - oriunde numai la Martin Coslaw nu, iar asta era bine, aşa făceau toţi când erau ridicaţi în picioare. În timp ce se uita în jur, ochii îi ajungeau la Johnny Cheltzman, tolănit în scaunul lui lângă uşa dulapului cu cărţi, cu mâinile pe masă. Dacă numărul pe care îl aştepta Legea era zece sau sub zece, numărul de degete vizibile era răspunsul. Dacă era vorba de o fracţie, mâinile lui John erau strânse în pumni, care apoi se deschideau. Se mişca foarte repede. Mâna stângă reprezenta partea superioară a fracţiei. Mâna dreaptă, pe cea inferioară. Dacă numărul de jos depăşea cinci, Johnny strângea iar pumnii şi apoi folosea ambele mâini. Blaze înţelegea foarte bine aceste semne, care multora li s-ar fi părut mai complicate decât fracţiile pe care le reprezentau.

– Ei, Clayton? spunea Legea. Aşteptăm.

Şi Blaze răspundea:

– Unu şaizeci.

Nu trebuia s-o nimerească întotdeauna. Când i-a spus lui George, George aprobase din cap.

– Frumoasă înşelătorie. Când a fost descoperită?

A fost descoperită după trei săptămâni de la începerea semestrului, iar când Blaze s-a gândit la asta - *putea* să gândească, doar că avea nevoie de timp şi era greu - a înţeles că Legii trebuie să i se fi părut tot timpul suspect uimitorul său reviriment matematicesc. Doar că nu-şi exprimare suspiciunea. Îi dăduse lui Blaze frânghie şi-l lăsase să se spânzure singur.

A avut loc un test-surpriză. Blaze l-a picat cu nota Zero. Asta pentru că testul cuprindea doar fracţii. Testul fusese dat de fapt numai şi numai cu un scop, şi anume acela de a-l prinde pe Clayton Blaisdell Jr. Sub Zero era un mesaj mâzgălit în litere de-un roşu-aprins. Blaze n-a reuşit să-l desluşească, aşa că i l-a arătat lui John.

John l-a citit. La început n-a spus nimic. Apoi i s-a adresat lui Blaze:

– Mesajul spune: „John Cheltzman va reîncepe să mănânce bătaie."

– Cum? Hă?

– Spune: „Prezintă-te în biroul meu la ora patru."

– Pentru ce?

– Pentru că am uitat de teste, zise John. Apoi se corectă: Ba nu, tu n-ai uitat. Am uitat eu. Pentru că nu mi-a stat mintea decât la cum să scap de bătăile Blutoşilor ălora uriaşi. Acuma o să mă baţi tu şi-apoi Legea o să dea în mine cu Făcăleţul şi-apoi Blutoşii or să mă ia din nou la tăbăcit. Iisuse Hristoase, mi-aş dori să fiu mort.

Şi chiar arăta ca şi când şi-ar fi dorit asta.

– Da' eu n-o să te bat.

– Nu?

John îl privi cu ochii unuia care vrea să creadă, dar nu reuşeşte.

– Doar nu aveai cum să dai testul în locul meu, nu?

Biroul lui Martin Coslaw era o încăpere relativ mare pe uşa căreia scria DIRECTOR. Înăuntru, vizavi de geam, era o tablă mică de scris. Geamul dădea spre sărăcăcioasa curte a Leagănului Hetton. Tabla era albită de praf de cretă şi era plină de - chinul lui Blaze - fracţii. Când intră Blaze, Coslaw şedea la masa lui de lucru. Se încrunta în gol. Blaze îi dădu un motiv clar pentru a se încrunta.

– Bate, spuse el.

– Hă?

– Du-te înapoi şi bate la uşă, zise Legea.

– O, făcu Blaze şi se întoarse, ieşi, ciocăni şi intră înapoi.

– Mulţumesc.

– Sigur.

Coslaw se încruntă la Blaze. Luă un creion şi începu să lovească cu el în masă. Era un creion roşu pentru corectat.

– Clayton Blaisdell Jr., spuse el. Căzu pe gânduri. Ce nume lung pentru o minte atât de scurtă!

– Ceilalţi copii îmi spun...

– Nu mă interesează cum îţi spun ceilalţi copii, copiii-s nişte zevzeci din născare, nu mă interesează copiii. Eu predau aritmetică, datoria mea este să pregătesc tineri ca tine pentru liceu - dacă pot fi pregătiţi -, dar şi să-i învăţ să distingă între bine şi rău. Dacă responsabilităţile mele s-ar limita la aritmetică - şi uneori îmi doresc să fie aşa, *deseori* îmi doresc să fie aşa - nu m-ar preocupa şi asta, dar eu am şi funcţia de director, de unde şi nevoia de-a deosebi binele de rău, *quod erat demonstrandum.* Ştii, domnule Blaisdell, ce înseamnă *quod erat demonstrandum?*

– Mnu, zise Blaze. I se făcea inima mică şi simţea că i se umezesc ochii. Era mare pentru vârsta lui, dar acum se simţea mic. Era mic şi se făcea din ce în ce mai mic. Faptul că ştia că aşa voia Legea să se simtă nu schimba cu nimic lucrurile.

– Nu şi n-o să ştii niciodată, pentru că dacă vei ajunge vreodată în al doilea an de liceu - ceea ce mă îndoiesc - nu te vei apropia niciodată de geometrie mai mult decât cişmeaua de la capătul holului.

Legea îşi împreună degetele de la o mână cu degetele de la cealaltă la nivelul buricelor şi se legănă în scaun. Cămaşa lui de bowling era agăţată pe speteaza scaunului şi se legăna odată cu el.

– Înseamnă „ceea ce era de demonstrat", domnule Blaisdell, iar ceea ce am demonstrat prin micul meu test este că dumneata eşti un trişor. Trişor este persoana care nu cunoaşte diferenţa dintre bine şi rău. QED, *quod erat demonstrandum.* Prin urmare, trebuie pedepsit.

Blaze lăsă ochii în podea. Auzi un sertar deschizându-se. Ceva fu scos din el şi sertarul alunecă înapoi. Nu trebuia să ridice privirea ca să ştie ce ţinea Legea acum în mână.

– Dispreţuiesc trişorii, zise Coslaw, dar îţi înţeleg limitările mentale, domnule Blaisdell, şi prin urmare înţeleg că în renghiul ăsta mai e implicat cineva. Cineva mai rău ca tine. El trebuie să fie cel care ţi-a băgat ideea asta în capul ăla evident pătrat şi apoi te-a împins de la spate. Înţelegi ce spun?

– Nu, recunoscu Blaze.

Coslaw scoase puţin limba şi o prinse ferm între dinţi. Cu o fermitate la fel de mare sau chiar mai mare strângea în mână Făcăleţul.

– Cine ţi-a făcut temele?

Blaze nu spuse nimic. Nu se face să torni pe cineva. Toate benzile desenate, serialele de televiziune şi filmele spuneau lucrul ăsta. Nu se face să torni pe cineva. Mai cu seamă pe singurul tău prieten. Şi mai era ceva. Ceva ce se lupta să fie rostit.

– N-ar trebui să mă bateţi, zise el în cele din urmă.

– O? făcu Coslaw uimit. Aşa spui tu? Şi de ce anume, domnule Blaisdell? Luminează-mă. Sunt fascinat.

Blaze nu cunoştea cuvintele acestea mari, dar recunoştea privirea. O văzuse de când se ştia.

– Nu vă pasă deloc să mă învăţaţi ceva. Vreţi doar să mă faceţi să mă simt mic, şi daţi în oricine vă împiedică şi numai un pic să faceţi asta. E greşit. N-ar trebui să mă bateţi, când dumneavoastră sunteţi cel care a greşit.

Legea nu mai părea uimit. Acum părea doar nervos. Atât de nervos, încât o venă îi pulsa chiar în mijlocul frunţii.

– Cine ţi-a făcut temele?

Blaze nu spuse nimic.

– Cum de-ai putut răspunde la clasă? Cum ai făcut aia?

Blaze nu spuse nimic.

– Cheltzman a fost? Eu cred că Cheltzman a fost.

Blaze nu spuse nimic. Ţinea pumnii încleştaţi, şi-i tremurau. Lacrimile i se revărsară din ochi, dar nu credea că acum erau lacrimile cuiva care se simte mic.

Coslaw avântă Făcăleţul şi îl nimeri pe Blaze sus peste braţ. Se auzi un pârâit ca de armă mică. Era prima dată când pe Blaze îl lovea un profesor altundeva decât peste fund, cu toate că uneori, când era mai mic, îi fusese răsucită urechea (şi, o dată sau de două ori, nasul).

– *Răspunde-mi, nătărău fără minte!*

– În pizda mă-tii! strigă Blaze, lucrul nenumit scăpând în sfârşit din strânsori. În pizda mă-tii, în pizda mă-tii!

– Vino aici, zise Legea. Avea ochii uriaşi, ieşiţi din orbite. Mâna care ţinea Făcăleţul se albise. Vino aici, dejecţie infectă ce eşti.

Şi acum, că lucrul nenumit care era furia ieşise din el, şi pentru că era în definitiv doar un copil, Blaze se duse.

Douăzeci de minute mai târziu, când ieşi din biroul Legii, scoţând sunete aspre din gât când respira şi sângerând din nas - dar încă fără lacrimi în ochi[21] şi strângând dârz din dinţi - deveni o legendă la Leagănul Hetton.

O terminase cu aritmetica. În cursul lunii octombrie şi al unei bune părţi din noiembrie, în loc să meargă în Sala 7, mergea în Sala 19, sala de studiu. Asta-i convenea lui Blaze. Au trebuit să treacă două săptămâni până să se poată întinde pe spate fără să-l doară, dar până la urmă şi asta-i convenea.

Într-o zi de la sfârşitul lui noiembrie, a fost chemat din nou în biroul directorului Coslaw. În faţa tablei de scris stăteau un bărbat şi o femeie de vârstă mijlocie. Lui Blaze, cei doi nu-i spuneau nimic. Parcă-i adusese vântul de toamnă târzie, ca pe nişte frunze.

Legea şedea la masa lui. Cămaşa de bowling nu se vedea nicăieri. În cameră era rece, deoarece geamul fusese deschis pentru a lăsa să intre soarele puternic şi subţire de noiembrie. Pe lângă faptul că era un împătimit irecuperabil de popice, Legea era un iubitor de aer proaspăt. Cuplul venit în vizită nu părea deranjat. Bărbatul inexpresiv purta un sacou gri cu umeri şi şnur la gât. Femeia inexpresivă purta o haină ecosez şi o bluză albă pe dedesubt. Amândoi aveau mâini mari, vârstate de vene. Ale lui erau bătătorite. Ale ei erau crăpate şi roşii.

– Domnule şi doamnă Bowie, acesta este băiatul despre care v-am vorbit. Dă-ţi jos şapca, tinere Blaisdell.

Blaze îşi scoase şapca Red Sox.

Domnul Bowie îl privi cu un ochi critic.

– Da' mare-i. Numa' unşpe, ziceţi?

– Doisprezece luna viitoare. Va fi de mare ajutor pe lângă casă.

– N-are ni'ica, aşa-i? întrebă doamna Bowie. Vocea ei era piţigăiată şi tărăgănată. Părea ciudat s-o vezi ieşind din pieptul acela planturos, care se înălţa sub haina ei ecosez ca un brizant pe plaja Higgins. N-are TBC ori al'şeva?

– Are analizele la zi, spuse Coslaw. Tuturor băieţilor noştri li se fac regulat analizele. Aşa cere legea.

– Poa' să taie lemne, asta voi io să ştiu, zise domnul Bowie. Era tras la faţă ca un predicator TV ratat.

– Sunt sigur că poate, îl asigură Coslaw. Sunt sigur că e capabil de munci grele. Munci *fizice* grele, vreau să zic. E slab la aritmetică.

Doamna Bowie zâmbi. Întinse buzele, dar fără a-şi arăta dinţii.

– De socoteli m-ocup io. Se întoarse spre soţul ei. Hubert?

Bowie cumpăni, apoi încuviinţă din cap.

– Ahâm.

– Ieşi, te rog, tinere Blaisdell, îl îndemnă Legea. Noi o să vorbim mai târziu.

Şi aşa, fără să fi scos un singur cuvânt, Blaze ajunse în grija soţilor Bowie.

– Nu vreau să pleci, zise John. Şedea pe patul de lângă patul lui Blaze, uitându-se cum Blaze umplea o geantă cu fermoar cu puţinele lui obiecte personale. Majoritatea, asemenea genţii cu fermoar înseşi, îi fuseseră puse la dispoziţie de Leagănul Hetton.

---

21 Sic! - Inconsecvenţa îi aparţine autorului (n. tr.).

– Îmi pare rău, spuse Blaze, dar nu-i părea rău, sau nu până la capăt - îşi dorea doar ca Johnny să poată veni şi el.

– Or să-nceapă să dea în mine imediat ce-o să pleci la drum. Toţi or să-nceapă.

Ochii lui John se mişcau repede de colo-colo în orbite. Se zgândărea la furunculul proaspăt apărut pe-o parte a nasului.

– Ba n-or să-nceapă.

– Ba da şi ştii şi tu asta.

Blaze ştia, într-adevăr. Mai ştia şi că nu putea face nimic în privinţa asta.

– Tre' să plec. Sunt minor. Îi zâmbi lui John. Sunt miner, din adâncuri eu scot fier şi tuturor eu vi-l ofer.

Pentru Blaze, aceasta era aproape de culmea hazului, dar John nici măcar nu zâmbi. Băiatul se întinse şi apucă tare de braţul lui Blaze, ca pentru a-i ţine minte pentru totdeauna textura.

– N-o să te mai întorci niciodată.

Dar Blaze s-a întors.

Soţii Bowie veniră după el într-o camionetă Ford veche care, cu câţiva ani în urmă, fusese vopsită într-o nuanţă grotescă de alb. Era loc pentru trei în cabină, dar Blaze făcu drumul în spate. Asta nu-l deranja. Îl umplea de bucurie să vadă Leagănul Hetton cum se micşorează şi apoi dispare pe măsură ce distanţa creştea.

Locuiau într-o casă de fermă uriaşă şi părăginită, în Cumberland, care se învecina cu Falmouth într-o parte şi cu Yarmouth în cealaltă. Casa se afla pe un drum nepavat şi era acoperită cu o mie de straturi de colb. Era nevopsită, în faţă era o pancartă pe care scria BOWIE - CRESCĂTORIE DE COLLIE. În stânga casei era un ţarc uriaş pentru căţei în care douăzeci şi opt de collie alergau şi lătrau şi chiuiau neîncetat. Unii aveau râie. Le cădea blana în smocuri şi în locul ei rămâneau porţiuni mari de piele rozalie, sensibilă, din care se înfruptau cele câteva insecte care supravieţuiau sezonului. În dreapta casei era o păşune buruienoasă. În spate era un grajd gigantic, vechi, în care soţii Bowie ţineau vaci. Casa era înconjurată de patruzeci de acri de pământ. În bună parte, acesta era acoperit cu iarbă de fân, dar mai erau şi şapte acri ocupaţi de-o pădure cu copaci de esenţă moale şi tare, laolaltă.

Când ajunseră, Blaze sări din camionetă ţinând în mână geanta lui cu fermoar. I-o luă Bowie.

– O pun eu undeva. Tu apucă-te de crăpat.

Blaze clipi năuc.

Bowie arătă cu degetul spre grajd. O serie de barăci îl legau de casă, în zigzag, formând un fel de curte interioară. Lângă peretele uneia dintre ele se ridica o stivă de lemne. Unele erau de arţar, altele doar de pin, cu răşina închegându-se în băşici pe scoarţă. În faţa stivei se afla un butuc bătrân de tăiat, plin de tăieturi, în care era înfipt un topor.

– Tu apucă-te de crăpat, repetă Hubert Bowie.

– O, făcu Blaze. Acesta era primul lucru pe care îl adresa celor doi.

Soţii Bowie îl însoţiră cu privirea până ce ajunse la butuc şi smulse toporul din el. Blaze se uită la topor, apoi îl aşeză în praf, lângă butuc. Căţeii alergau şi hămăiau fără încetare. Collie cei mai mici erau şi cei mai gălăgioşi.

– Ei? întrebă Bowie.

– N-am crăpat niciodată lemne, domnule.

Bowie aruncă geanta cu fermoar în praf. Veni la el şi puse o bucată de arţar pe butucul de tăiat. Îşi scuipă în palmă, lovi palmele una de cealaltă şi luă toporul. Blaze urmări toate acestea cu atenţie. Bowie coborî lama. Bucata de lemn căzu despicată în două.

– Poftim, zise el. Acum pot intra în sobă. Întinse toporul. E rândul tău.

Blaze îl aşeză între picioare, apoi îşi scuipă în palmă şi lovi palmele una de cealaltă. Dădu să ia toporul, apoi îşi aminti că nu pusese niciun lemn pe butuc. Puse unul, ridică toporul şi-l avântă în jos. Lemnul căzu despicat în două bucăţi mari cât să intre în sobă, exact cum făcuse Bowie. Blaze era încântat. În clipa următoare era lungit în praf, cu urechea dreaptă vâjâind de la dosul de palmă pe care i-l trăsese Bowie cu mâna lui aspră şi bătătorită de muncă.

– Pentru ce a fost asta? întrebă Blaze uitându-se în sus.

– Pentru că n-ai ştiut să crapi lemne, zise Bowie. Şi-nainte să-mi spui că nu-i vina ta, ţin să te-anunţ că nici a mea nu-i, băiete. Acuma, treci şi crapă lemne.

Camera lui era de fapt o cămăruţă la etajul al doilea. Avea un pat şi o masă de scris, nimic altceva. Avea un singur geam. Uitându-te pe el, vedeai totul vălurit şi distorsionat. Noaptea era frig în cameră, iar dimineaţa era şi mai frig. Pe Blaze nu-l deranja frigul, dar îl deranjau soţii Bowie. Ei îl deranjau din ce în ce mai tare. Deranjul deveni aversiune şi aversiunea deveni până la urmă ură. Ura crescu încet. Pentru el, acesta era singurul mod posibil. Crescu în ritmul ei şi crescu până la apogeu, şi înflori cu petale roşii. Era genul de ură pe care o persoană inteligentă n-o cunoaşte niciodată. Era ceva de sine stătător. Nu era influenţată de raţiune.

Crăpă o mulţime de lemne în toamna şi iarna aceea. Bowie încercă să-l înveţe cum să mulgă manual, dar Blaze nu fu în stare. Avea ceea ce Bowie numea mâini dure. Vacile se agitau oricât de blând încerca el să strângă degetele pe ugerele lor. Apoi agitaţia lor se răsfrângea asupra lui, închizând cercul. Jetul de lapte se subţia, apoi se oprea. Bowie nu-l plesni peste urechi şi nici nu-l pălmui peste ceafă pentru asta. Nu era de acord cu mulgătoarele mecanice, nu credea în mulgătoare mecanice, era de părere că mulgătoarele DeLaval dăunau vacilor, dar admitea că mulsul manual ţine de talent. Şi aşa stând lucrurile, nu puteai pedepsi pe cineva că nu-l are, cum nu puteai pedepsi pe cineva că nu e în stare să scrie ceea ce el numea poiezie.

– Da' poţi să crapi lemne, zise el, fără a zâmbi. Pentru asta ai talent.

Blaze crăpă şi cară lemne, umplând lada din bucătărie de patru sau cinci ori pe zi. Hubert Bowie avea centrală pe păcură, dar refuza să o pună în funcţiune până în februarie, pentru că preţul păcurii era atât de mare. Blaze degajă şi aleea de treizeci de metri odată ce se porni să ningă, întoarse fânul cu furca, curăţă în grajd şi frecă podelele doamnei Bowie.

În cursul săptămânii se trezea la cinci pentru a da de mâncare la vaci (la patru în dimineţile înzăpezite) şi pentru a lua micul dejun înainte să vină autobuzul galben SAD 106 care-l ducea la şcoală. Soţii Bowie nu l-ar fi trimis la şcoală dacă ar fi putut, dar nu puteau.

La Leagănul Hetton, Blaze auzise poveşti şi bune, şi rele despre „şcoala în libertate". Majoritatea rele din partea băieţilor mari care frecventau liceul Freeport. Blaze era însă prea tânăr pentru a merge la liceu. În timpul

şederii lui în sânul familiei Bowie, el frecventă şcoala Cumberland District A, şi îi plăcea. Îi plăcea de învăţătoare. Îi plăcea să înveţe poezii pe de rost, să se ridice în picioare la ore şi să recite: „Lângă podul strâmb ce torentul traversează..."[22] Declama aceste poezii în jacheta lui de vânătoare cu carouri roşii şi negre (pe care n-o dădea niciodată jos, pentru că uita de ea la simulările de incendiu), în pantalonii verzi de flanel şi în cizmele de cauciuc verzi. Avea doi metri şi cincisprezece centimetri în înălţime, făcându-i pe toţi ceilalţi din clasa a şasea să pară nişte pitici, şi înălţimea îi era întrecută de faţa lui surâzătoare şi de fruntea scobită. Nimeni nu râdea de Blaze atunci când recita poezii.

Avea mulţi prieteni, chiar dacă el, unul, se afla în grija statului, şi asta pentru că nu era arţăgos sau bătăios. Şi nici ursuz nu era. În curtea şcolii îi ducea pe toţi în cârcă. Uneori ducea până şi trei elevi din clasa întâi o dată. Nu profita niciodată de înălţimea lui când jucau „de-a prinselea cu mingea". Era atacat de cinci, şase, şapte jucători o dată, se clătina, se clătina, de obicei rânjind cu faţa scobită întoarsă către cer, şi până la urmă cădea ca un turn, spre inevitabila veselie a tuturor. Doamna Waslewski, care era catolică, îl văzu cărând în spinare elevi de clasa întâi într-o zi, când era de serviciu la terenul de joacă, şi de atunci nu-l mai scoase din Sfântul Francisc al Celor Mici.

Doamna Cheney îl ajută la citire, scriere şi istorie. Ea înţelese de la început că pentru Blaze matematica (căreia el îi spunea mereu aritmetică) era o cauză pierdută. Singura dată când a încercat cu el metoda cartonaşelor, Blaze s-a albit la faţă şi femeia a fost convinsă că băiatul mai avea puţin şi ar fi leşinat.

Era încet la minte, dar nu retardat. Până în decembrie, progresase de la aventurile de clasă primară ale lui Dick şi Jane la poveştile din *Drumuri spre oriunde,* o lectură de clasa a treia. Doamna Cheney îi dădu un teanc de benzi desenate clasice legate în coperte cartonate pe care să le ia cu el acasă la familia Bowie, însoţindu-le de un bilet pe care scria că acelea sunt tema lui de casă. Preferata lui, desigur, a fost *Oliver Twist,* pe care a citit-o iar şi iar până când a învăţat pe de rost fiecare cuvinţel.

Totul a continuat în felul acesta până în ianuarie şi poate că ar fi continuat până în primăvară, dacă nu s-ar fi întâmplat două lucruri regretabile. Blaze ucise un căţel şi se îndrăgosti lulea.

Ura căţeii, dar una dintre îndatoririle lui era să le dea de mâncare. Erau collie cu pedigri, dar hrana de calitate slabă şi viaţa trăită exclusiv în ţarc îi făcuseră urâţi şi nevrotici. Majoritatea erau timizi şi se fereau să-i atingi. Săreau la tine, lătrând şi mârâind, doar ca apoi să se îndepărteze şi să se apropie din alt unghi. Uneori ţi se furişau prin spate. Apoi te ciupeau de gambe sau de fese, înainte să apuci să te fereşti. La ora mesei, larma era insuportabilă. Hubert Bowie nu se putea apropia de ei. Doamna Bowie era, de altfel, singura la care veneau. Ea îi alinta cu vocea ei piţigăiată. Purta întotdeauna o jachetă roşie, atunci când era înconjurată de căţei, şi aceasta era plină de păr roşcat.

Soţii Bowie vindeau foarte puţine animale adulte, dar puii le aduceau fiecare câte două sute de dolari primăvara. Doamna Bowie îi ţinea predici lui Blaze despre importanţa alimentaţiei serioase - a hrănirii lor cu ceea ce

---

22 „Concord Hymn" de Ralph Waldo Emerson, poezie inspirată de Bătălia de la Lexington şi Concord (19 aprilie 1775) (n. tr.).

ea numea „un amestec bun". Cu toate aceasta, *ea* nu le dădea niciodată de mâncare, iar ceea ce Blaze le punea în troace era hrană ieftină luată de la un magazin specializat din Falmouth. Hrana se numea God's Worth. Hubert Bowie o numea uneori Papa Ieftin şi alteori Băşini de Căţel. Dar asta niciodată în preajma soţiei lui.

Căţeii ştiau că Blaze nu-i plăcea, că se temea de ei şi cu fiecare zi deveneau tot mai agresivi faţă de el. Pe când vremea începu să se răcească de-adevăratelea, atacurile lor începură să fie suficient de îndrăzneţe, încât să-l ciupească din faţă. Se trezea uneori noaptea din vise în care căţeii făceau front comun, îl doborau la pământ şi începeau să-l mănânce de viu. Stătea întins în pat după aceste vise, scoţând aburi reci în întuneric şi pipăindu-se pentru a se convinge că era întreg. Ştia că era, cunoştea diferenţa dintre vis şi realitate, dar pe întuneric diferenţa aceea părea mai firavă.

De mai multe ori, atacurile lor îl făcuseră să verse mâncarea. Atunci trebuise să o adune cât de bine putea din zăpada tasată şi pătată de urină, în timp ce căţeii mârâiau şi se luptau pentru ea în jurul lui.

Treptat, unul câştigă funcţia de conducător în războiul nedeclarat împotriva lui. Îl chema Randy. Avea unsprezece ani. Avea un ochi cu cataractă. Îl speria de moarte pe Blaze. Dinţii lui semănau cu nişte fildeşi îngălbeniţi de bătrâneţe. Pe mijlocul capului avea o dungă albă. Se apropia de Blaze frontal, drept din faţă, cu picioarele din spate pompând sub blana lui scămoşată. Ochiul sănătos al lui Randy părea să ardă, în vreme ce ochiul beteag rămânea complet inexpresiv, un bec ars. Ghearele lui smulgeau bulgări mici de zăpadă alb-îngălbenită de pe podeaua ţarcului. Prindea viteză până când părea inevitabil că va sări prin aer la gâtul lui Blaze. Ceilalţi căţei se agitau deja, ţopăind şi rotindu-se şi mârâind cu botul în aer. În ultima clipă, labele lui Randy se înfigeau în pământ, împrăştiind zăpadă peste pantalonii verzi ai lui Blaze şi se întorcea degrabă, făcând o buclă mare, doar pentru a repeta mişcarea. Dar frâna din ce în ce mai târziu, până când ajunse destul de aproape încât Blaze să simtă mirosul căldurii şi chiar al respiraţiei lui.

Apoi, într-o seară spre sfârşitul lui ianuarie, ştiu că potaia nu va mai frâna. Nu ştia în ce fel atacul acesta era diferit, sau de ce, dar era diferit. De data aceasta, Randy era hotărât. Avea să sară. Iar atunci, ceilalţi căţei aveau să-i urmeze repede exemplul. Atunci Blaze îşi va trăi cruntele vise.

Câinele veni, accelerând din ce în ce mai tare, fără zgomot. De data aceasta nu înfipse labele în pământ. Nu patină şi nu se întoarse. Labele din spate se încordară, apoi se arcuiră. O clipă mai târziu, Randy era în aer.

Blaze avea în mâini două găleţi de fier pline cu Dog's Worth. Când văzu că Randy era hotărât acum, îl părăsi orice urmă de teamă. Lăsă din mâini găleţile chiar în clipa în care Randy se opinti. Purta mănuşi de piele găurite la degete. Luă contact cu câinele în aer, cu pumnul drept, sub maxilarul lung şi teşit ca lama unei lopeţi. Vibraţia îi ajunse până la umăr. Mâna îi amorţi pe dată, complet. Se auzi un pârâit scurt, crâncen. Randy execută o răsucire perfectă de o sută optzeci de grade în aerul rece şi ateriza pe spate cu un bufnet.

Blaze îşi dădu seama că ceilalţi căţei tăcuseră doar când reîncepură să latre. Luă găleţile de jos, se duse la troacă şi răsturnă mâncarea în ea. Întotdeauna, înainte, căţeii se îngrămădeau să se apuce de hăpăit, mârâind şi luptându-se pentru cele mai bune locuri, când el nici nu apucase încă să toarne apă peste ea. Nu putea face nimic în privinţa asta;

totul era zadarnic. Acum, când unul dintre pui se grăbi spre troacă, cu ochii lui tâmpi scânteind şi cu limba tâmpă atârnând pe o parte a botului tâmp, Blaze sări la el cu mâinile înmănuşate şi căţeluşul o zbughi în lateral atât de repede, că labele alunecară de sub el şi ateriza pe-o rână. Ceilalţi se dădură în spate.

Blaze adăugă două găleţi de apă de la robinet.

– Poftim, zise el. S-a muiat. Daţi-i drumu' şi mâncaţi.

Se duse înapoi să se uite la Randy şi ceilalţi căţei dădură buzna la troacă.

Puricii părăseau deja trupul tot mai rece al lui Randy pentru a muri în zăpada pătată de urină. Ochiul teafăr acum aproape că avea opacitatea celui beteag. Acest lucru stârni în Blaze un sentiment de milă şi tristeţe. Poate că totuşi căţelul doar se juca. Încerca doar să-l sperie.

Şi *chiar* era speriat. Cum să nu fie? Va mânca bătaie pentru asta.

Se întoarse la casă cu găleţile goale, cu capul plecat. Doamna Bowie era în bucătărie. Proptise în chiuvetă o scândură de frecat şi spăla perdele pe ea. Lucrând, cânta un imn religios pe vocea ei spartă.

– A, să nu laşi urme pe podea, băiete! strigă ea, văzându-l. Era podeaua ei, dar de spălat o spăla el. În genunchi. Supărarea îi umflă pieptul.

– Randy e mort. M-a atacat. L-am lovit. L-am omorât.

Mâinile femeii ieşiră iute din clăbuci. Strigă:

– Randy? Randy! Randy!

Alergă în cerc, înşfacă sveterul din cuiul de lângă sobă, apoi dădu fuga spre uşă.

– Hubert! ţipă ea după soţul ei. Hubert, o, Hubert! Ce băiat rău! Şi apoi, continuând parcă să cânte: OooooOOOO...

Îl împinse pe Blaze din calea ei şi fugi afară. Domnul Bowie apăru în uşa uneia dintre multele barăci, cu faţa lui suptă lungită de mirare. Veni la Blaze cu paşi mari şi-l apucă de un umăr.

– Ce s-a întâmplat?

– Randy e mort, zise apatic Blaze. M-a atacat şi l-am doborât.

– Aşteaptă numa' aici, zise Hubert Bowie şi se duse după soţia lui.

Blaze îşi dădu jos jacheta roşu cu negru şi se aşeză pe scăunelul din colţ. Zăpada i se topea de pe cizme şi forma o baltă. Nu-i păsa. Căldura emanată de sobă îi făcea faţa să pulseze. El crăpa lemnele. Nu-i păsa.

Bowie trebui să-şi ajute soţia să ajungă înapoi, pentru că ea îşi acoperise faţa cu şorţul. Plângea zgomotos, cu suspine. Ascuţimea vocii ei o făcea să sune ca o maşină de cusut.

– Du-te în baracă, îi comandă Bowie.

Blaze deschise uşa. Bowie îl ajută să treacă pragul cu vârful cizmei. Blaze căzu pe cele două trepte în curte, se ridică şi se duse în baracă. Acolo erau unelte - topoare, ciocane, un strung, un polizor, o raboteză, alte lucruri care el nu ştia cum se chemau. Erau piese de maşină şi cutii cu reviste vechi. Şi o lopată pentru zăpadă cu lamă de aluminiu lată. Lopata lui. Blaze se uită la ea şi ceva ce văzu la ea îi făcu ura faţă de soţii Bowie să atingă apogeul, puse capacul. Soţii primeau o sută şaizeci de dolari pe lună pentru că îl ţineau, iar el le făcea muncile. Mânca pe sponci. Mâncase mai bine la leagăn. Nu era corect.

Hubert Bowie deschise uşa barăcii şi păşi înăuntru.

– Acuma o să te biciuiesc, anunţă el.

– Câinele ăla a sărit la mine. Voia să mă muşte de gât.

– Nu mai zice nimic. Îţi agravezi doar situaţia.

În fiecare primăvară, Bowie ducea una dintre vacile lui la Freddy, taurul lui Franklin Marstellar, pentru însămânţare. Pe peretele barăcii erau un căpăstru pe care el îl numea „căpăstrul iubirii" şi o botniţă. Bowie îl luă din cui şi îl ţinu de botniţă, cu degetele petrecute prin grilaj. Curelele de piele groasă atârnau spre pământ.

– Apleacă-te peste bancu' ăla de lucru.

– Randy a vrut să-mi sară la gât. Vă zic că am avut de ales între mine şi el.

– Apleacă-te peste bancu' ăla de lucru.

Blaze ezită, dar nu pentru a gândi. Gândirea era un proces lung pentru el. În schimb, îşi consultă freamătul instinctului.

Încă nu venise timpul.

Se aplecă peste bancul de lucru. Fu biciuit mult timp, şi tare, dar el nu plânse. Făcu asta mai târziu, în camera lui.

Fata de care se îndrăgostise era o elevă de clasa a şaptea de la şcoala Cumberland A pe nume Marjorie Thurlow. Avea păr bălai şi ochi albaştri şi piept plat. Avea un zâmbet dulce care-i făcea colţurile ochilor să se ridice. Pe terenul de joacă, Blaze o urmărea din priviri. Îi dădea o senzaţie de gol în stomac, dar într-un fel asta era plăcut. Se imagina ducându-i cărţile şi apărând-o de răufăcători. Gândurile acestea îi aduceau mereu foc în obraji.

Într-o zi, nu cu mult după incidentul cu Randy şi biciuitul, infirmiera districtului veni la şcoală pentru vaccinări. Copiilor li se dăduseră formulare cu o săptămână în urmă; părinţii care voiau ca odoarele lor să primească vaccinul le semnaseră. Acum, copiii cu formulare semnate stăteau la rând, agitaţi, la intrarea în vestiar. Blaze se număra printre ei. Bowie îl sunase pe George Henderson, care făcea parte din comisia şcolară, şi întrebase dacă vaccinurile costă ceva. Nu costau, aşa că Bowie semnase.

Margie Thurlow era şi ea la rând. Era extrem de palidă. Lui Blaze îi era milă de ea. Îşi dorea să se poată duce în spate şi să o ţină de mână. Gândul îi încinse obrajii. Lăsă capul în pământ şi îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

Blaze era primul în rând. Când infirmiera îi făcu semn să intre în vestiar, el îşi dădu jos jacheta cu carouri roşii şi negre şi îşi descheie cămaşa la mânecă. Infirmiera scoase acul dintr-un sterilizator, îi inspecta vârful, apoi spuse:

– Descheie-te mai bine şi la cealaltă mânecă, uriaşule. Tu iei două.

– O să doară? întrebă Blaze, descheindu-se la cealaltă mânecă.

– Doar o secundă.

– Bine, spuse Blaze şi o lăsă să-i înfigă în braţul stâng acul scos atunci din sterilizator.

– Bun. Acum celălalt braţ şi ai scăpat.

Blaze se întoarse cu partea cealaltă. Femeia îi mai injecta nişte lichid cu alt ac în braţul drept. Apoi el ieşi din vestiar, se duse înapoi în banca lui şi începu să buchisească o poveste din culegerea lui de *Lecturi şcolare.*

Când ieşi, Margie avea lacrimi în ochi şi pe faţă, dar plângea cu demnitate. Blaze fu mândru de ea. Când trecu pe lângă banca lui în drum spre uşă (cei de clasa a şaptea erau în altă sală), el îi adresă un surâs. Şi ea îi surâse înapoi. Blaze împături acel surâs, îl puse la loc sigur şi-l păstră ani la rând.

În recreaţie, tocmai când Blaze ieşea pe uşa care dădea spre terenul de joacă, Margie alergă înăuntru pe lângă el, plângând cu suspine. Se întoarse cu ochii după ea, apoi păşi încet pe terenul de joacă, cu fruntea încreţită, cu chipul îndurerat. Se duse la Peter Lavoie, care lovea mingea legată de stâlp cu o mână înmănuşată, şi-l întrebă dacă nu ştie ce a păţit Margie.

– A lovit-o Glen în vaccin, zise Peter Lavoie. Făcu o demonstraţie pe un băiat care trecea pe acolo, strângând pumnul şi lovindu-l repede de trei ori, *pac-pac-pac.* Blaze asistă la aceasta încruntat. Infirmiera minţise. Amândouă braţele îl dureau acum tare de la injecţii. Îşi simţea muşchii mari încordaţi şi striviţi. Îi era greu şi numai să se aplece fără să strângă din dinţi. Iar Margie era fată. Se uită în jur după Glen.

Glen Hardy era un elev masiv din clasa a opta, genul acela de elev care va practica fotbalul, apoi se va îngraşă. Avea păr roşcat pe care şi-l pieptăna pe spate în valuri mari. Tatăl lui era fermier în partea de vest a oraşului şi braţele lui Glen erau pline de muşchi.

Cineva care se juca de-a prinselea îi aruncă lui Blaze mingea. El o aruncă jos fără a-l privi şi porni spre Glen Hardy.

– O, mamă, făcu Peter Lavoie. Blaze o să se ia de Glen!

Vestea aceasta se împrăştie cu rapiditate. Grupuri de băieţi începură să se mişte cu o nepăsare studiată spre locul unde Glen şi alţi câţiva băieţi mai mari jucau o versiune împiedicată, ca nişte troli, de kickball[23]. Glen era la minge. O rostogolea repede şi dur, făcând-o să sară şi să alunece pe pământul îngheţat.

Doamna Foster, care era de serviciu pe terenul de joacă în ziua aceea, se afla de cealaltă parte a clădirii, unde-i supraveghea pe cei mici la leagăne. Ea nu avea cum să intervină, cel puţin la început.

Glen ridică privirea şi-l văzu pe Blaze că venea spre el. Abandonă mingea, îşi înfipse mâinile în şolduri. Ambele echipe se destrămară şi formară un semicerc în jurul şi-n spatele lui. Erau toţi elevi din clasele a şaptea şi a opta. Niciunul nu era la fel de mare ca Blaze. Doar Glen era mai mare.

Cei de-a patra, a cincea şi a şasea erau strânşi într-un grup larg în spatele lui Blaze. Se foiau, îşi potriveau curelele, se trăgeau timizi de mănuşi şi murmurau între ei. Băieţii din ambele tabere aveau întipărite pe chip expresii de-o nepăsare absurdă. Lupta nu fusese decisă încă.

– Ce vrei, puţă bleaga? întrebă Glen Hardy. Avea o voce flegmatică. Era vocea unui zeu tânăr suferind de-o răceală de iarnă.

– De ce-ai lovit-o pe Margie Thurlow în vaccin? întrebă Blaze.

– C-aşa am avut chef.

– Bine, zise Blaze şi se avântă în luptă.

Înainte să apuce să se apropie, Glen îl lovi de două ori peste faţă - *pam-pam* - şi lui Blaze începu să-i curgă sânge din nas. Apoi Glen se dădu în spate, vrând să-şi menţină avantajul distanţei. Copiii urlau.

Blaze scutură din cap. Picături de sânge zburară prin aer, stropind zăpada de-o parte şi de cealaltă în faţa lui.

Glen rânjea.

– Copilu' nimănui, zise el. Copilu' nimănui, copilu' fără creieri al nimănui.

---

23 Joc cu mingea asemănător baseballului (n. tr.).

Îl lovi pe Blaze în mijlocul frunţii lui scobite şi rânjetul i se ofili când braţul îi explodă de durere. Fruntea lui Blaze era extrem de tare, scobită au ba.

Un moment uită să se dea în spate şi Blaze îşi aruncă pumnul. Nu-şi folosi corpul; îşi folosi doar braţul ca pe un piston. Încheieturile degetelor luară contact cu gura lui Glen. Glen strigă uimit când buzele i se sparseră de dinţi şi începură să sângereze. Ţipetele se înteţiră.

Glen simţi gustul propriului sânge şi uită să se dea în spate. Uită să-l ia peste picior pe puştiul ăla urât cu fruntea scobită. Se aruncă doar în luptă, lovind cu pumnii haotic, din toate direcţiile.

Blaze se aşeză bine pe picioare şi-l întâmpină. Vag, de la mare distanţă, auzea strigătele şi îndemnurile colegilor lui de clasă. Îi aminteau de chefnitul câinilor din ţarc în ziua când îşi dăduse seama că Randy nu se va mai opri.

Glen reuşi să-i mai aplice cel puţin trei lovituri zdravene şi capul lui Blaze se zdruncină puternic. Icni, inhalând sânge. Urechile îi ţiuiau. Avântă braţul din nou şi simţi vibraţia până la umăr. Dintr-odată, sângele de la gură i se întinse lui Glen şi pe bărbie, şi pe obraji. Scuipă un dinte. Blaze lovi din nou, în acelaşi loc. Glen urlă. Făcea ca un copilaş care şi-a prins degetele la uşă. Nu mai lovi. Gura lui Glen era ferfeniţă. Doamna Foster alerga spre ei. Fusta îi zbura, genunchii îi pompau şi fluiera din fluieraşul ei argintiu.

Pe Blaze îl durea foarte tare acolo unde infirmiera îi făcuse vaccin, şi-l durea pumnul, şi-l durea capul, dar totuşi lovi din nou, lovi cu forţa disperării, cu o mână pe care o simţea amorţită şi moartă. Era aceeaşi mână pe care o folosise împotriva lui Randy, şi lovi la fel de tare cum lovise în ziua aceea, în ţarc. Lovitura îl nimeri pe Glen drept în vârful bărbiei. Produse un pocnet puternic care-i reduse la tăcere pe ceilalţi copii. Glen rămase fără puteri, cu ochii daţi peste cap. Apoi îi cedară genunchii şi se prăbuşi grămadă la pământ.

L-am omorât, gândi Blaze. O, Iisuse, l-am omorât ca pe Randy.

Dar atunci Glen începu să se mişte şi să mormăie din fundul gâtului, aşa cum fac oamenii în somn. Şi doamna Foster striga la Blaze să se ducă înăuntru. Plecând, Blaze o auzi spunându-i lui Peter Lavoie să se ducă la cabinet şi să aducă trusa de prim ajutor, să se ducă în pas alergător.

A fost trimis de la şcoală. Suspendat. I-au oprit sângerarea de la nas cu o pungă de gheaţă, i-au aplicat un plasture peste ureche şi apoi l-au trimis să facă şase kilometri pe jos până la ferma de căţei. La scurtă distanţă, el îşi aminti de punga cu mâncare. Doamna Bowie îi punea întotdeauna o felie de pâine cu unt de arahide tăiată în două bucăţi pe care le suprapunea, şi un măr. Nu era cine ştie ce, dar drumul avea să fie lung şi, cum spunea John Cheltzman, ceva este întotdeauna mai mult decât nimic, oricum ai privi lucrurile.

Când se întoarse, nu vrură să-i permită accesul, dar îi aduse Margie Thurlow punga. Fata încă avea ochii înroşiţi de plâns. Părea că ar vrea să spună ceva, dar nu ştia cum. Blaze cunoştea sentimentul acela şi-i zâmbi, pentru a-i arăta că era în regulă. Ea îi întoarse zâmbetul. Un ochi i se umflase atât de tare, că abia îl putea deschide, aşa că o privi cu celălalt.

Când ajunse la marginea curţii şcolii, întoarse capul pentru a o mai vedea puţin, dar fata plecase.

– Du-te-n baracă, zise Bowie.

– Nu.

Ochii lui Bowie se căscară. Clătină puţin din cap, ca pentru a-şi limpezi gândurile.

– Ce ai spus?

– N-ar trebui să mă bateţi cu biciu'.

– Eu hotărăsc asta. Du-te în baracă.

– Nu.

Bowie se apropie de el. Blaze se dădu doi paşi în spate şi apoi strânse degetele umflate în pumn. Se proţăpi bine în picioare. Bowie se opri. Îl văzuse pe Randy. Gâtul lui Randy era rupt ca o ramură de cedru după un îngheţ năprasnic.

– Du-te-n camera ta, jigodie proastă ce eşti, zise el.

Blaze se duse. Se aşeză pe marginea patului. De acolo îl auzea pe Bowie cum urla în telefon. Se gândea că ştie la cine urla.

Nu-i păsa. Nu-i păsa. Dar când se gândea la Margie Thurlow, îi păsa. Când se gândea la Margie îi venea să plângă, aşa cum îi venea uneori să plângă când vedea o pasăre singură cuc pe-un fir de telefon. Nu plânse. Citi *Oliver Twist,* în schimb. Îl ştia pe de rost; ştia să reproducă şi cuvintele pe care nu le cunoştea. Afară, căţeii hămăiau. Le era foame. Era ora mesei. Nu-l chemă nimeni să se ducă să le dea de mâncare, deşi s-ar fi dus, dacă i s-ar fi cerut.

Citi *Oliver Twist* până când veni după el furgoneta de la leagăn. La volan era Legea. Avea ochii roşii de furie. Gura lui nu era decât o cicatrice între bărbie şi nas. Soţii Bowie statură împreună în umbrele lungi ale crepusculului de ianuarie şi se uitară după ei când plecară.

Când ajunseră la Leagănul Hetton, Blaze se simţi năpădit de-o incredibilă familiaritate. Îi dădea senzaţia unei cămăşi ude. Trebui să se muşte de limbă pentru a se împiedica să strige. Trei luni, şi nu se schimbase nimic. Leagănul era acelaşi morman de cărămidă roşie, veşnică. Aceleaşi geamuri aruncau aceeaşi lumină galbenă peste pământ, afară, doar că acum pământul era acoperit de zăpadă. Primăvara, zăpada avea să dispară, dar lumina avea să fie aceeaşi.

În biroul lui, Legea scoase Făcăleţul. Blaze ar fi putut să-l ia de la el, dar se săturase să se mai împotrivească. Şi bănuia că întotdeauna va fi cineva mai mare, cu un făcăleţ şi mai mare.

După ce Legii îi obosi braţul, Blaze fu trimis la dormitorul comun din Fuller Hall. John Cheltzman stătea lângă uşă. Un ochi al lui era o fantă de carne vânătă, umflată.

– Salut, Blaze, zise el.

– Salut, Johnny. Unde ţi-s ochelarii?

– Sparţi, zise el. Apoi se smiorcăi: Blaze, mi-au spart ochelarii! Acuma nu mai pot citi nimic!

Blaze se gândi la asta. Îl întrista că se afla acolo, dar însemna mult pentru el să vadă că Johnny îl aştepta.

– O să-i reparăm noi. Îi veni o idee. Sau o să ne oferim după următorul viscol să mergem în oraş la deszăpezit şi-o să punem bani deoparte pentru o pereche nouă.

– Crezi că am putea face asta?

– Sigur. Doar tre' să vezi ca să mă poţi ajuta la teme, nu?

– Sigur, Blaze, sigur.

Împreună formau o echipă.

10

Apex Central era un complex comercial mare, pe artera principală, care găzduia o frizerie, o sală VFW[24], un magazin de menaj, biserica penticostală Apex a Duhului Sfânt, o berărie şi un semafor galben pâlpâitor. Se putea ajunge uşor pe jos de la casa lui, şi Blaze se duse acolo în dimineaţa zilei de după cel de-al doilea jaf la magazinaşul lui Tim & Janet. Ţinta lui era Apex Hardware, un mic magazin independent de unde cumpără o scară de aluminiu extensibilă la preţul de treizeci de dolari plus TVA. Avea o etichetă roşie pe care scria PREŢ AVANTAJOS.

O duse în spinare, păşind apăsat pe drumul curăţat de zăpadă. Nu se uită nici la dreapta, nici la stânga. Nu-i trecu prin gând că această achiziţie ar putea rămâne în mintea vânzătorului. George s-ar fi gândit la asta, dar George nu se întorsese încă.

Scara era prea lungă pentru a încăpea în portbagaj sau pe bancheta din spate a Fordului furat, dar reuşi totuşi s-o vâre cu un capăt în spatele scaunului şoferului şi cu celălalt scos pe geamul pasagerului din faţă. Odată rezolvată problema aceasta, se duse în casă şi deschise radioul pe WJAB, postul care emitea până la apusul soarelui.

– George?

Niciun răspuns. Fierse cafea, bău o ceaşcă şi se întinse. Adormi cu radioul deschis, în timp ce cânta „Phantom 409". Când se trezi, era întuneric şi radioul emitea doar bârâituri. Era şapte şi un sfert.

Se ridică şi îşi pregăti ceva de mâncare pentru cină - un sandvici cu salam şi o conservă Dole cu bucăţi de ananas. Îi plăcea tare mult ananasul la conservă Dole. Ar fi fost în stare să mănânce aşa ceva de trei ori pe zi fără să se sature vreodată. Înghiţi siropul din trei guri mari, apoi se uită în jur.

– George?

Niciun răspuns.

Se fâţâi de colo-colo, fără astâmpăr. Îi era dor de televizor. Radioul nu-i ţinea companie noaptea. Dacă ar fi fost George acolo, ar fi putut juca *cribbage*[25]. George îl bătea întotdeauna pentru că el rata unele suite şi majoritatea combinaţiilor de cincisprezece (trebuia să ştii aritmetică pentru asta), dar era distractiv să muţi piesele pe tablă când în sus, când în jos. Ca la o cursă de cai. Iar dacă George nu voia asta, puteau oricând să amestece patru pachete de cărţi şi să joace Război. George ar fi jucat Război o jumătate de noapte, bând bere şi vorbind despre republicani şi despre cum le trag ei ţepe săracilor. *(„De ce? Îţi zic eu de ce. Din acelaşi motiv pentru care câinii îşi ling boaşele - pentru ca pot.")* Dar acum nu avea nimic de făcut. George îi arătase cum se joacă *solitaire*[26], dar Blaze nu-şi amintea regulile. Era mult prea devreme ca să răpească pruncul. Nu se gândise să fure benzi desenate sau reviste deocheate când era la magazinul ăla.

---

24 Acronim pentru Veterans of Foreign Wars - veteranii războaielor externe (n. tr.).

25 Joc de cărţi pentru doi până la patru jucători în care scorul se ţine prin introducerea unor jetoane în găurile dispuse în linie pe o tablă de lemn (n. tr.).

26 Tip de pasienţă (n. red.).

Până la urmă, se aşeză să citească un număr vechi al X-Men. George zicea că X-Men sunt nişte Homo Cotoare, de parcă ar fi fost mere, Blaze nu ştia de ce.

La opt fără un sfert îl fură iar somnul. Când se trezi la unsprezece, se simţi ameţit şi doar jumătate prezent pe lume. Se putea duce acum - până când ar fi ajuns în Ocoma Heights ar fi fost trecut de miezul nopţii - dar, ca din senin, nu mai ştia dacă voia asta. Ca din senin, părea foarte înfricoşător. Foarte complicat. Trebuia să se mai gândească. Să facă planuri. Poate reuşea să gândească o cale de-a intra în casă. Să arunce o privire. Să se dea drept cineva de la Direcţia de Ape sau de la Compania de *Lectricitate.* Să deseneze o hartă.

Leagănul gol de lângă sobă îşi râdea de el.

Adormi din nou şi visă că alerga speriat. Urmărea pe cineva pe străzi pustii de la marginea apei, în vreme ce pescăruşii zburau în cerc deasupra cheiurilor şi-a depozitelor, în stoluri zgomotoase. Nu ştia dacă îl urmărea pe George sau pe John Cheltzman. Iar când începu să se apropie cât de cât şi silueta celui din faţă se uită peste umăr rânjind sfidător spre el, văzu că nu era nici unul, nici altul. Era Margie Thurlow.

Când se trezi, şedea tot în scaun, era tot îmbrăcat, dar noaptea trecuse. WJAB reîncepuse să emită. Henson Cargill cânta „Skip A Rope".

Se pregăti să purceadă la treabă a doua noapte, dar nu făcu nimic. Ziua următoare se duse afară şi curăţă zăpada pe o porţiune lungă şi inutilă până la pădure. Mânui lopata până ce rămase fără suflu şi simţi gust de sânge în gură.

Plec în noaptea asta, îşi spuse, dar singurul loc în care se duse în noaptea aceea fu magazinaşul din apropiere, pentru a vedea dacă nu veniseră noile benzi desenate. Veniseră, şi Blaze cumpără trei. Adormi cu a treia în braţe după cină, iar când se trezi era miezul nopţii. Tocmai se ridica pentru a merge la baie să-şi golească vezica - apoi voia să treacă la treabă -, când George se făcu auzit.

– George?

– N-ai pic de sânge-n tine, Blaze?

– Nu! Am...

– Pierzi vremea aici ca un câine care şi-a prins boaşele în uşa coteţului de găini.

– Ba nu! Nu-i aşa! Am făcut multe chestii. Am luat o scară bună...

– Mda, şi nişte benzi desenate. Te-ai simţit bine lenevind aici, ascultând muzica aia de căcat şi citind despre homalăi cu superputeri, aşa-i, Blaze?

Blaze bolborosi ceva.

– Ce-ai spus?

– Nimic.

– Aşa cred şi eu, dacă n-ai curaj s-o spui cu voce tare.

– Bine... am zis că nu te-a rugat nimeni să te-ntorci.

– Ce jigodie nerecunoscătoare eşti!

– Ascultă, George, eu...

– Am avut grijă de tine, Blaze. Recunosc, n-am făcut-o din caritate, ai fost de folos atunci când ai fost folosit cum trebuie, dar eu am fost acela care a ştiut cum să facă asta. Sau oare ai uitat? N-am mâncat întotdeauna de trei ori pe zi, dar întotdeauna am mâncat cel puţin o dată. Am urmărit să-ţi schimbi hainele şi să te speli. Cine ţi-a spus să te speli naibii pe dinţi?

– Tu, George.

– Lucru pe care acum îl neglijezi, apropo, şi începe să-ţi miroasă iar gura ca un şoarece mort.

Blaze surâse. Nu se putu abţine. George ştia să spună lucruri nostime.

– Când ţi-a trebuit o curvă, ţi-am adus-o.

– Da, şi una dintre ele mi-a dat blenoragie.

Vreme de şase săptămâni, crezuse că-şi dă duhul când urina.

– Şi te-am dus la doctor, nu?

– M-ai dus, recunoscu Blaze.

– Mi-eşti dator cu asta, Blaze.

– Da' n-ai vrut s-o fac!

– Da, ei, m-am răzgândit. A fost planul meu şi mi-eşti dator.

Blaze se gândi la asta. Ca de obicei, îi luă mult timp şi depuse mult efort. Apoi izbucni:

– Cum poţi fi dator unui om mort? Dacă ar trece cineva pe aici, m-ar auzi că vorbesc singur şi că-mi răspund singur şi ar crede că-s nebun! Probabil că *chiar* îs nebun! Îi veni încă o idee: Tu nu poţi face nimic cu partea ta! Eşti mort!

– Şi tu eşti viu? Stai aici, asculţi la radio cântecele alea răsuflate de cowboy tâmpiţi? Citeşti benzi desenate şi-o freci la rece?

Blaze roşi şi coborî ochii în podea.

– O să uiţi şi-o să jefuieşti acelaşi magazin o dată la trei sau patru săptămâni, până or să pună poliţişti la pândă şi-o să te prindă? Şi-ntre timp, futu-i, stai aici şi te uiţi la pătuţu' ăla idiot şi la leagănu' ăla de doi bani?

– O să fac pătuţu' ăla vreascuri de foc.

– Uită-te la tine, zise George şi-n vocea lui se simţea ceva ce depăşea tristeţea. Părea mai degrabă durere. Aceiaşi pantaloni zi de zi de două săptămâni? Pete de pişat pe chiloţi? Tre' să te razi şi tre' musai să te tunzi... stai aici, în baraca asta, în mijlocul pădurii, păcatele mele. Nu aşa procedăm noi. Nu pricepi?

– Da' tu ai plecat, protestă Blaze.

– Pentru că te comportai ca un prost. Dar asta-i o prostie şi mai mare. Trebuie să-ţi asumi riscul, că altfel te duci pe copcă. Primeşti cinci ani aici, şase în altă parte, apoi te agaţă cu legea recidivei şi-o să putrezeşti la Shawshank. Un prostovan dus cu pluta care n-a avut destulă minte să se spele pe dinţi sau să-şi schimbe ciorapii. Doar o firimitură printre alte firimituri de pe jos.

– Atunci spune-mi ce să fac, George.

– Du planul la capăt, asta să faci.

– Dar dacă mă prind am încurcat-o rău de tot. Pe viaţă.

Asta îl rodea mai tare decât ar fi vrut să recunoască.

– La cum te mişti, oricum te paşte asta - n-ai ascultat ce ţi-am spus? Şi hei, îi faci ţâncului o favoare! Chiar dacă n-o să-şi amintească - şi n-o să-şi amintească -, o să aibă cu ce să se umfle în pene în faţa amicilor lui de la clubul privat pentru tot restul vieţii. Iar oamenii pe care-o să-i storci de bani, ei înşişi au furat banii ăia, doar că nu cu pistolul, ci, aşa cum zise Woody Guthrie, cu stiloul.

– Şi dacă sunt prins?

– N-o să fii. Dacă ai probleme cu banii - dacă-s însemnaţi -, te duci în Boston şi-l cauţi pe Billy O'Shea. Da' important e să te trezeşti odată.

– Când s-o fac, George? Când?

– Când te trezeşti. Când te trezeşti. Trezeşti. Trezeşte-te!

Blaze se trezi. Stătea pe scaun. Toate benzile desenate erau pe podea şi el avea încălţările în picioare. *O, George.*

Se ridică şi se uită la ceasul ieftin de pe frigider. Era unu şi un sfert. Pe un perete era o oglindă stropită cu săpun şi Blaze se aplecă pentru a se vedea în ea. Părea hăituit.

Îşi luă haina şi şapca şi o pereche de mănuşi, şi ieşi. Se duse în şopron. Scara era tot în maşină, dar maşina nu mai fusese pornită de trei zile şi, înainte să pornească, motorul cârâi în gol mult timp.

Urcă la volan.

– Am plecat, George. O să meargă ca pe apă.

Nu primi răspuns. Blaze întoarse şapca pe partea norocoasă şi ieşi din şopron în marşarier. Întoarse pe loc din mai multe mişcări, după care porni de-a lungul drumului. Avea o destinaţie clară.

11

Nu întâmpină probleme cu parcarea în Ocoma Heights, cu toate că era un cartier intens patrulat de sticleţi. George gândise această parte a planului cu multe luni înainte să moară. Partea aceasta fusese sămânţa de la care pornise totul.

Vizavi de proprietatea Gerard, şi cam la o jumătate de kilometru pe drum în sus, se afla o clădire-turn mare. Oakwood avea opt etaje şi apartamentele erau locuite de lucrători prosperi - lucrători *foarte* prosperi - care îşi desfăşurau activitatea în Portland, Portsmouth şi Boston. Într-o parte avea o parcare pentru vizitatori, cu poartă. Când Blaze opri în faţa porţii, un bărbat ieşi dintr-o gheretă mică, încheindu-şi fermoarul canadienei.

– La cine aţi venit, domnule?

– La domnul Joseph Carlton, zise Blaze.

– Da, domnule, rosti portarul. Nu părea deranjat de faptul că acum era aproape ora două dimineaţa. E nevoie să vă anunţ sosirea?

Blaze clătină din cap şi-i arătă un cârd de plastic roşu. Fusese al lui George. Dacă portarul spunea că trebuie să sune proprietarul - dacă dădea vreun semn de suspiciune -, Blaze avea să ştie că nu e bun cardul, că au schimbat culoarea lui sau ceva, şi avea s-o şteargă de acolo.

Portarul însă doar încuviinţă din cap şi se întoarse în gheretă. O clipă mai târziu, braţul hidraulic ridică poarta şi Blaze intră în parcare.

Joseph Carlton nu exista sau cel puţin Blaze aşa credea. George spunea că apartamentul de la ultimul etaj era un cuibuşor de nebunii închiriat de nişte tipi din Boston, tipi pe care el îi numea Irlandezi înţepaţi. Uneori, Irlandezii înţepaţi ţineau acolo întâlniri. Uneori, întâlneau fete care „făceau variaţiuni", după spusele lui George. De cele mai multe ori jucau pocher la sânge. George participase la vreo şase astfel de partide. Avusese acces deoarece crescuse împreună cu unul dintre înţepaţi, un gangster încărunţit prematur pe nume Billy O'Shea, cu ochi pâcloşi şi buze vineţii. Billy O'Shea îl numea pe George Hârâilă, din pricina vocii lui, sau uneori doar Hârâ. Uneori, George şi Billy O'Shea discutau despre puicuţe şi cocoşi.

Blaze îl însoţise pe George la două astfel de partide cu miză mare şi mai că nu-i venise să creadă câţi gologani erau împrăştiaţi pe masă.

Într-un rând, George câştigase cinci miare. Altă dată, pierduse două. Faptul că Oakwood se afla aproape de proprietatea Gerard îl făcuse pe George să se gândească serios la banii lui Gerard şi la micul moştenitor al familiei Gerard.

Parcarea vizitatorilor era întunecată şi pustie. Zăpada curăţată sclipea în bătaia unui singur neon. Era strânsă în mormane înalte lângă gardul de plasă care despărţea parcarea de cei patru acri de parc pustiu din cealaltă parte.

Blaze cobori din Ford, se duse la uşa din spate şi scoase scara. Intrase în acţiune, iar asta era mai bine. Când se mişca, uita de orice problemă.

Aruncă scara peste gardul de plasă. Aceasta ateriza fără zgomot, ridicând zăpada în aer. Se caţără după ea, îşi agăţă pantalonii într-o sârmă desfăcută şi căzu cu capul înainte în zăpada adâncă de un metru. Era ameţit, era extaziat. Se zvârcoli un moment şi, străduindu-se să se ridice, lăsă în zăpadă silueta unui înger.

Vârî un braţ printre treptele scării şi porni anevoie spre drumul principal. Voia să iasă vizavi de locuinţa Gerard şi asupra acestui lucru se concentra. Nu se gândea la urmele pe care le lăsa în spate - urmele clare şi late ale ghetelor lui de armată. George s-ar fi gândit la asta, dar George nu era acolo.

Odată ajuns la drum, se opri şi se uită în ambele direcţii. Nu venea nimic. De cealaltă parte, un gard viu împodobit cu zăpadă se ridica între el şi casa cufundată în beznă.

Traversă drumul în pas alergător, aplecat de spate ca şi când aşa ar fi putut trece neobservat, şi azvârli scara peste gard. Era pe cale să treacă prin gard, croindu-şi drum cu mâinile, când o lumină - provenită de la felinarul cel mai apropiat sau poate doar de la stele - făcu să strălucească ceva argintiu între rămurelele desfrunzite. Se uită mai atent şi simţi că-i stă inima în loc.

Era o sârmă întinsă pe ţăruşi metalici subţiri. La trei sferturi din înălţimea fiecărui ţăruş, sârma trecea printr-un conductor de porţelan. Un fir electrificat, deci, la fel ca la păşunea familiei Bowie. Probabil că te curenta suficient de tare, încât să te facă să-ţi dai drumul în pantaloni şi, în acelaşi timp, activa o alarmă. Şoferul sau valetul sau altcineva ar fi chemat poliţia, şi cu asta, basta. Uite-aşa, ţaca-paca.

– George? şopti el.

Undeva - mai sus pe drum? - o voce şopti:

– Sari peste ea, fir-ar să fie.

Se dădu în spate - încă nu venea nimic din nici-o direcţie - şi sprintă către gard. Cu o secundă înainte să ajungă la el, îndoi picioarele şi sări într-un fel stângaci, crăcănat. Atinse vârful gardului şi ateriza cât era de mare în zăpadă, lângă scara sa. Piciorul lui, zgâriat superficial de la trecerea peste gardul de plasă al clădirii Oakwood, lăsă picături de sânge AB-negativ atât pe zăpadă, cât şi pe mai multe rămurele ale gardului viu.

Se ridică şi scrută împrejurimile. Casa era la o sută de metri mai încolo. În spatele ei se afla o clădire mai mică. Poate un garaj sau o casă de oaspeţi. Poate clădirea servitorilor. Între cele două construcţii era un teren mare acoperit de zăpadă. Acolo avea să fie uşor de reperat, dacă cineva era treaz. Blaze ridică din umeri. Dacă era, era. Nu putea face nimic în privinţa asta.

Apucă scara şi porni cu paşi grei spre umbra protectoare a casei. Când ajunse acolo, se ghemui la pământ, recăpătându-şi suflul şi căutând

semne ale eventualei alarme declanşate. Nu văzu nimic. Casa era cufundată în somn.

La etaj erau zeci de geamuri. Care dintre ele? Dacă el şi George îl reperaseră - dacă ştiuse înainte -, acum uitase. Puse mâna pe cărămida zidului, aşteptându-se parcă să-i simtă respiraţia. Trase cu ochiul pe geamul cel mai apropiat şi văzu o bucătărie mare, sclipind de curăţenie. Semăna cu sala de comandă a navei *Enterprise.* Becul de veghe de deasupra aragazului arunca o lumină blândă peste mobilierul Formica şi gresia de pe jos. Blaze se şterse cu palma la gură. Şovăiala încerca să-şi facă loc în mintea lui, dar el, pentru a-i zădărnici eforturile, se duse înapoi la scară. Orice acţiune, până şi cea mai măruntă. Tremura.

Pe viaţă, pentru asta! se răsti o voce înlăuntrul său. *Pentru asta primeşti pedeapsa maximă! Încă mai ai timp, încă mai poţi...*

– Blaze.

Fu cât pe ce să-i scape un strigăt.

– Orice geam. Dacă nu-ţi aminteşti, va trebui să cauţi dinăuntru.

– Nu pot, George. O să răstorn ceva... Or să mă audă şi-or să vină şi-or să mă împuşte... sau...

– Blaze, n-ai încotro. E singura soluţie.

– Mi-e frică, George. Vreau să merg acasă.

Niciun răspuns. Dar, într-un fel, *tocmai* acesta era răspunsul.

Respirând sacadat, cu icnete aspre şi reţinute care scoteau vălătuci de aburi, desfăcu clemele care ţineau în loc extensia scării şi o întinse la maximum. Trebui să încerce de două ori ca să prindă clemele la loc, deoarece mănuşa care îi acoperea mâna lăsa libertate de mişcare doar degetului mare. Stătea deja de mult timp în ninsoare şi era alb din cap până-n picioare - un om de zăpadă, un Yeti. Pe cozorocul şepcii, încă întoarsă pe partea norocoasă, avea chiar o dună mică de zăpadă. Şi totuşi, cu excepţia *clik-clac*-ului produs de cleme şi a şuierului moale al respiraţiei sale, era linişte. Zăpada amortiza totul.

Scara era din aluminiu şi era uşoară. O ridică fără dificultate. Treapta de sus ajungea chiar sub geamul de deasupra bucătăriei. Va putea ajunge cu mâna la opritorul acelui geam încă de pe penultima sau antepenultima treaptă.

Începu să urce şi zăpada se scutură de pe el la fiecare pas. Scara se mişcă o dată, făcându-l să încremenească şi să-şi ţină răsuflarea, dar apoi rămase neclintită. Reîncepu urcarea. Văzu cărămizile cum coborau înaintea ochilor lui, apoi pervazul geamului. După care privi pe fereastra unui dormitor.

Era un pat dublu. Doi oameni dormeau în el. Chipurile lor nu erau decât nişte cercuri albe. Doar două pete, la drept vorbind.

Blaze se uită la ele cu uimire. Uitase complet de teamă. Fără absolut niciun motiv - nu se simţea stârnit, ori cel puţin nu credea asta - mădularul începu să i se întărească. Fără-ndoială, se uita la Joseph Gerard al III-lea şi la soţia lui. Se uita fix la ei, fără ca ei să ştie. Le scruta neabătut lumea. Le vedea birourile, noptierele, patul lor dublu, mare. Vedea o oglindă mare, în care încăpeai tot, şi în ea se vedea pe el însuşi, aşa cum stătea acolo afară, unde era frig. Se uita la ei şi ei nu ştiau asta. Trupul lui fremăta de excitare.

Îşi desprinse ochii şi se uită la opritorul de pe interiorul geamului. Era din acela simplu, cu clonţ, uşor de deschis cu unealta potrivită, ceea ce

George ar fi numit „agăţător". Sigur, Blaze nu avea unealta potrivită, însă nici nu avea nevoie de ea. Clonţul era ridicat.

Sunt nişte grăsuni, gândi Blaze. Sunt nişte republicani grăsuni şi cretini. Oi fi eu prost, dar ei îs cretini.

Depărta cât de mult putu picioarele pe scară, pentru a-şi creşte stabilitatea, apoi începu să apese cu mâinile pe geam, din ce în ce mai tare. Bărbatul se răsuci în pat de pe o parte pe cealaltă, în somn, şi Blaze se opri până când Gerard îşi reluă traseul viselor. După care apăsă din nou.

Începea să creadă că geamul poate fusese blocat în vreun fel - că de aceea nu era coborât clonţul -, când acesta se deschise puţin de tot. Lemnul scrâşni încet. Blaze luă imediat mâinile de pe sticlă.

Se gândi.

Va trebui să se grăbească: deschide geamul, intră pe el, închide geamul la loc. Altfel, valul de aer rece de ianuarie îi va trezi fără doar şi poate. Dar dacă geamul culisant scrâşnea în cadru... ei bine, şi asta îi va trezi.

– Dă-i drumul, îl îndemnă George de la baza scării. Fă tot ce poţi.

Blaze strecură degetele în crăpătura dintre pervaz şi canatul ferestrei, apoi ridică. Geamul culisă fără sunet. Puse un picior înăuntru, trecu apoi tot corpul, se întoarse şi închise geamul. Scrâşni într-adevăr la coborâre şi bocăni când se închise de tot. Blaze încremeni ghemuit, temându-se să se întoarcă şi să se uite spre pat, cu urechile ciulite ca să prindă cel mai slab sunet.

Nimic.

Dar o, ba da, erau. Da, erau multe. Respiraţia, de pildă. Doi oameni care respirau aproape la unison, de parcă ar fi mers pe o bicicletă cu două locuri. Scârţâitul slab al saltelei. Ticăitul unui ceas. Vuietul gros al aerului - acesta se auzea dinspre horn. Şi casa însăşi respira. Se aşeza cum făcea de cincizeci sau şaptezeci şi cinci de ani. La naiba, poate de o sută. Se aşeza pe oasele ei de cărămidă şi lemn.

Blaze se întoarse şi se uită la ei. Femeia era descoperită până la mijloc. Partea de sus a cămăşii de noapte se trăsese pe o parte şi i se vedea un sân. Blaze îl privi, fascinat de mişcarea lui ascendentă şi descendentă, de felul în care sfârcul se întărise atins de curentul scurt de aer...

– Mişcă-te, Blaze! Hristoase!

Traversă încăperea cu paşi mari, ca un amant dintr-o caricatură care a stat ascuns sub pat, ţinându-şi respiraţia şi cu pieptul umflat ca un colonel într-o altă caricatură.

O scânteiere aurie.

Pe unul dintre birouri era un mic triptic, trei fotografii în rame aurii dispuse sub formă de piramidă. În cea de jos apăreau Joe Gerard al III-lea şi soţia lui narmenă, cu piele măslinie. Deasupra lor era al IV-lea, un prunc fără păr, cu păturica trasă până sub bărbie. Ochii lui negri erau larg deschişi şi priveau lumea pe care venise atât de curând.

Blaze ajunse la uşă, răsuci clanţa şi se opri pentru a arunca o privire în spate. Femeia îşi acoperise sânul gol cu o mână. Soţul ei dormea mai departe pe spate, cu gura deschisă, şi preţ de un moment, înainte să sforăie gros şi să strâmbe din nas, păru mort. Asta-l făcu pe Blaze să se gândească la Randy şi la cum zăcuse Randy pe pământul îngheţat, cu puricii şi căpuşele părăsindu-i corpul.

Dincolo de pat, pe pervazul interior al geamului şi pe podea se vedea un strat de zăpadă fină, care deja se topea.

Blaze deschise uşor uşa, pregătit să se oprească la primul scârţâit, dar nu se auzi nimic. Se strecură de cealaltă parte imediat ce deschiderea îi permise. Afară era un soi de combinaţie de hol şi galerie. Pe jos era întins un covor gros, minunat la atingere. Închise uşa de la dormitor în urma sa, se apropie de forma întunecată a balustradei care înconjura galeria şi se uită în jos.

Văzu o scară ce urca graţios, făcând două răsuciri, dinspre un hol larg de la intrare, pe care dispărea din vedere. Podeaua lustruită răsfrângea ici-colo raze de lumină. De cealaltă parte a holului era o statuie a unei femei tinere. În faţa ei, de partea lui, era o statuie a unui bărbat tânăr.

– Lasă statuile, Blaze, şi caută copilul. Scara a rămas proptită de zid, afară...

Una dintre cele două scări cobora la parter pe dreapta, aşa că Blaze se întoarse într-acolo şi porni de-a lungul holului. Acolo nu se auzea altceva decât şoapta moale a paşilor lui pe covor. Nici măcar vuietul hornului nu-l auzea. Era sinistru.

Deschise încet uşa următoare şi se uită într-o cameră cu o masă de scris în mijloc şi cărţi pe pereţi - rafturi întregi de cărţi. Pe masă erau o maşină de scris şi un teanc de hârtii peste care era aşezată o piatră neagră, cu aspect sticlos. Pe perete era un portret. Blaze desluşi un bărbat cu păr alb şi încruntat la chip care părea să spună: *Hoţule.* Închise uşa şi merse mai departe.

Uşa următoare se deschise spre un dormitor gol cu pat cu baldachin. Cuvertura de pe el părea întinsă gata-gata să plesnească.

Simţind că încep să curgă apele pe el, merse mai departe. De obicei, aproape nu-l interesa trecerea timpului, dar acum era altfel. De cât timp se afla în casa aceea luxoasă şi adormită? Cincisprezece minute? Douăzeci?

A treia cameră era ocupată de alt cuplu care dormea. Femeia gemea în somn şi Blaze închise uşa repede.

Dădu colţul. Şi dacă va trebui să urce la etajul al doilea? Gândul îl umplu de acea groază pe care o simţea în rarele lui coşmaruri (acestea erau de obicei despre Leagănul Hetton sau despre familia Bowie). Ce va spune dacă s-ar aprinde luminile chiar acum şi ar fi prins? Ce ar putea spune? Că a venit să fure argintăria? Argintăria nu se afla la primul etaj, şi un prostovan ştia asta.

Pe latura scurtă a holului era o singură uşă. O deschise şi dădu cu ochii de camera copilului.

Rămase prostrat o clipă lungă, nevenindu-i să creadă că ajunsese atât de departe. Nu era o iluzie deşartă. O putea face. Gândul acesta îl făcu să-i vină să fugă.

Pătuţul era aproape identic cu cel pe care îl cumpărase el. Pe pereţi erau personaje Disney. Mai erau o masă de schimbat, un raft doldora de creme şi unguente şi un dulăpior vopsit într-o culoare aprinsă. Poate roşu, poate albastru. Blaze nu-şi dădea seama pe întuneric. În pătuţ era un copilaş.

Acum era ultima lui şansă să fugă, şi ştia asta. În clipa aceea, putea încă să se facă nevăzut pe nesimţite, aşa cum venise. Ei nu aveau să ghicească niciodată ce a fost pe cale să se întâmple. Dar el va şti. Poate că va intra şi va pune mâna sa mare pe fruntea micuţă a copilaşului, apoi va

pleca. În clipa aceea, se văzu peste douăzeci de ani, citind numele lui Joseph Gerard al IV-lea în pagina mondenă a ziarului, ceea ce George numea ştiri despre curve bogate şi gloabe smiorcăite. Va fi şi fotografia unui tânăr în smoching la braţ cu o fetişcană în rochie albă. Fetişcana va avea în mână un buchet de flori. În articol se va spune unde anume s-au căsătorit şi unde vor pleca în luna de miere. El se va uita la poză şi îşi va spune: *O, băiete. O, băiete, n-ai bănuit nici-o clipă.*

Dar când intră în cameră, ştiu că era pe bune.

Uite-aşa procedăm noi, George, îşi spuse.

Copilaşul dormea pe burtă, cu capul întors pe o parte. Mânuţa îi era pitită sub obraz. Respiraţia lui mişca sus-jos păturica de pe el în cicluri scurte. Avea căpşorul acoperit cu puf, doar atât. Lângă el, pe pernă, era o suzetă roşie.

Blaze întinse mâna spre el, apoi o trase înapoi.

Dacă începea să plângă?

În aceeaşi clipă observă ceva care-i ridică inima în gât. Era un interfon mic. Difuzorul probabil se afla în camera mamei sau a bonei. Dacă bebeluşul plângea...

Încet, încet, Blaze întinse mâna şi apăsă butonul de închidere. Ledul roşu de deasupra se stinse. Atunci, el se întrebă dacă nu exista cumva o sonerie sau altceva care să se declanşeze la închiderea aparatului. Ca avertizare.

Atenţie, mamă. Atenţie, bonă. Interfonul e scos din funcţiune pentru că l-a închis un răpitor mare şi prost. E un răpitor prost în casă. Hai să vezi. Ia arma cu tine.

Dă-i drumul, Blaze. Fă tot ce poţi.

Blaze trase adânc aer în piept şi îl eliberă. Apoi desfăcu păturica şi, ridicând copilul, o înfăşură în jurul lui. Îl ţinu cu tandreţe în braţe. Pruncul scânci şi se întinse. Întredeschise ochii. Ugui. Apoi închise ochii şi trupşorul i se relaxa.

Blaze expiră.

Se întoarse, se duse înapoi spre uşă, ieşi înapoi pe coridor şi îşi dădu seama că părăsea camera copilului şi, în acelaşi timp, traversa o graniţă. Nu mai putea spune că era un simplu spărgător. Avea în braţe obiectul fărădelegii lui.

Era imposibil să cobori scara mobilă cu un copil adormit, aşa că Blaze nici nu luă varianta aceasta în calcul. Se îndreptă spre casa scărilor. Pe coridor era covor, însă pe trepte, nu. Primul lui pas pe cea dintâi treaptă de lemn lăcuit se auzi tare, grăitor şi neamortizat. Se opri cu urechile ciulite, cu simţurile ascuţite de anxietate, dar toţi ai casei dormeau în continuare.

Acum însă nervii începeau să-l lase. Copilul părea să-i fie tot mai greu în braţe. Panica îi şubrezea voinţa. Aproape că vedea mişcări cu colţul ochilor - mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. La fiecare pas se aştepta să simtă copilul că se mişcă şi să-i audă plânsetul. Şi odată pornit, ţipetele lui aveau să trezească toată casa.

– George... murmură el.

– Umblă, zise George de jos. Ca-n bancul ăla vechi. Umblă, nu alerga. Vino spre sunetul vocii mele, Blazeişor.

Blaze începu să coboare scările la pas. Era imposibil să nu faci zgomot, dar măcar paşii lui nu mai scoteau sunetul acela oribil pe care îl scoseseră prima dată. Copilaşul se zgâlţâia. Nu-l putea ţine perfect nemişcat oricât ar

fi încercat. Până acum pruncul nu se trezise, dar în orice minut, în orice *secundă...*

Numără. Cinci paşi. Şase. Şapte. Opt lei paralei. Era o scară foarte lungă. Bănuia că fusese făcută pentru ca muieruşte împopoţonate în haine viu colorate să o poată urca şi coborî cu importanţă la baluri cochete ca în *Pe aripile vântului.* Şaptesprezece. Optsprezece. Nouă...

Era ultima treaptă şi, luat pe nepregătite, piciorul lui bocăni iarăşi: *Buf!* Capul copilaşului tresaltă. Scoase un singur scâncet. Sunetul se auzi foarte tare în nemişcarea din casă.

La etaj se aprinse o lumină.

Blaze făcu ochii mari. Simţi un val de adrenalină în piept şi în pântece, care-l făcu să se crispeze şi să strângă pruncul în braţe. Se convinse să se detensioneze - puţin - şi păşi la umbra scărilor. Acolo, rămase neclintit, cu chipul contorsionat de teamă şi groază.

– Mike? răsună o voce adormită.

Picioare în papuci de casă veniră târşâit la balustrada de deasupra lui.

– Mikey-Mike, tu eşti? Tu eşti, răutate mică?

Vocea era chiar deasupra, vorbea pe un ton forţat şoptit, să-nu-i-trezim-pe-ceilalţi. Era o voce de persoană bătrână, o voce rugătoare.

– Dacă spargi vreo vază, mama o să-ţi dea bătăiţă.

Dacă pruncul plângea acum...

Vocea de deasupra lui Blaze murmură ceva prea horcăit pentru ca el să poată desluşi ce spunea, după care picioarele în papuci de casă se îndepărtară. Urmă o pauză - păru lungă de o sută de ani - şi apoi o uşă se închise încet, făcând lumina să dispară.

Blaze rămase nemişcat, încercând să-şi controleze instinctul de-a tremura. Dacă tremura îl putea trezi pe prunc. Dacă tremura, mai mult ca *sigur* micuţul s-ar fi trezit. Încotro era bucătăria? Cum va lua scara mobilă şi copilul în acelaşi timp? Dar gardul electrificat, cum îl va trece? *Ce... cum... unde...*

Pentru a reprima aceste întrebări, se puse în mişcare, strecurându-se pe coridor în sus, aplecat peste copilul înfăşat, ca un vagabond care-şi poartă sacul de dormit. Văzu o uşă dublă de sticlă întredeschisă. Dincolo de ea sclipea pardoseala de gresie lustruită. Pătrunse pe ea şi se văzu într-o sufragerie.

Era o încăpere somptuoasă, cu o masă de mahon făcută să ţină curcani de zece kilograme la Ziua Recunoştinţei şi fripturi aburinde în după-amiezile de duminică. În spatele uşiţelor de sticlă ale unui bufet înalt, fistichiu, străluceau porţelanuri. Blaze merse mai departe ca un spectru, fără a se opri, dar şi aşa vederea mesei celei mari şi a scaunelor cu speteze înalte, ca nişte străjeri, trezi în sânul lui sămânţa revoltei. Cândva frecase podele de bucătărie stând în genunchi, iar George spunea că sunt mulţi ca el. Şi nu doar în Africa. George spunea că oamenii de teapa soţilor Gerard se prefăceau că cei ca el nu sunt acolo. Ei bine, n-au decât să pună o păpuşă în pătuţul de la etaj şi să pretindă că-i un copil adevărat. N-au decât să pretindă asta, dacă ştiu atât de bine să se prefacă.

În celălalt capăt al sufrageriei era o uşă batantă. Intră pe ea. Apoi se văzu în bucătărie. Uitându-se pe geamul împodobit cu flori de gheaţă de lângă sobă, văzu picioarele scării sale mobile.

Se uită în jur după un loc unde să aşeze copilul până ce el deschidea geamul. Tejghelele erau late, dar poate nu destul de late. Şi nu-i plăcea ideea de-a pune un copil pe sobă, chiar dacă soba era stinsă.

Ochii îi căzură pe un coş de cumpărături de modă veche, atârnat într-un cârlig pe uşa cămării. Părea suficient de încăpător şi avea toartă. Avea şi margini înalte. Îl luă jos şi-l puse pe o măsuţă cu rotile care stătea lângă un perete. Îl culcuşi pe copil în el. Băieţelul abia se mişcă în somn.

Acum geamul. Blaze îl ridică şi se trezi nas în nas cu un geam de furtună. La etaj nu fuseseră geamuri de furtună, însă acesta era prins în şuruburi direct în ramă.

Începu să deschidă dulapuri. În cel de sub chiuvetă găsi un teanc ordonat de cârpe pentru şters vasele. Luă una. Avea imprimat pe ea un vultur american. Blaze şi-o înfăşură pe mâna înmănuşată şi lovi panoul de jos al geamului de furtună. Sticla se sparse relativ fără zgomot, lăsând o gaură mare, zimţată. Blaze începu să înlăture cioburile care radiau spre centru aidoma unor mari săgeţi de sticlă.

– Mike?

Aceeaşi voce. Strigând în surdină. Blaze încremeni.

Nu se mai auzea de la etaj. Se auzea...

– Mikey, ce-ai răsturnat?

...din capătul holului şi se apropia...

– O să trezeşti toată casa, băiat rău.

... şi se tot apropia...

– O să te pun în pivniţă înainte să-ţi dai în petic.

Uşa se deschise şi silueta unei femei intră îndărătul unei lanterne în formă de lumânare. Blaze întrezări ca prin ceaţă o femeie bătrână, care păşea încet, încercând din răsputeri să nu facă zgomot. Avea bigudiuri; capul ei, reliefat de lumină, semăna cu ceva ieşit dintr-un film science fiction. Atunci, femeia îl văzu.

– Cine...

Doar acest cuvânt. După care partea de creier care se ocupa de urgenţe, o parte bătrână, dar încă vie, hotărî că, în această situaţie, nu ajuta să vorbească. Trase aer în piept pentru a ţipa.

Blaze o lovi. O lovi la fel de tare cum îl lovise pe Randy, la fel de tare cum îl lovise pe Glen Hardy. Nu se gândi la asta; acţiona sub impulsul momentului. Bătrâna căzu grămadă la pământ, cu lanterna sub ea. Se auzi un clinchet înfundat când becul lanternei se sparse. Trupul femeii zăcea răsucit jumătate de-o parte a uşii batante şi jumătate de cealaltă.

Se auzi un mieunat slab, rugător. Blaze icni şi ridică privirea. Ochi verzi îl scrutau de pe frigider.

Blaze se întoarse din nou spre geam şi înlătură cioburile rămase. Când termină, ieşi pe gaura pe care o făcuse în jumătatea de jos a geamului de furtună şi ascultă.

Nimic.

Încă.

Bucăţi de sticlă scânteiau acuzator în zăpadă, ca visul unui răufăcător.

Blaze trase scara de lângă clădire, eliberă clemele, o plie. Aceasta scoase un scrâşnet înfiorător care-l făcu să-i vină să strige. Odată clemele prinse din nou, ridică scara pe sus şi porni în alergare. Ieşi din umbra casei şi era la jumătatea peluzei, când îşi dădu seama că uitase copilul. Era încă pe măsuţa cu rotile. Braţul care ţinea scara pierdu orice simţ şi scara căzu în zăpadă. Blaze se întoarse şi se uită pe unde venise.

La etaj era aprinsă o lumină.

Un moment, Blaze fu doi oameni. Unul gonea către drum - *mâncând pământul,* ar fi spus George - şi celălalt se întorcea spre casă. Un moment,

nu se putu decide. Apoi se întoarse, mişcându-se repede, încălţările lui ridicând în aer norişori de zăpadă.

Îşi tăie mănuşa şi se crestă în palmă într-un ciob de sticlă rămas în rama geamului. Mai că nu simţi. După care era iarăşi înăuntru, bâjbâia după coş. Îl apucă, mişcându-l periculos de tare, aproape scăpând copilul din el.

La etaj, o toaletă răsună ca un tunet.

Coborî coşul pe zăpadă şi se duse după el, aruncând o privire îndărăt spre forma inertă de pe podea. Luă coşul şi o *zbughi.*

Se opri doar cât să ia scara mobilă la subsuoară. Apoi alergă spre gardul viu. Acolo, se opri şi se uită la copil. Acesta încă dormea liniştit. Joe al IV-lea nu avea habar că fusese luat din sânul familiei. Blaze se uită înapoi spre casă. Lumina de la etaj se stinsese.

Puse coşul în zăpadă şi aruncă scara peste gard. Un moment mai târziu apărură lumini pe şosea.

Dacă era un poliţist? Iisuse, dacă era?

Rămase la umbra gardului, mult prea conştient de urmele pe care le lăsase pe peluză. Precis se vedeau foarte bine, căci erau singurele urme de acolo.

Lumina farurilor crescu, străluci puternic un moment, apoi se stinse fără a încetini.

Blaze se ridică, îşi luă coşul - acum era coşul lui - şi se apropie de gard. Dând la o parte ramurile de sus cu braţul, reuşi să ridice coşul pe deasupra şi să-l pună jos de cealaltă parte. Doar că nu putu să-l aşeze direct pe sol. Trebui să-l lase să cadă vreo jumătate de metru. Coşul bufni surd în zăpadă. Pruncul îşi găsi degetul mare şi începu să-l sugă. La lumina unui felinar, Blaze îi vedea buzele cum se ţuguiau şi se relaxau. Se ţuguiau şi se relaxau. Aproape ca o gură de peşte. Frigul crunt al nopţii nu ajunsese încă la el. Din păturică nu se iţeau decât căpşorul şi mânuţa aceea grăsulie.

Blaze sări peste gard, îşi luă scara şi culese coşul de pe jos. Traversă drumul în pas grăbit, aplecat de spate. Apoi străbătu câmpul pe diagonală, ca la venire. La gardul de plasă care împrejmuia parcarea Oakwood, puse iarăşi scara în picioare (de data aceasta nu trebui să o deschidă) şi urcă pe ea cu coşul în mână.

Trecu un picior dincolo de gard şi rămase aşa, parcă în şa, cu coşul în echilibru pe picioarele încordate, conştient că dacă ar fi alunecat, boaşele sale ar fi avut o surpriză de zile mari. Trase scara dintr-o singură mişcare iute, strângând din dinţi şi încordându-şi şi mai tare picioarele. Scara se clătină un moment, îşi pierdu echilibrul şi căzu de partea cu parcarea. Se întrebă dacă nu-l vedea cineva acolo sus, dar aceasta era o întrebare prostească. Şi dacă-l vedea cineva, nu putea să facă nimic. Acum simţea tăietura din palmă. Pulsa.

Îndreptă scara, apoi echilibra coşul pe ultima treaptă, ţinându-l cu o mână în timp ce el puse piciorul pe o treaptă inferioară. Scara se mişcă puţin şi el se opri. Apoi se aşeză.

Coborî scara cu coşul în mână. Jos, luă scara iarăşi la subsuoară şi traversă spre locul unde era oprit Fordul.

Puse copilul pe scaunul copilotului, deschise portiera din spate şi băgă scara înăuntru. După aceea urcă la volan.

Numai că nu-şi găsea cheia. Nu era în niciun buzunar de la pantaloni. Nici în cele ale hainei. Se temea că o pierduse când căzuse şi că va trebui să treacă iarăşi gardul pentru a o căuta, când o văzu în contact. Uitase să

o ia cu el. Spera că George nu observase asta. Dacă aşa era, Blaze nu avea de gând să-i spună. Nici într-un milion de ani.

Porni maşina şi puse coşul în locul pentru picioare din dreapta. Apoi conduse până la ghereta aceea mică. Paznicul ieşi din ea.

– Plecaţi devreme, domnule.

– Am avut cărţi proaste, zise Blaze.

– O păţesc şi cei mai buni. Noapte bună, domnule. Mult noroc data viitoare.

– Mersi, spuse Blaze.

Se opri la drum, se uită în ambele direcţii, apoi vira spre Apex. Respectă cu stricteţe toate limitările de viteză, dar nu văzu nici măcar o maşină de poliţie.

Tocmai când intra pe aleea casei lui, copilaşul Joe se trezi şi începu să plângă.

12

Odată întors la Leagănul Hetton, Blaze nu mai făcu probleme. Îşi ţinu capul în pământ şi gura închisă. Băieţii care erau mari atunci când el şi John erau mici fuseseră plasaţi, plecaseră să lucreze, plecaseră la şcoli profesionale sau intraseră în Armată. Blaze mai crescu şapte centimetri în înălţime. Îi apăru păr pe piept şi-i crescu des în zona inghinală. Asta îi aduse invidia celorlalţi băieţi. Merse la liceul Freeport. Era în ordine, pentru că acolo nu-l puneau să înveţe aritmetică.

Contractul lui Martin Coslaw fu reînnoit şi continuă să urmărească mişcările lui Blaze fără să zâmbească, cu ochi de vultur. Nu-l mai chemă pe Blaze în biroul lui, cu toate că Blaze ştia că asta îi stătea în puteri. Iar dacă Legea îi spunea să se aplece şi să ia bătăiţă, Blaze ştia că aşa va face. Alternativa era Centrul de Reeducare North Windham, adică o şcoală de corecţie. Auzise că la şcoala de corecţie băieţii erau de-a dreptul biciuiţi - ca pe corăbii - şi uneori puşi într-o cutie mică de metal numită Conserva. Blaze nu ştia dacă lucrurile acestea erau adevărate şi nu dorea să afle. Ştia doar că îi era teamă de şcoala de corecţie.

Dar Legea nu-l mai chemă niciodată să-i dea bătăiţă şi Blaze nu-i dădu niciodată vreun motiv pentru asta. Mergea la şcoală cinci zile pe săptămână şi principalul său contact cu directorul deveni vocea Legii, care urla în difuzoare la prima oră a dimineţii şi înainte de stingere, seara. La Leagănul Hetton, ziua începea mereu cu ceea ce Martin Coslaw numea omilie *(omilie piftie,* zicea uneori John când avea chef de glume) şi se încheia cu un verset din Biblie.

Viaţa merse mai departe. Dacă ar fi vrut, ar fi putut deveni Regele Băieţilor, dar nu voia asta. Nu era croit pentru a conduce. Numai pentru a conduce nu era croit. Încerca totuşi să se poarte frumos cu ceilalţi. Încerca să se poarte frumos cu ei chiar şi atunci când îi anunţa că le va crăpa capetele dacă nu-l lăsau în pace pe prietenul lui, Johnny. La scurt timp după întoarcerea lui Blaze, ceilalţi chiar îl lăsară în pace.

Apoi, într-o noapte de vară când Blaze avea paisprezece ani (şi arăta cu şase ani mai bătrân, dacă lumina bătea cum trebuie), se întâmplă ceva.

În fiecare seară de vineri, băieţii erau duşi în oraş cu un autobuz galben vechi, pe considerentul că, în grup fiind, nu vor avea prea multe AD-uri - abateri disciplinare. Unii hoinăreau pur şi simplu fără ţintă pe strada

principală, sau şedeau în piaţa centrală, sau se duceau pe o alee ca să fumeze. Era o sală de biliard, dar lor le era interzis accesul. Mai era şi un cinematograf cu vechituri, Nordica, iar băieţii care aveau destui bani ca să-şi cumpere bilet se duceau să vadă cum arătau în tinereţe Jack Nicholson, Warren Beatty sau Clint Eastwood. Unii băieţi îşi câştigau banii împărţind ziare. Alţii tundeau peluze vara şi curăţau zăpada iarna. Unii lucrau chiar la leagăn.

Blaze devenise unul dintre aceştia. Avea statura unui om în toată firea - unul mare - şi şeful întreţinerii îl angajase pentru trebuşoare mărunte. Martin Coslaw poate că s-ar fi împotrivit, dar Frank Therriault nu-i dădea raportul înfumuratului ăluia. Îi plăceau umerii laţi ai lui Blaze. Om tăcut el însuşi, lui Therriault îi plăcea şi felul lui Blaze de-a spune da şi nu, şi cam atât. Pe deasupra, băiatul nu se ferea de munci grele. Urca scara toată după-masa cu pachete de şindrilă Bird şi saci de ciment de cincizeci de kilograme în braţe. Muta mobilierul din sălile de curs şi fişete de la un etaj la altul, fără a crâcni. Şi nu se dădea bătut. Cel mai bun lucru? Părea absolut mulţumit cu un dolar şaizeci pe oră, ceea ce-i permitea lui Therriault să-şi vâre în buzunar şaizeci de dolari în plus în fiecare săptămână. La un moment dat, i-a cumpărat soţiei lui un sveter de caşmir foarte elegant. Avea gât larg, care expunea umerii. Doamna a fost încântată.

Şi Blaze era încântat. Câştiga binişor, treizeci de dolari pe săptămână, adică mai mult decât suficient pentru biletul de cinema, plus popcorn, acadele şi sucuri cât putea duce. Îi cumpăra bilet şi lui John, vesel, fără să stea pe gânduri. Ar fi fost bucuros să-i ofere şi toate bunătăţile acelea de mâncat, dar lui John, de obicei, filmul îi ajungea. Îl urmărea cu nesaţ, cu gura căscată.

Întors la Hetton, John începea să scrie poveşti. Erau istorisiri împiedicate, compilate după filmele pe care le viziona cu Blaze, însă începură să-i aducă o anume popularitate în rândul celor de seama lui. Celorlalţi băieţi nu le plăcea dacă erai deştept, dar admirau un fel anume de deşteptăciune. Şi le plăceau poveştile. Erau înfometaţi după poveşti.

Cu ocazia unei astfel de excursii, văzură un film cu vampiri intitulat *A doua venire.* Versiunea lui John Cheltzman a acestui clasic se sfârşea când contele Igor Yorga decapita o tânără seminudă cu „sâni fremătători, mari cât doi pepeni" şi sărea în râul Yorba cu căpăţâna ei la subsuoară. Numele straniu-patriotic al acestei clasice poveşti rămase nedescoperită era *Ochii lui Yorga sunt aţintiţi asupra ta.*

Dar în seara cu pricina John nu vru să vină, cu toate că rula un alt film horror. Avea pântecăraie. Fusese la toaletă de cinci ori în dimineaţa şi după-amiaza aceea, chiar dacă băuse o jumătate de sticlă de Pepto de la infirmerie (o debara supraevaluată, la primul etaj). Nu credea că terminase încă.

– Haide, îl îndemnă Blaze. Au o budă mişto la Nordica, la parter. M-am căcat şi eu o dată acolo. N-o să ne aşezăm departe de ea.

Astfel convins, înfruntând furtuna din măruntaiele sale, John urcă în autobuz cu Blaze. Se aşezară în faţă, lângă şofer. În definitiv, acum ei erau aproape „cei mari".

John n-a avut nimic în timpul clipurilor de prezentare a filmelor viitoare, dar tocmai când logoul Warner Bros apăru pe ecran, se ridică în picioare, se strecură pe lângă Blaze şi porni pe interval în sus cu un mers împleticit. Blaze îl înţelegea, dar asta era viaţa. Îşi întoarse atenţia la ecranul unde o

furtună de praf sufla într-un loc ce părea să fie deşertul Maine, dar cu piramide. În scurt timp era cufundat adânc în poveste şi se încrunta de concentrare.

Când John se aşeză iarăşi lângă el, abia îl observă până când John începu să-l tragă de mânecă şi să-i şoptească:

– Blaze! *Blaze!* Pe toţi dracii, Blaze!

Blaze ieşi din lumea filmului ca dintr-un somn scurt.

– Care-i baiu'? Ţi-e rău? Ai făcut pe tine?

– Nu... nu. Uită-te la asta!

Blaze se uită atent la ceea ce ţinea John cu puţin sub nivelul scaunelor. Era un portmoneu.

– Hei! De unde...

– Şşş! făcu cineva din faţa lor.

– ...ai *asta?* termină Blaze în şoaptă.

– De la baie! răspunse John tot în şoaptă. Tremura de emoţie. Probabil că i-a căzut cuiva din pantaloni când s-a aşezat să facă treaba mare! Sunt bani în el! Mulţi bani!

Blaze luă portmoneul şi îl ţinu astfel încât să nu-l vadă nimeni. Deschise compartimentul pentru bancnote. Simţi un gol în stomac. Apoi simţi golul că se umflă şi că i se ridică în gât. Compartimentul pentru bancnote era plin de mălai. Una, două, trei bancnote de cincizeci de dolari. Patru de douăzeci. Două de cinci. Câteva de unu.

– Nu pot să-i număr, şopti el. Câţi sunt?

Vocea lui John se ridică într-o notă uşoară de triumf, dar nimeni n-o auzi. Monstrul o urmărea pe fata în pantaloni scurţi maro şi publicul ţipa de fericire.

– Două sute patruzeci şi opt de gologani!

– Iisuse, făcu Blaze. Mai ai ruptura aia în căptuşeala hainei?

– Sigur.

– Bagă-i acolo. S-ar putea să ne percheziţioneze la ieşire.

Dar nu-i percheziţiona nimeni. Şi John se vindecă de pântecăraie. Probabil că îngheţase rahatul în el de frică, găsind atâta amar de bani.

Luni dimineaţă, John cumpără un exemplar al *Portland Press Herald* de la Stevie Ross, care distribuia presa. El şi Blaze se duseră în spatele magaziei de scule şi-l deschiseră la rubrica de anunţuri. John spuse că acolo trebuie să se uite. Obiectele pierdute şi găsite erau la pagina 38. Şi acolo, între un PIERDUT pudel francez şi un GĂSIT pereche mănuşi femeieşti, se afla acest anunţ:

PIERDUT Portmoneu bărbătesc de piele neagră
cu iniţialele RKF imprimate lângă
compartimentul pentru fotografii. Dacă-l găsiţi,
sunaţi la 555-0928 sau scrieţi la redacţia acestui ziar.
SE OFERĂ RECOMPENSĂ.

– Recompensă! exclamă Blaze şi îl lovi pe John cu pumnul în umăr.

– Mda, zise John. Îşi masă locul în care îl lovise Blaze. Deci îl sunăm pe tip şi el ne dă zece dolari, plus un mângâiat pe creştet. MB.

Asta însemna „mare brânză".

– Oh!

În mintea lui Blaze, cuvântul RECOMPENSĂ era scris cu litere de aur mari de un metru. Acum se năruia într-un maldăr de moloz.

– Şi-atunci ce facem cu el?

Era prima dată când căuta îndrumare din partea lui Johnny. Două sute patruzeci şi opt de dolari reprezentau o problemă năucitoare. Dacă aveai douăzeci şi cinci de cenţi, îţi cumpărai o cola. Cu doi dolari intrai la film. Mai mult chiar, cu puţin noroc, Blaze bănuia că puteai lua autobuzul până la Portland şi să vezi filmul acolo. Dar pentru o sumă atât de mare, imaginaţia lui claca. Nu se putea gândi decât la haine. Lui Blaze nu-i păsa de haine.

– Hai să fugim, propuse John. Faţa lui îngustă era luminată de emoţie. Blaze se gândi.

– Adică... definitiv?

– Nuu, doar până facem praf banii. Mergem la Boston... mâncăm la restaurante, nu la McDonald's... luăm o cameră de hotel... mergem la un meci al Red Sox... şi... şi...

Dar nu putea merge mai departe. Îl copleşi bucuria. Sări şi se agăţă de Blaze, râzând şi lovindu-l în spate. Trupul lui era plăpând sub haine, uşor şi dur. Faţa lui ardea lipită de obrazul lui Blaze ca peretele unui cuptor.

– Bine, zise Blaze. Ar fi distractiv. Se gândi puţin. Iisuse, Johnny, Boston? Boston!

– Nu-i aşa că-i beton?

Izbucniră în râs. Blaze îl duse pe John în spinare în jurul magaziei de scule, amândoi râzând şi lovindu-se reciproc pe spate. John îl făcu până la urmă să se oprească.

– O să audă cineva, Blaze. Sau o să vadă. Lasă-mă jos.

Blaze prinse ziarul, care începuse să zboare prin curte. Îl împături şi îl îndesă în buzunar.

– Plecăm acuma, Johnny?

– Nu încă. Poate doar peste trei zile. Tre' să ne facem un plan şi tre' să avem grijă. Dacă nu, or să ne prindă peste nici treizeci de kilometri. Or să ne aducă înapoi. Înţelegi ce spun?

– Da, da' io nu-s prea bun la făcut planuri, Johnny.

– Nu contează, deja l-am croit în bună parte. Important este că or să creadă că am spălat pur şi simplu putina, pentru că asta fac cei care sunt plasaţi de la ferma asta de căcat, corect?

– Corect.

– Numai că noi avem bani, corect?

– Corect.

Blaze se simţi copleşit din nou de splendoarea situaţiei şi-l lovi pe Johnny peste spate până când aproape îl doborî din picioare.

Aşteptară până în seara zilei de miercuri a celeilalte săptămâni. Între timp, John sună la autogara Greyhound din Portland şi află că era autobuz de Boston în fiecare dimineaţă, la ora şapte. Plecară de la Leagănul Hetton puţin după miezul nopţii, John gândind că ar fi mai sigur să parcurgă pe jos cei douăzeci şi cinci de kilometri până în oraş, decât să atragă atenţia făcând autostopul. Doi puşti teleleu pe drum după miezul nopţii nu puteau fi decât fugari. Punct.

Coborâră pe scara de incendiu, cu inima tresărindu-le la fiecare scrâşnet de rugină, şi săriră de pe platforma inferioară. Alergară peste terenul de joacă, unde Blaze încasase primele bătăi în calitate de

nou-venit, cu ani în urmă. Blaze îl ajută pe John să se caţere peste gardul de plasă. Traversară drumul sub luna caldă de august şi începură să meargă la pas, aruncându-se în şanţ de câte ori farurile unei maşini se vedeau la orizont sau în spatele lor.

La ora şase erau deja pe Congress Street, Blaze încă odihnit şi emoţionat, John cu ochii încercănaţi. Blaze ducea teancul de bani în jeanşi. Portmoneul îl aruncaseră în pădure.

Când ajunseră la autogara, John se prăbuşi pe o bancă şi Blaze se aşeză lângă el. Obrajii lui John erau îmbujoraţi din nou, dar nu de emoţie. Părea să aibă probleme cu respiraţia.

– Du-te şi ia bilete dus-întors pentru ora şapte, îi spuse lui Blaze. Dă-i una de cincizeci. Nu cred că-i mai mult, dar să ai pregătită una de douăzeci, pentru orice eventualitate. Să o ţii în mână. Nu cumva să vadă teancul.

De ei se apropie un poliţist, bocănind cu bastonul. Blaze simţi că i se scurg intestinele. Acolo se sfârşea totul, înainte să-nceapă măcar. Aveau să rămână fără bani. Poliţaiul poate că avea să-i declare sau poate că avea să-i ţină pentru el. Cât despre ei, aveau să fie duşi înapoi la leagăn, poate încătuşaţi. Viziuni sumbre cu Centrul de Reeducare North Windham îi apărură în faţa ochilor. Şi Conserva.

– 'Neaţa, băieţi. Nu-i cam devreme pentru voi?

Ceasul de pe peretele autogării anunţa ora 6.22.

– Ba da, recunoscu John. Înclină din cap spre ghişeul de bilete. Acolo tre' să mergi ca să-ţi iei un bilet?

– Categoric, zise poliţistul, zâmbind puţin. Încotro mergeţi?

– Boston, răspunse John.

– O? Unde vi-s părinţii?

– O, nu suntem rude, noi doi, zise John. Ăsta-i retardat. Îl cheamă Martin Griffin. E şi surdo-mut, pe deasupra.

– Serios? Poliţistul se aşeză şi-l studie pe Blaze. Nu părea contrariat; arăta doar ca unul care n-a văzut niciodată un om cu trei defecte deodată: surd, mut şi retardat.

– Maică-sa a murit săptămâna trecută, spuse John. Stă cu noi. Părinţii mei lucrează, dar cum acuma e vacanţa de vară, m-au întrebat dacă nu vreau să-l duc eu şi eu am spus că-l duc.

– Grea treabă pentru un copil, opina poliţistul.

– Mi-e puţin teamă, mărturisi John şi Blaze era convins că spunea adevărul. Şi el se temea. Se temea tare.

Poliţistul înclină din cap spre Blaze şi spuse:

– Înţelege...?

– Ce s-a întâmplat cu ea? Nu prea bine.

Poliţistul păru întristat.

– Îl duc la mătuşă-sa. O să stea acolo câteva zile. John se lumină la faţă. Şi eu poate am ocazia să merg la un meci Red Sox. Ca un fel de recompensă pentru... ştiţi...

– Ei, sper să ai noroc, fiule. Orice rău cu partea lui bună.

Tăcură amândoi, reflectând la asta. Blaze, proaspăt amuţit, tăcea şi el. Î

Apoi poliţistul spuse:

– Da' ştiu că-i mare. Crezi că te descurci cu el?

– E mare, dar ascultă. Vreţi să vedeţi?

– Păi...

– Ia, îl fac să se ridice. Priviţi.

John făcu o serie de gesturi aiuristice cu degetul în faţa ochilor lui Blaze. Când se opri, Blaze se ridică în picioare.

– Impresionant! zise poliţistul. Te-ascultă întotdeauna? Pentru că un băiat aşa mare într-un autobuz plin de oameni...

– Naa, m-ascultă-ntotdeauna. E neputincios ca o pungă de hârtie.

– Bine. Te cred pe cuvânt. Poliţistul se ridică în picioare. Îşi săltă centura şi îl apăsă pe Blaze pe umeri. Blaze se aşează înapoi pe bancă. Ai grijă de tine, tinere. Ştii numărul de telefon al mătuşii lui, dacă dai de vreo problemă?

– Da, domnule, sigur că da, spuse John.

– Bine, fruntea sus, sergent.

Îl salută milităreşte pe John şi ieşi din autogara cu pas uşor.

După ce plecă, ei se priviră reciproc şi aproape izbucniră în râs. Dar vânzătoarea de bilete se uita deja la ei şi, în schimb, ei coborâră privirea în podea, Blaze muşcându-şi interiorul buzelor.

– Aveţi undeva o toaletă? strigă John spre vânzătoare.

– Pe acolo.

Femeia arătă cu degetul.

– Haide, Marty, zise John, şi Blaze abia se ţinu să nu hohotească la asta. Când ajunseră la toaletă, se prăbuşiră unul în braţele celuilalt.

– Te-ai descurcat minunat, spuse Blaze când putu vorbi fără să râdă. De unde ţi-a venit numele ăsta?

– Când l-am văzut, nu m-am putut gândi decât la cum va pune iar mâna pe noi Legea. Iar Griffin e numele unei păsări mitologice[27] - mai ştii, te-am ajutat la povestea aia din cartea de engleză...

– Da, spuse Blaze cu încântare, neamintindu-şi defel de grifon. Da, sigur, aşa-i.

– Dar vor şti că noi am fost când vor afla că am plecat din Casa Iadului, spuse John. Redevenise serios. Poliţaiu' ăla o să-şi amintească în mod sigur. O să fie nervos, pe deasupra. Hristoase, ce nervos!

– O să fim prinşi, aşa-i?

– Naa. John arăta obosit în continuare, dar discuţia cu poliţistul îi readusese licărul în ochi. Odată ajunşi la Boston, dispărem de pe radar. N-or să caute cu prea mare atenţie după doi copii.

– O, ce bine!

– Dar să cumpăr biletele. Tu fă-n continuare pe mutul, până ajungem la Boston. E mai sigur aşa.

– Bine.

Aşa că Johnny cumpără biletele şi urcară amândoi în autobuzul ce părea plin mai mult cu tipi în uniformă şi cu femei tinere cu copilaşi. Şoferul avea pântece proeminent şi fund flasc, dar pantalonii cenuşii ai uniformei erau călcaţi la dungă. Lui Blaze i se părea ca lumea. Se gândea că i-ar plăcea să se facă şofer de autobuz Greyhound, când va creşte mare.

Uşile se închiseră cu un şuierat. Masivul motor hurui, prinzând viaţă. Autobuzul ieşi cu spatele din locul de parcare şi vira pe Congress Street. Erau în mişcare. Mergeau undeva. Blaze nu-şi credea ochilor.

Traversară un pod şi ieşiră pe Route 1. Apoi începură să meargă cu viteză. Trecură pe lângă rezervoare de benzină şi panouri publicitare care făceau reclamă la moteluri şi la PROUTY'S, CEL MAI BUN RESTAURANT DIN

---

27 Grifon (n. tr.).

MAINE CU SPECIALITĂŢI PE BAZĂ DE HOMAR. Trecură pe lângă case şi Blaze văzu un bărbat care-şi uda peluza. Bărbatul purta bermude şi nu se ducea nicăieri. Lui Blaze i se făcu milă de el. Trecură pe lângă lanţuri de blocuri cu apartamente deasupra cărora zburau pescăruşi. Ceea ce John numea Casa Iadului rămăsese în urma lor. Era vară şi se lumina de ziuă.

În cele din urmă se întoarse spre John. Dacă nu spunea cuiva cât de bine se simţea, credea că va exploda. Dar John adormise cu capul pe o parte. Aşa adormit, părea bătrân şi obosit.

Blaze căzu pe gânduri un moment - neliniştit -, apoi întoarse ochii spre geamul autobuzului Scenicruiser. Îl atrăgea ca un magnet. Admiră peisajul şi uită de John o vreme, urmărind derularea înzorzonatei Seacoast Strip dintre Portland şi Kittery. În New Hampshire, intrară pe autostradă şi apoi ajunseră în Massachusetts. Nu mult după aceea, traversară podul cel mare, după care el bănui că se aflau în Boston.

Erau kilometri întregi de panouri cu neoane, mii de maşini şi autobuze, şi clădiri în toate direcţiile. Şi totuşi autobuzul merse mai departe. Trecură pe lângă un dinozaur portocaliu care păzea o parcare. Trecură pe lângă un vapor uriaş. Trecură pe lângă o ciurdă de vaci din plastic în faţa unui restaurant. Văzu oameni peste tot. Îl înspăimântau. Dar îi şi iubea, pentru că erau străini pentru el. John dormea neabătut, sforăind uşor.

Apoi urcară un deal şi traversară un pod *şi mai mare,* şi dincolo de el văzu clădiri şi mai mari, zgârie-nori care se înălţau spre cer ca nişte săgeţi argintii şi aurii. Blaze îşi feri ochi, de parcă ar fi asistat la explozia unei bombe atomice.

– Johnny, zise el, aproape tânguindu-se. Johnny, trezeşte-te. Tre' să vezi asta.

– Hă? Ce? John se trezi încet, frecându-se la ochi. Apoi văzu şi el ce vedea Blaze pe geamul mare al autobuzului şi făcu ochii mari. Maică Precistă!

– Ştii unde trebuie să mergem? şopti Blaze.

– Da, aşa cred. Doamne, o să trecem podul ăla? Îl trecem, aşa-i?

Era podul peste râul Mystic, şi-l traversară. Urcară mai întâi până la cer, după care coborară sub pământ, ca o versiune gigantică a montagnes-russes-ului Wild Mouse de la bâlciul Topsham. Iar când ieşiră în cele din urmă din nou la lumina soarelui, acesta strălucea între clădiri atât de înalte, încât nu le puteai vedea vârful pe geamurile autobuzului Greyhound.

Când Blaze şi Johnny coborâră la autogara de pe Tremont Street, primul lucru pe care îl făcură fu să se uite în jur după copoi. Zadarnică strădanie. Autogara era uriaşă. De sus răsunau anunţuri, ca vocea lui Dumnezeu. Călătorii roiau ca peştii. Blaze şi Johnny rămaseră lipiţi unul de celălalt, umăr la umăr, parcă speriaţi că fluxurile de călători ce veneau din sens opus îi vor despărţi şi nu se vor mai regăsi niciodată.

– Încolo, spuse Johnny. Haide.

Se îndreptară spre pâlcul de telefoane. Toate erau ocupate. Aşteptară lângă unul din capăt până când bărbatul de culoare care îl folosea termină convorbirea şi plecă.

– Ce avea pe cap? întrebă Blaze, holbându-se fascinat după bărbatul negru.

– A, aia-i ca să-i ţină părul drept. Ca un turban. Cred că i se spune plasă. Nu te benocla, arăţi ca un ţărănoi. Stai lângă mine.

Blaze se conformă.

– Acuma dă-mi zece... drăcia dracului, prostia asta cere o monedă de douăşcinci. John clătină din cap. Nu înţeleg cum pot oamenii să locuiască aici. Dă-mi una de douăşcinci, Blaze.

Blaze se conformă.

Pe raftul cabinei era o carte de telefon cu coperte tari de plastic. John o consultă, introduse moneda şi formă. Când vorbi, îşi îngroşă vocea. Când închise, zâmbea.

– Avem două nopţi la YMCA de pe Huntington Avenue. Douăzeci de dolari pentru două nopţi! Fir-aş să fiu!

Ridică palma.

Blaze o lovi cu palma lui, apoi spuse:

– Dar nu putem cheltui aproape două sute de dolari în două zile, aşa-i?

– Într-un oraş în care un telefon costă douăşcinci de cenţi? Mă crezi prost?

John se uită în jur cu lumină în ochi. Parcă ale lui ar fi fost autogara şi toate din ea. Blaze nu avea să mai vadă pe cineva cu aceeaşi expresie în ochi foarte mult timp - până să-l cunoască pe George.

– Ascultă, Blaze, hai să mergem acum la meci? Ce spui?

Blaze se scarpină în cap. Totul se desfăşura prea repede pentru el.

– Cum? Nici nu ştim să ajungem acolo.

– Orice taximetrist din Boston ştie să ajungă în Fenway.

– Taxiurile costă. Noi nu avem...

Îl văzu pe Johnny surâzând şi surâse şi el. Realitatea îl lovi năprasnic. Ba *aveau. Aveau* bani. Şi la asta erau buni banii: să laşi prostiile deoparte.

– Dar... dacă nu se joacă nimic azi?

– Blaze, tu de ce crezi că am ales ziua asta ca să plecăm?

Blaze începu să râdă. Apoi se strânseră iar în braţe, exact ca în Portland. Se loviră reciproc peste spate şi îşi râseră în faţă. Blaze nu uită niciodată asta. Îl ridică pe John şi-l răsuci de două ori prin aer. Oamenii se întoarseră să se uite, majoritatea zâmbind la vederea uriaşului aceluia şi a amicului său pirpiriu.

Ieşiră şi luară un taxi, iar când taximetristul îi lăsă în Lansdowne Street, John îi dădu bacşiş un dolar. Era unu fără un sfert şi oamenii - puţini la număr, fiind în timpul zilei - începeau să se adune. Meciul fu senzaţional. Boston îi bătură pe cei de la Birds în a zecea repriză cu 3 la 2. Boston avea pe teren o echipă slabă anul acela, dar în acea după-amiază jucară ca nişte campioni.

După meci, băieţii hoinăriră prin centru, căscând gura şi încercând să evite poliţiştii. Pe-atunci, umbrele se lungeau deja şi lui Blaze îi chiorăiau maţele. John înfulecase doi hotdogi la meci, dar Blaze fusese prea entuziasmat de spectacolul oferit de jucătorii de pe teren - oameni reali cu ceafa asudată - pentru a mânca. Şi pe el îl uimise numărul spectatorilor, mii de oameni adunaţi în acelaşi loc. Dar acum îi era foame.

Intrară într-un local îngust şi slab luminat numit Lindy's Steak House care mirosea a bere şi friptură de vită arsă. Câteva cupluri stăteau în separeurile tapisate cu piele roşie. În stânga era un bar lung, zgâriat şi găurit, dar încă strălucind ca şi când lemnul ar fi radiat lumină. Cam din metru în metru erau boluri cu alune sărate şi covrigei. În spatele barului erau fotografii cu jucători de baseball, unele cu autografe, şi un tablou cu o femeie goală-goluţă. Barmanul era un tip foarte mare. Se aplecă spre ei.

– Ce preferaţi, băieţi?

– Ăă, făcu John. Pentru prima dată în ziua aceea părea pus în dificultate.

– Friptură! spuse Blaze. Două fripturi mari, şi lapte lângă ele.

Uriaşul rânji, arătându-şi dinţii formidabili. Părea în stare să facă ferfeniţă o carte de telefon cu dinţii ăia.

– Aveţi bani?

Blaze trânti o bancnotă de douăzeci pe tejghea.

Uriaşul o luă şi o studie la lumină. Trase de bancnotă între degete. Apoi o făcu să dispară.

– Bine, spuse.

– Nu primim rest? întrebă John. Uriaşul spuse:

– Nu, şi n-o să vă pară rău.

Se întoarse, deschise un frigider şi scoase cele mai mari şi mai roşii halci de carne pe care Blaze le văzuse în viaţa lui. La capătul barului era un grătar şi, când uriaşul trânti halcile pe el, aproape cu dispreţ, se aprinseră flăcările.

– Special pentru venetici, imediat sunt gata, anunţă el.

Turnă câteva beri, aşeză boluri cu alune, apoi făcu salate şi le puse pe gheaţă. După ce termină cu salatele, întoarse fleicile şi veni înapoi la John şi Blaze. Puse pe tejghea mănuşile înroşite de apa de la vase şi spuse:

– Îl vedeţi, băieţi, pe individul de la capătul tejghelei, ăla care stă singur cuc?

Blaze şi John se uitară. Individul de la capătul tejghelei era îmbrăcat într-un costum albastru ordonat şi sorbea îmbufnat dintr-o bere.

– Ăla e Daniel J. Monahan. *Detectivul* Daniel J. Monahan, unul dintre cei mai buni din Boston. Bănuiesc că nu v-ar tenta să vorbiţi cu el despre cum se face că doi venetici ca voi au douăzeci de dolari de dat pe nişte fripturi de primă calitate.

John Cheltzman se întunecă brusc la faţă. Se clătină puţin pe scaun. Blaze întinse mâna ca să-l echilibreze. Se îmbărbăta în gând.

– Am câştigat cinstit banii ăia, spuse el.

– Nu zău! De la cine i-aţi furat cinstit? Sau aţi jefuit cinstit pe careva?

– Am câştigat cinstit banii ăia. I-am găsit. Şi dac-o să ne faceţi probleme, lui Johnny şi mie, o să vă trag una de nu vă vedeţi.

Bărbatul din spatele barului se uită la Blaze cu un amestec de surpriză, admiraţie şi dispreţ.

– Oi fi tu mare, da' eşti mare degeaba, băiete. Strânge numa' pumnu' şi-o să te trezeşti pe lună.

– Dacă ne stricaţi vacanţa, vă trag una de nu vă vedeţi, domnule.

– De unde sunteţi? De la şcoala de corecţie New Hampshire? De la North Windham? Nu din Boston, asta-i sigur. Aveţi paie-n păr.

– Suntem de la Leagănul Hetton, spuse Blaze. Nu suntem pungaşi.

Detectivul bostonian de la capătul tejghelei îşi terminase berea. Făcu un semn cu paharul gol să i se mai aducă una. Uriaşul văzu şi surâse pe dată.

– Staţi aşa amândoi. Nu-i căzu' s-o ştergeţi.

Uriaşul îi mai duse lui Monahan o bere şi spuse ceva care-l făcu pe acesta să râdă. Fu un sunet aspru, fără prea mult umor în el.

Barmanul-bucătar se întoarse.

– Şi unde-i leagănul ăsta Hetton?

Acum i se adresa lui John.

– În Cumberland, Maine, spuse John. Ne lasă să mergem la film în Freeport vinerea seara. Am găsit un portmoneu în toaleta bărbaţilor. Erau bani în el. Aşa că am fugit într-o vacanţă, exact cum a spus Blaze.

– Aţi găsit din întâmplare un portmoneu, hă?

– Da, domnule.

– Şi cât era în portmoneul ăsta buclucaş?

– Cam două sute cincizeci de dolari.

– Iisuse Hristoase, şi pun pariu că-i aveţi pe toţi în buzunar.

– Cum altfel? John părea dezorientat.

– Iisuse Hristoase, repetă uriaşul. Se uită în sus spre tavanul din tablă ondulată, îşi dădu ochii peste cap. Şi mai spuneţi asta unui străin. Fără să staţi pe gânduri.

Uriaşul se aplecă în faţă cu degetele răşchirate pe tejghea. Chipul lui îndurase vitregiile vremii, însă nu era un chip aspru.

– Vă cred, spuse. Aveţi prea multe paie-n păr ca să fiţi nişte mincinoşi. Da' poliţaiu' ăla de-acolo... băieţi, l-aş putea asmuţi asupra voastră ca pe-un câine asupra unui şobolan. V-aţi trezi într-o celulă înainte ca el şi cu mine să apucăm măcar să-mpărţim banii-ntre noi.

– Vă trag una de nu vă vedeţi, zise Blaze. Sunt banii noştri. Eu şi Johnny i-am găsit. Asta-i. Noi am fost în locul ăla şi nu-i un loc plăcut. Un tip ca dumneata poate crede că ştie ceva, dar... ah, nu contează. Sunt *câştigul* nostru!

– O să fii spaima tuturor când o să creşti mare, zise uriaşul, aproape pentru sine. Apoi se uită la John. Prietenului tău, aici de faţă, lui îi lipsesc câteva şuruburi. Ştii asta, nu?

John îşi revenise. Nu spuse nimic, ci întoarse doar aprig privirea uriaşului.

– Ai grijă de el, îl sfătui uriaşul şi surâse pe neaşteptate. Adu-l înapoi aici când o să fie mare. Vreau să văd cum arată atunci.

John nu răspunse la surâs - păru mai grav ca oricând, la drept vorbind -, dar Blaze răspunse. Înţelese că totul se rezolvase.

Uriaşul scoase o bancnotă de douăzeci de dolari - păru să apară din neant - şi i-o întinse lui John.

– Fripturile astea sunt din partea casei, băieţi. Luaţi-vă banii şi mergeţi mâine la un meci de baseball. Dacă n-o să vă golească cineva buzunarele până atunci.

– Am fost astăzi, spuse John.

– A fost bun? întrebă uriaşul.

Şi acum John zâmbi.

– A fost cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Da, făcu uriaşul. Sigur că a fost. Ai grijă de amicul tău.

– O să am.

– Pentru că amicii îşi poartă de grijă.

– Ştiu.

Uriaşul aduse fripturile, şi salate Caesar, şi fasole verde, şi munţi de cartofi prăjiţi, şi pahare gigantice de lapte. Ca desert le aduse felii de plăcintă cu cireşe peste care se topeau globuri de îngheţată cu vanilie. La început, mâncară încet. Apoi detectivul Monahan, unul dintre cei mai buni detectivi din Boston, plecă (fără să plătească, din câte văzu Blaze) şi amândoi începură să se îndoape. Blaze mancă două felii de plăcintă şi bău trei pahare de lapte şi, când uriaşul îi umplu a treia oară paharul, Blaze râse cu toată fiinţa lui.

Când plecară, panourile cu neoane de pe stradă începeau să se aprindă.

– Duceţi-vă la hotel, zise uriaşul înainte ca ei să plece. Duceţi-vă chiar acum. Nu-i bine ca doi copii să umble brambura prin oraş noaptea.

– Da, domnule, spuse John. Am sunat deja şi am făcut rezervare.

Uriaşul zâmbi.

– Eşti straşnic, puştiule. Eşti de treabă. Ţine-l pe urs aproape şi ascunde-te după el dacă vine cineva şi-ncearcă să te bată. Mai ales puştii în haine colorate. Ştii tu, cu jachetele cine ştie cărei găşti.

– Da, domnule.

– Aveţi grijă unul de celălalt.

Acesta fu ultimul lui cuvânt.

A doua zi se plimbară cu metroul până când se săturară, după care merseră la film, după care merseră iar la un meci de baseball. Era târziu când ieşiră, aproape unsprezece, şi cineva îi vârî mâna în buzunar lui Blaze, însă Blaze îşi pusese partea lui de bani în chiloţi, aşa cum îi spusese Johnny să facă, şi hoţul rămase cu mâna goală. Blaze nu apucă să-l vadă la faţă, văzu doar un spate îngust care-şi croia şerpuit drum prin mulţimea care ieşea pe Poarta A.

Mai rămaseră două zile şi mai văzură câteva filme şi o piesă de teatru pe care Blaze nu o înţelese, cu toate că lui Johnny îi plăcu. Stătură în ceva numit lojă, de cinci ori mai sus ca balconul de la cinematograful Nordica. Intrară într-o cabină fotografică dintr-un magazin universal şi îşi făcură poze: unele cu Blaze, altele cu Johnny, altele cu amândoi împreună. În cele în care apăreau amândoi, râdeau. Se mai plimbară cu metroul până când lui Johnny i se făcu rău şi vărsă pe tenişi. Atunci veni un negru la ei şi le strigă ceva despre sfârşitul lumii. Părea să spună că e vina lor, dar Blaze nu era sigur. Johnny spuse că tipul are pitici la mansardă. Johnny spuse că sunt mulţi nebuni la oraş.

– Se-nmulţesc aici ca puricii, spuse Johnny.

Încă mai aveau nişte bani şi Johnny fu cel care propuse tuşa finală. Luară un Greyhound până la Portland, apoi cheltuiră restul banilor pe un taxi. John flutură bancnotele rămase în faţa şoferului năuc - aproape cincizeci de dolari în foi mototolite de cinci şi de unu, unele păstrând mirosul aromat al chiloţilor lui Clayton Blaisdell Jr. - şi-i spuse că vor să ajungă la Leagănul Hetton, în Cumberland.

Şoferul porni taximetrul. Şi la două şi cinci minute într-o după-amiază însorită de vară târzie, ajunseră în faţa porţii. John Cheltzman făcu şase paşi pe alee către clădirea mohorâtă de cărămidă şi căzu leşinat la pământ. Avea reumatism articular acut. Muri doi ani mai târziu.

13

Până când Blaze reuşi să ducă bebeluşul în baracă, Joe începuse să strige din toţi rărunchii. Blaze se holba la el, năuc. Era furios! Avea fruntea şi obrajii roşii, dar şi şaua nasului. Strângea din ochi. Pumnii lui trasau cercuri mici de furie în aer.

Blaze se simţi pe dată cuprins de panică. Dacă îi era rău copilului? Dacă avea gripă sau ceva? Copiii fac gripă în fiecare zi. Uneori mor din cauza asta. Şi nu putea să-l ducă pur şi simplu la cabinetul doctorului. Ce ştia el despre copii, până la urmă? Nu era decât un prostovan. Abia putea să-şi poarte singur de grijă.

Simţi pe dată o dorinţă nestăvilită de a duce copilul înapoi în maşină. Să-l ducă în Portland şi să-l lase în pragul uşii cuiva.

– George! se văicări el. George, ce să fac?

Se temea că George plecase din nou, dar George răspunse din baie.

– Dă-i de mâncare. Dă-i ceva dintr-un borcănaş din ăla.

Blaze dădu fuga în dormitor. Trase o cutie de sub pat, o deschise şi alese un borcan la întâmplare. Se întoarse cu el în bucătărie şi găsi o lingură. Puse borcanul pe masa de lângă coşul de nuiele şi deschise capacul. Ce era înăuntru arăta îngrozitor, semăna cu voma. Poate era stricat. Îl mirosi cu reţinere. Mirosea bine. Mirosea a mazăre. Nu era, deci, stricat.

Totuşi, ezită. Ideea de-a pune mâncare în gura aceea deschisă care ţipa părea cumva... ireversibilă. Dacă nenorocitul ăla mic se îneca? Dacă pur şi simplu n-o voia? Dacă era, cine ştie cum, mâncarea nepotrivită pentru el şi... şi...

Mintea lui încercă să-i arate cuvântul OTRAVA, dar Blaze refuză să se uite la el. Vârî jumătate de lingură de mazăre rece în gura copilaşului.

Strigătele încetară pe dată. Ochii băieţelului se deschiseră şi Blaze văzu că erau albaştri. Joe scuipă o parte din mazăre şi Blaze îndesă pasta înapoi cu vârful lingurii, fără a se gândi la asta, doar făcând-o. Copilul clefăi mulţumit.

Blaze îi mai dădu o lingură plină. O acceptă. Şi încă una. În şapte minute, era gata tot borcanul de Gerber Peas. Blaze avea un junghi la spate după cum stătuse aplecat peste coşul de nuiele. Joe râgâi şi scoase un firişor de spumă verzuie. Blaze o şterse de pe obrăjorul lui cu poalele cămăşii sale.

– Mândră-i corabia, meşter cârmaciul, zise, repetând una dintre remarcile spirituale ale lui George.

Joe clipi la sunetul vocii lui. Blaze îl privi şi el, fascinat. Pielea copilaşului era curată şi fără cusur. Pe cap avea o chică surprinzător de bogată de păr blond. Însă pe Blaze ochii lui îl atrăgeau. I se părea că sunt, cumva, ochi bătrâni, ochi înţelepţi. Aveau albastrul spălăcit al cerului din deşert, într-un film western. Colţurile răsucite puţin în sus, ca ochii chinezilor. Îl priveau cu o expresie aprigă. Aproape o privire de războinic.

– Eşti luptător? întrebă Blaze. Eşti luptător, mititelule?

Joe îşi vârî degetul mare de la o mână în gură şi începu să-l sugă. La început, Blaze crezu că vrea biberon (şi el încă nu apucase să vadă ce era cu drăcia aia Playtex Nurser), dar pentru moment copilul părea mulţumit de deget. Era încă rumen în obraji, dar nu de la plâns acum, ci de la drumul de noapte pe care îl făcuse.

Pleoapele începură să-i cadă şi colţurile ochilor îşi pierdură oblicitatea crâncenă. Încă nu-şi desprindea privirea de la omul acela, uriaşul acela de doi metri şi cinci cu păr castaniu vâlvoi, ca de sperietoare de ciori, care stătea aplecat deasupra lui. Apoi ochii se închiseră. Degetul îi căzu din gură. Adormi.

Blaze se îndreptă şi spatele îi pocni. Se întoarse şi porni spre dormitor.

– Hei, tâmpiţel, zise George din baie. Unde crezi că te duci?

– În pat.

– Ba nu. O să te duci să vezi care-i treaba cu biberonul ăla şi-o să-i pregăteşti copilului patru sau cinci, pentru când se trezeşte.

– Poate se acreşte laptele.

– Numai dacă nu-l pui în frigider. Îl încălzeşti când ai nevoie de el.

– Oh.

Blaze luă setul Playtex Nurser şi citi instrucţiunile. Le citi de două ori. Avu nevoie de o jumătate de oră. Nu înţelese aproape nimic de prima dată şi nici pe atât a doua.

– Nu pot, George, zise el până la urmă.

– Ba sigur că poţi. Aruncă instrucţiunile alea şi treci direct la practică.

Aşa că Blaze aruncă instrucţiunile în sobă şi apoi începu să dibuiască dispozitivul, aşa cum făceai cu un carburator montat greşit. Până la urmă, descoperi că trebuie să pui tetina peste gura sticlei şi s-o apeşi până rămâne fixată.

Bingo. Destul de uşor. Pregăti patru sticle, le umplu cu lapte pasteurizat, după care le puse în frigider.

– Acuma pot merge în pat, George? întrebă.

Niciun răspuns.

Blaze se duse în pat.

Joe îl trezi la prima revărsare a zorilor. Blaze se împletici din pat şi se duse în bucătărie. Lăsase copilul în coş, iar acum coşul se mişca înainte şi-napoi pe masă sub forţa furiei lui Joe.

Blaze îl ridică şi îl aşeză la umăr. Văzu imediat o parte a problemei. Copilul era ud leoarcă.

Îl duse în dormitor şi îl puse cu grijă pe pat. Arăta uimitor de mic, întins acolo în urma lăsată de corpul lui Blaze. Purta pijamale albastre şi lovea indignat din picioare.

Blaze îi dădu jos pijamalele şi pantalonaşii de cauciuc de dedesubt. Puse o mână pe burtica lui Joe pentru a-l ţine nemişcat. Apoi se aplecă pentru a vedea cum erau prinse scutecele. Le dădu jos şi le aruncă în colţul camerei.

Observă penisul lui Joe şi se simţi pe dată încântat. Nu cu mult mai lung ca unghia de la degetul lui mare, dar stătea drept în sus. Simpăticuţ.

– Ai o puţişoară pe cinste, piticuţ, zise el.

Joe abandonă plânsul în favoarea unei priviri surprinse, cu ochi larg deschişi, spre Blaze.

– Am spus că ai o puţişoară pe cinste.

Joe surâse.

– Gu-gu, făcu Blaze. Simţi colţurile buzelor ridicându-se într-un rânjet tâmp.

Joe ganguri.

– Gu-gu-copilaş, zise Blaze.

Joe râse tare.

– Gu-gu-copiii-laşşş, făcu Blaze bucuros.

Joe făcu pişu pe faţa lui.

Cu pamperşii fu o altă luptă. Măcar aceştia nu aveau ace, ci doar benzi adezive, şi păreau să aibă propriii lor pantalonaşi de cauciuc - de plastic, de fapt -, dar Blaze distruse două perechi până să reuşească să tragă pe el una care să semene cu poza de pe cutie. Când termină, Joe era complet treaz şi îşi morfolea buricele degetelor. Blaze bănuia că-i trebuia ceva de mâncare şi se gândi că cel mai bine ar fi un biberon.

Îl încălzea sub jetul de apă caldă la chiuveta din bucătărie, rotindu-l întruna, când George spuse:

– L-ai diluat aşa cum ţi-a spus dama de la magazin?

Blaze se uită la sticlă.

– Hă?

– Ăla-i lapte pasteurizat nediluat, aşa-i?

– Sigur, direct din cutie. E stricat, George?

– Nu, nu-i stricat. Dar dacă nu iei capacul şi nu torni nişte apă peste, o să-l scoată înapoi pe gură.

– Oh.

Blaze desfăcu tetina cu unghiile şi turnă cam un sfert de sticlă în chiuvetă. Adăugă destulă apă cât să o umple la loc, amestecă lichidul cu o lingură şi puse tetina înapoi.

– Blaze.

George nu părea nervos, ci foarte obosit.

– Ce-i?

– Tre' să-ţi iei o carte despre îngrijirea copiilor mici. Ceva din care să înveţi ce ai de făcut. Cum e cartea tehnică a unei maşini. Pentru că uiţi întruna diverse lucruri.

– Bine, George.

– N-ar strica să iei şi un ziar. Numa' nu cumpăra astea prea aproape de aici. Cumpără-le dintr-un magazin mare.

– George?

– Ce-i?

– Cine o să aibă grijă de copil în lipsa mea?

Urmă o pauză lungă, una atât de lungă, încât Blaze crezu că George plecase din nou. Apoi el spuse:

– Am eu.

Blaze se încruntă.

– Da' nu poţi, George. Tu eşti...

– Am spus că am eu. Acuma mişcă-ţi fundu' şi dă-i să mănânce!

– Dar... dacă băiatul păţeşte ceva... se sufocă sau ceva şi eu sunt plecat...

– *Dă-i să mănânce, fir-ar să fie!*

– Bine, George, sigur.

Se duse în cealaltă cameră. Joe se mişcotea şi dădea din picioare pe pat, încă morfolindu-şi degetele. Blaze scoase aerul din sticlă aşa cum îi arătase vânzătoarea, înfigând degetul în plasticul ei până când se formă o picătură de lapte pe tetină. Se aşeză lângă copil şi îi scoase încet degetele din gură. Joe începu să plângă, dar când Blaze îi dădu în schimbul degetelor tetina, buzele o apucară şi începură să sugă. Obrăjorii lui se umflau şi se afundau.

– Aşa e bine, zise Blaze. Aşa e bine, gogoloi mic.

Joe îl bău tot. Când îl ridică Blaze ca să-l râgâie, băieţelul regurgita puţin şi nişte lapte ajunse pe bluza combinezonului izotermic al lui Blaze. Pe Blaze nu-l deranja. Oricum voia să-l schimbe în hainele noi. Îşi spuse că voia doar să vadă dacă i se potrivesc.

I se potriveau. După ce termină cu asta, îşi dădu şi el jos bluza şi mirosi lichidul regurgitat de copil. Mirosea vag a brânză. Poate că laptele, îşi spuse, era totuşi încă puţin prea gros. Sau poate că trebuia să se oprească şi să-l râgâie pe copil la jumătatea sticlei. George avea dreptate. Îi trebuia o carte.

Se uită în jos la Joe. Pruncul strânsese o bucată de pătură în mâini şi o examina. Era un ochios frumuşel. Joe Gerard al III-lea şi soţia lui aveau să-şi facă griji pentru el. Probabil se gândeau că băiatul a fost vârât într-un

sertar, lăsat să strige şi să facă foame, cu scutecele murdare. Sau şi mai rău, aruncat într-o groapă superficială săpată în pământul îngheţat, un boţ de om care icneşte, trăgând ultimele lui guri de aer şi expirând vapori îngheţaţi. Apoi într-o pungă de plastic verde...

De unde-i venise ideea asta?

George. George spusese asta. Vorbea despre răpirea copilului familiei Lindbergh. Numele răpitorului era Hopa-man, Hoppman sau aşa ceva.

– George? George, să nu-i faci nimic cât sunt plecat.

Niciun răspuns.

Auzi ştirea la televizor, în timp ce pregătea micul dejun. Joe era pe podea, pe o pătură pe care o întinsese el. Se juca cu unul dintre ziarele lui George. Îl făcuse cort deasupra capului şi lovea vesel din picioare.

Prezentatoarea tocmai terminase de vorbit despre un senator republican care luase mită. Blaze spera că auzea şi George. Lui George îi plăceau lucrurile de felul ăsta.

– Ştirile locale se deschid cu o aparentă răpire comisă în Ocoma Heights, zise prezentatoarea. Blaze nu mai învârti cartofii în tigaie şi ascultă cu atenţie. Joseph Gerard al IV-lea, moştenitorul sugar al averii Gerard, a fost răpit de la domeniul familiei Gerard din Ocoma Heights fie târziu noaptea trecută, fie devreme în această dimineaţă. Una dintre surorile lui Joseph Gerard, străbunicul băieţelului - cunoscut odinioară drept „băiatul-minune al comerţului maritim american" - a fost găsită în stare de inconştienţă pe podeaua bucătăriei de către bucătarul familiei, în această dimineaţă, devreme. Norma Gerard, în vârstă de aproximativ şaptezeci şi cinci de ani, a fost dusă la Maine Medical Center, unde starea sănătăţii sale a fost evaluată ca fiind critică. Întrebat dacă a cerut ajutorul FBI, şeriful districtului Castle, John D. Kellahar, a declarat că nu poate face la acest moment niciun comentariu. De asemenea, a refuzat să comenteze asupra posibilităţii existenţei unui bilet de răscumpărare...

O, da, reflectă Blaze. Tre' să trimit un bilet d-ăsta.

– ...însă a anunţat totuşi că poliţia are o serie de indicii pe care le cercetează în momentul de faţă.

Cum ar fi? se întrebă Blaze şi zâmbi puţin. Întotdeauna spuneau aşa. Ce indicii ar putea avea, dacă bătrâna era *el zonko?* Luase cu el până şi scara mobilă. Aşa spuneau ei, atâta tot.

Îşi luă micul dejun pe podea şi se juca cu copilul.

Când se pregăti să iasă din casă în acea după-masă, pruncul era deja hrănit şi proaspăt schimbat şi dormea în pătuţ. Blaze mai adăugase nişte apă în lapte şi de data aceasta îl râgâise la jumătatea sticlei. Funcţiona foarte bine. Funcţiona ca prin minune. Îi schimbase şi scutecele. La început, rahatul ăla verde îl speriase, dar apoi îşi adusese aminte. Mazărea.

– George? Acuma plec.

– Bine, răspunse George din dormitor.

– Să vii aici şi să stai cu ochii pe el. În caz că se trezeşte.

– Vin, nu-ţi face griji.

– Mda, făcu Blaze fără convingere. George era mort. Vorbea cu un om mort. Îi cerea unui om mort să facă pe bona. Hei, George. Poate ar trebui să...

– Ar trebui, n-ar trebui. Du-te, pleacă odată.

– George...
– Du-te, am spus! Valea!
Blaze se duse.

Era o zi luminoasă, scânteietoare şi puţin mai caldă. După o săptămână de temperaturi foarte scăzute, minus şase grade părea un val de căldură. Însă lumina soarelui nu-i făcea nici-o plăcere, cum nici-o plăcere nu-i făcea nici să străbată drumurile lăturalnice până la Portland. Nu avea încredere în George cu copilul. Nu ştia de ce, însă aşa era. Pentru că, hm, acum George era o parte din el, iar el cel mai probabil lua toate părţile cu sine atunci când pleca undeva, chiar şi partea numită George. Nu era logic aşa?

Lui Blaze i se părea că da.

Şi apoi începu să se gândească la soba cu lemne. Dacă ardea casa?

Imaginea aceasta morbidă îi intră în cap şi nu se lăsă înlăturată. Un incendiu de horn pornit de la soba pe care o burduşise cu lemne tocmai pentru ca lui Joe să nu-i fie frig dacă se dezvelea cumva. Scântei ţâşnind din horn pe acoperiş. Majoritatea stingându-se, însă una găsind o ţiglă uscată şi înroşindu-se, ajungând la şindrila uscată ca iasca de dedesubt. Flăcările lingând apoi grinzile. Copilul începând să plângă tocmai când primele fuioare de fum se îngroşau din ce în ce mai tare...

Atunci îşi dădu seama că accelerase Fordul la o sută zece. Eliberă pedala. Aşa era şi mai rău.

Opri în parcarea de pe Casco Street, îi dădu paznicului doi dolari şi o coti spre Walgreens. Luă un *Evening Express,* apoi se duse la raftul cu cărţi necartonate de lângă dozatorul de suc. O grămadă de romane western. Gotice. Poliţiste. Science fiction. Şi apoi, pe raftul de jos, un volum gros cu un copilaş zâmbăreţ şi pleşuv pe copertă. Silabisi imediat titlul; nu conţinea niciun cuvânt dificil. *Îngrijirea bebeluşilor şi a copiilor mici.* Pe coperta a patra era imaginea unui bătrânel înconjurat de ţânci. Probabil tipul care scrisese cartea.

Îşi achită cumpărăturile şi deschise ziarul în drum spre ieşire. Se opri ca trăsnit pe trotuar, cu gura deschisă.

Pe prima pagină era o imagine cu el.

Nu o fotografie, observă cu uşurare, ci un portret-robot, unul din acelea pe care le fac la poliţie. Nici măcar nu era aşa de reuşit. Nu prezenta adâncitura de la frunte. Ochii aveau forma greşită. Buzele lui nu erau nici pe departe atât de groase. Însă, cumva, aducea totuşi cu el.

Bătrâna trebuia deci să se fi trezit. Însă subtitlul izgoni această idee, şi încă repede.

FBI INTRĂ PE FIRUL CĂUTĂRII RĂPITORILOR
Norma Gerard a decedat în urma traumei cerebrale

În exclusivitate pentru *Evening Express*
de James T. Mears.

Imaginea celui care conducea maşina cu care a fost răpit copilul familiei Gerard - probabil singurul răpitor - este cea afişată pe această pagină, în exclusivitate pentru *Evening Express.* Desenul a fost executat de artistul John Black, pentru departamentul de poliţie din Portland, conform unei descrieri oferite de Morton Walsh, paznic de noapte la

Oakwood, un complex rezidenţial construit recent la o jumătate de kilometru distanţă de domeniul familiei Gerard.

În această dimineaţă, Walsh le-a declarat reprezentanţilor poliţiei din Portland şi adjuncţilor şerifului ţinutului Castle că suspectul a spus că vine în vizită la Joseph Carlton, un nume aparent fictiv. Suspectul conducea un Ford sedan albastru şi Walsh a declarat că avea o scară pe bancheta din spate. Walsh este reţinut ca martor principal, asupra lui planând bănuiala că nu s-a interesat mai bine cu privire la intenţiile şoferului, dată fiind ora târzie (aproximativ două noaptea).

O sursă apropiată anchetei a sugerat că „apartamentul misterios" al lui Joseph Carlton ar putea avea legături cu crima organizată, avansând posibilitatea ca răpirea nou-născutului să fie un „renghi" criminal bine pus la punct. Nici agenţii FBI (acum aflaţi la faţa locului), nici reprezentanţii poliţiei locale nu au vrut să comenteze această posibilitate.

În momentul de faţă există alte indicii, cu toate că n-a fost anunţată primirea unei scrisori sau a unui telefon de răscumpărare. Unul dintre răpitori e posibil să fi lăsat pete de sânge la locul faptei, probabil în urma unei tăieturi rezultate la trecerea peste gardul parcării Oakwood, un gard din plasă de sârmă. Şeriful John D. Kellahar a declarat că acesta este „alt fir al laţului care până la urmă se va strânge în jurul gâtului acestui om sau al acestui grup de oameni".

Pe de altă parte, Norma Gerard, mătuşa de gradul trei a băieţelului răpit, a decedat la Maine Medical Center în timpul unei operaţii de eliberare a presiunii asupra (urmare în p. 2, col. 5)

Blaze întoarse la pagina a doua, dar nu găsi mare lucru acolo. Dacă poliţiştii aveau altceva la mână, ţineau totul secret. Era o poză cu „Casa răpirii" şi alta cu „Pe unde au intrat răpitorii". Era o casetă mică în care scria *Apel către răpitori din partea tatălui, pagina 6.* Blaze nu întoarse la pagina 6. Timpul fugea întotdeauna de el când citea, şi nu-şi permitea asta acum. Deja era plecat de prea mult timp, aveau să mai treacă cel puţin alte patruzeci şi cinci de minute până să ajungă acasă, şi pe deasupra...

Pe deasupra, maşina era un pericol pe roţi.

Walsh, nemernicul ăla de doi bani. Blaze aproape spera că organizaţia îi va veni de hac nemernicului ăluia de doi bani pentru că le deconspirase apartamentul. Între timp, însă...

Între timp, va trebui pur şi simplu să-şi asume riscurile. Poate va reuşi să se întoarcă fără probleme. Lucrurile ar sta mult mai rău dacă ar părăsi pur şi simplu maşina. Amprentele lui erau peste tot - ceea ce George numea „mânjeli". Poate că ştiau însă numărul de înmatriculare; poate că Walsh îl notase, întoarse asta în gând cu atenţie şi hotărî că Walsh nu avea cum să-l fi notat. Probabil. Totuşi, ştiau că este un Ford, unul albastru... dar sigur, la început fusese verde. Înainte să-l vopsească el. Poate că asta conta cât de cât. Poate că va fi totuşi bine. Poate nu. Era greu să ştii.

Se apropie de parcare cu ochii în patru, furişându-se până acolo, dar nu văzu poliţişti, iar paznicul citea o revistă. Asta era bine. Urcă în maşină, porni Fordul şi se aşteptă să vadă poliţiştii apărând dintr-o sută de ascunzători. Nu apăru niciunul. Când ieşi din parcare, paznicul îi luă biletul galben de sub ştergătorul de parbriz fără să-i arunce măcar o privire.

I se păru că durează o veşnicie să scape din Portland şi apoi din Westbrook. Era puţin ca şi când ar fi condus cu o sticlă de vin destupată între picioare, doar că mai rău. Era convins că fiecare automobil care se

apropia de el din spate era o maşină de poliţie fără însemne oficiale. La drept vorbind, văzu doar o singură maşină de patrulă în drum spre ieşirea din oraş, una care traversa intersecţia Route 1 cu Route 25, gonind pe urma unei ambulanţe cu sirena şi girofarul pornite. Îl linişti să vadă asta. În felul ăsta, o asemenea maşină de poliţie era inconfundabilă.

După ce lăsă Westbrook în urmă, vira pe un drum secundar, apoi pe o şosea cu două benzi asfaltate care se transformară în două benzi de pământ îngheţat şi şerpuiră prin pădure către Apex. Nici atunci nu se simţi complet în siguranţă, iar când intră pe aleea lungă ce ducea la baracă, simţi că i se ia o piatră mare de pe inimă.

Conduse Fordul în şopron şi îşi spuse că acolo poate să rămână până când iadul va deveni un ring de patinaj. Ştiuse că o răpire e o chestie serioasă, şi că lucrurile se vor încinge, dar acum trăia un adevărat pârjol. Desenul, sângele pe care îl lăsase, modul rapid şi necugetat în care portarul acela neghiob divulgase cuibul de nebunii al organizaţiei...

Dar toate aceste gânduri se risipiră imediat ce Blaze coborî din maşină. Joe striga. Îl auzea de afară. Brazdă curtea în alergare şi dădu buzna în casă. George făcuse ceva, George...

Dar George nu făcuse nimic. George nu era nicăieri. George era mort şi el, Blaze, lăsase copilul singur.

Leagănul se mişca sub forţa furiei copilului, iar când Blaze ajunse la el, văzu de ce. Pruncul vomitase aproape toată sticla de la ora zece şi lapte rânced, puturos, pe jumătate uscat, era întins pe faţa lui şi i se îmbiba în bluza de pijama. Era de-un vineţiu îngrozitor la faţă şi era plin de broboane de sudoare.

Într-un fel de stop-cadru, Blaze îşi văzu propriul tată, un uriaş mătăhălos cu ochi roşii şi mâini mari aducătoare de durere. Imaginea îl umplu agonic de vinovăţie şi groază; nu se mai gândise la tatăl lui de ani de zile.

Smulse copilul din leagăn cu atâta forţă, încât Joe roti fără voia lui din cap. Se opri din plâns mai mult de speriat ce era decât de altceva.

– Uşurel, îngână Blaze, începând să se plimbe prin cameră cu copilaşul pe umăr. Uşurel, uşurel. M-am întors. Da, sunt aici. Uşurel, uşurel. Nu mai plânge. Sunt aici. Chiar aici.

Copilul adormi înainte ca Blaze să fi făcut trei tururi complete prin cameră. Atunci îl schimbă, punându-i scutecele mai repede ca înainte, îl încheie la nasturi şi îl aşeză înapoi în leagăn.

Apoi se aşeză ca să gândească. Să gândească de-adevăratelea, de data aceasta. Ce urma? Un bilet de răscumpărare, aşa-i?

– Aşa-i, spuse el.

Să-l compună din litere decupate din reviste; aşa făceau în filme. Strânse un teanc de ziare, reviste pentru femei şi benzi desenate. Apoi începu să decupeze litere.

COPILUL E LA MINE.

Poftim. Era un început bun. Se duse la fereastră, deschise radioul şi-l găsi pe Ferlin Husky care cânta „Wings of a Dove". Era un cântec frumos. Unul vechi, da' frumos. Scotoci până când găsi carneţelul cu foi A4 pe care îl cumpărase George de la Renny's şi apoi amestecă nişte făină şi apă până rezultă o pastă. În timp ce lucra, fredona piesa de la radio. Era un sunet ruginit, scrâşnit ca o poartă veche care se mişcă în balamale rupte.

Se întoarse la masă şi lipi literele pe care le avea până acum. Îl fulgeră un gând: puteau rămâne amprente pe hârtie? Nu ştia, dar nu părea foarte

probabil. Mai bine să nu riște, însă. Mototoli hârtia pe care lipise literele şi găsi mănuşile de piele ale lui George. Erau prea mici pentru el, dar le forţă să-i intre pe mâini. Apoi căută iarăşi aceleaşi litere şi le lipi:

COPILUL E LA MINE.

Începură ştirile. Ascultă cu atenţie şi auzi că cineva sunase la domiciliul Gerard şi ceruse două mii de dolari ca răscumpărare. Asta îl făcu pe Blaze să se încrunte. Apoi crainicul spuse că un adolescent dăduse telefonul de la o cabină telefonică din Wyndham. Poliţia depistase apelul. Când l-au prins, băiatul a spus că voia doar să joace o farsă.

Spune-le că-i o farsă până-ţi răceşti gura, da' tot or să te bage la răcoare, puştiulică, gândi Blaze. O răpire e lucru complicat.

Se încruntă, gândi, decupa alte litere. Începu prognoza meteo. Cer senin şi temperaturi ceva mai scăzute. Ninsoare în scurt timp.

COPILUL E LA MINE. DACĂ VREŢI SĂ-L REVEDEŢI ÎN VIAŢĂ

Dacă vreţi să-ţi revedeţi în viaţă, ce? *Ce?* În mintea lui Blaze se stârni confuzia. Sunaţi cu taxă inversă, operatorii sunt pe poziţie? Staţi în cap şi fluieraţi Dixie? Trimiteţi două capace şi o monedă de cincizeci de cenţi? Cum procedai să obţii mălaiul fără să fii prins?

– George? Nu-mi amintesc partea asta.

Niciun răspuns.

Îşi sprijini bărbia într-o mână şi se puse bine de tot pe gândit. Trebuia să fie foarte calm. Calm ca George. Calm cum fusese John Cheltzman în ziua aceea în autogara, când fugeau la Boston. Trebuia să-ţi foloseşti scăfârlia. Trebuia să-ţi foloseşti tărtăcuţa, tărtăcuţă.

Va trebui să pretindă că face parte dintr-un grup, asta era sigur. Aşa nu-l puteau aresta când se ducea să ridice mălaiul. Dacă-l arestau, le spunea că trebuie să-i dea drumul, altfel partenerii lui îl ucideau pe prunc. Să joace la cacealma. La naiba, să apeleze la înşelătorie.

– Aşa procedăm noi, şopti el. Corect, George?

Mototoli a doua încercare şi căută alte litere, decupându-le în pătrate perfecte.

COPILUL E LA GRUPUL NOSTRU. DACĂ VREŢI SĂ-L REVEDEŢI ÎN VIAŢĂ

Asta era bine. Asta era la fix. Blaze admiră cuvintele o vreme, apoi se duse să vadă ce făcea copilul. Băieţelul dormea. Avea capul întors şi un pumnişor vârât sub obraz. Avea gene foarte lungi şi mai închise la culoare decât părul.

Lui Blaze îi plăcea de el. N-ar fi spus nicicând că un sugar poate fi frumuşel, dar acesta era.

– Eşti un armăsar, Joey, zise el şi ciufuli părul copilului. Mâna lui era mai mare decât tot capul pruncului.

Se întoarse la revistele, ziarele şi tăieturile împrăştiate pe masă. Cumpăni o vreme, morfolind în acelaşi timp puţin din pasta de apă şi făină, apoi se reapucă de treabă.

COPILUL E LA GRUPUL NOSTRU. DACĂ VREŢI SĂ-L REVEDEŢI ÎN VIAŢĂ STRÂNGEŢI 1 MILION DE DOLARI ÎN BANCNOTE CURATE. PUNEŢI BANII ÎN VALIZĂ. FIŢI GATA DE PLECARE ÎN ORICE CLIPĂ. CU SINCERITATE,

RĂPITORII LUI JOE GERARD 4.

Poftim. Îi înştiinţa de unele lucruri, dar nu de multe. Şi-şi lăsa şi lui timp să ticluiască un plan.

Găsi un plic vechi şi murdar şi puse scrisoarea în el, apoi decupa litere pentru a scrie acestea:

FAM GERARD
OCOMA
IMPORTANT!

Nu ştia cum, mai exact, va expedia scrisoarea. Nu voia să-l lase pe copil din nou cu George şi nu îndrăznea să folosească Fordul, dar nici nu voia să o trimită din Apex. Totul ar fi fost mult mai uşor dacă George ar fi fost cu el. Nu l-ar fi deranjat să-i dea lui Joe de mâncare şi să-l schimbe şi toate lucrurile astea. Nu l-ar fi deranjat deloc. Îi şi plăcea, într-un fel.

Ei bine, nu conta. Poşta oricum nu pleca până luni dimineaţă, aşa că avea timp să pună la cale un plan. Sau să şi-l amintească pe al lui George.

Se ridică şi se uită iarăşi la copil, dorindu-şi ca televizorul să nu fi fost stricat. Uneori găseai idei bune la televizor. Joe încă dormea. Blaze îşi dorea să se trezească, astfel încât să se poată juca cu el. Să-l facă să zâmbească. Copilaşul arăta ca un băiat adevărat când zâmbea. Şi acum era îmbrăcat, aşa că Blaze se putea prosti cu el fără teamă că Joe va face iarăşi pipi pe el.

Totuşi, pruncul dormea şi nu putea face nimic în privinţa asta. Blaze închise radioul şi se duse în dormitor să facă planuri, dar adormi şi el.

Înainte să-l fure somnul, îi trecu prin gând că se simţea într-un fel bine. Pentru prima dată de când murise George, se simţea într-un fel bine.

14

Era la un carnaval - poate la bâlciul Topsham, unde băieţii de la Leagănul Hetton aveau voie să meargă o dată pe an cu autobuzul cel albastru, hârbuit -şi Joe era pe umărul lui. Simţea o teroare ameţitoare în timp ce păşea pe culoarul din mijloc al bâlciului, pentru că în scurt timp *ei* aveau să-l vadă şi totul se va termina. Joe era treaz. Când trecură pe lângă o oglindă din-acelea care te alungesc, Blaze văzu că pruncul se uita cu ochi mari în toate părţile. Blaze merse mai departe, mutându-l pe Joe de pe un umăr pe celălalt atunci când îl simţea greu, fiind în acelaşi timp cu ochii în patru după poliţişti.

În jurul lui, carnavalul fremăta în lumina maiestuoasă şi bolnăvicioasă a neoanelor. Din dreapta se auzea vocea amplificată a unui vestitor:

– Veniţi aici, aici le-avem pe toate, şase fete frumoase, şase minunăţii dulci, toate venite direct de la clubul Diablo din Boston, fetele astea or să vă scoată din minţi, or să vă facă să credeţi că sunteţi în Veselul Paris!

Ăsta nu-i un loc pentru copii mici, gândi Blaze. Asta e ultimul loc din lume pentru copiii mici.

La stânga era Casa Veseliei, cu clovnul ei mecanic în faţă, legănându-se înainte şi înapoi pe arcuri în accese de râs dezlănţuit. Avea buzele răsucite în sus într-o expresie de umor atât de mare, încât era ca o grimasă de durere. Râsetul lui descreierat răsuna iar şi iar de pe banda rulată în buclă şi afundată adânc în măruntaiele lui. Un bărbat uriaş cu o ancoră albastră tatuată pe biceps arunca mingi de gumă tare în sticle de lapte din lemn aşezate în piramidă; părul lui lins şi dat pe spate sclipea sub becurile colorate, ca blana unei vidre. Şoarecele Sălbatic urca şi apoi se avânta

zăngănind în jos, trăgând după el ţipetele fetelor de la ţară strânse în bustiere elastice şi fuste scurte. Racheta Lunară se răsucea în sus, în jos şi în toate părţile, iar viteza ei întindea feţele pasagerilor în măşti de drăcuşori. Un Babel de mirosuri se ridica în aer: cartofi prăjiţi, oţel, taco, popcorn, ciocolată, moluşte prăjite, pizza, ardei, bere. Aleea mediană era o limbă maronie plată, plină de-o mie de ambalaje goale şi un milion de chiştoace de ţigări. În bătaia puternică a luminilor, toate feţele erau plate şi groteşti. Pe lângă ei trecu un bătrân căruia îi atârnau muci verzi la nas şi care mânca un măr candel. Apoi un băiat cu un semn din naştere vineţiu care-i acoperea tot pometele unui obraz. O bătrână de culoare cu o perucă blondă, mare ca un stup de albine, pe cap. Un om gras în bermude, cu picioare varicoase, purtând un tricou pe care scria PROPRIETATE A ECHIPEI BRUNSWICK DRAGONS.

– Joe, striga cineva. Joe.... *Joe!*

Blaze se întoarse şi încercă să repereze vocea în mulţime. Şi atunci o văzu - îmbrăcată în aceeaşi cămaşă de noapte, cu sânii aproape căzându-i din sutienul de dantelă. Tânăra şi frumuşica mamă a lui Joe.

Îl cuprinse teroarea. Avea să-l vadă. Nu putea să nu-l vadă. Şi atunci va lua copilul de la el. Îl strânse pe Joe mai tare, de parcă îmbrăţişându-l putea fi sigur că-i aparţine. Copilaşul era cald şi căldura lui era liniştitoare. Simţea la pieptul lui freamătul inimii băieţelului.

– Acolo! strigă doamna Gerard. Acolo e! Omul care mi-a furat copilul! Puneţi mâna pe el! Prindeţi-l! Dă-mi copilul înapoi!

Oamenii se întoarseră să se uite. Blaze era aproape de carusel acum şi muzica de flaşnetă era asurzitoare. Tresălta şi reverbera.

– Opriţi-l! Opriţi omul ăla! Opriţi răpitorul de copii!

Bărbatul cu tatuaj şi păr dat pe spate porni la pas spre el şi acum, în sfârşit, Blaze izbuti să alerge. Dar dimensiunile aleii mediane crescuseră. Se întindea acum pe kilometri întregi, un nesfârşit Bulevard al Veseliei. Şi erau toţi în urma lui: băiatul cu semn din naştere, negresa cu perucă blondă, grăsanul în bermude. Clovnul mecanic râdea şi iar râdea.

Blaze alergă pe lângă alt vestitor, care stătea alături de un individ uriaş îmbrăcat în ceva ce semăna cu o piele de animal. Pancarta de deasupra capului său îl anunţa ca fiind Omul-Leopard. Vestitorul ridică microfonul şi începu să vorbească. Vocea lui amplificată se rostogoli pe aleea mediană ca tunetul.

– *Repede, repede, repede! Aţi ajuns la ţanc pentru a-l vedea pe Clayton Blaisdell Jr., celebrul răpitor de copii! Pune pruncul ăla jos, amice! E chiar aici, oameni buni, direct din Apex, unde locuieşte pe Parker Road, şi maşina furată e ascunsă în şopronul din spate! Repede, repede, repede, vedeţi pe viu răpitorul de copii, chiar aici...*

Alergă mai repede, respirând sacadat, dar ei câştigau teren. Se uită în spate şi văzu că mama lui Joe era în fruntea urmăritorilor. Chipul ei se schimba. Se albea, cu excepţia buzelor. Ele se înroşeau. Dinţii se alungeau în jos peste ele. Degetele se transformau în gheare cu vârfuri roşii. Devenea Soţia lui Yorga.

– Puneţi mâna pe el! Prindeţi-l! Ucideţi-l! Răpitorul de copii!

Apoi George îi şopti dintre umbre:

– Aici, Blaze! Repede! *Mişcă-te,* fir-ar să fie!

Vira în direcţia vocii şi se trezi în Labirintul Oglinzilor. Aleea mediană fu brusc frântă în mii de bucăţi distorsionate. El înainta pe coridorul îngust,

lovindu-se la tot pasul, gâfâind ca un câine. Apoi George apăru în faţa lui (şi în spatele lui, şi de ambele părţi ale lui) şi George spuse:

– Trebuie să-i faci să-i arunce din avion, Blaze. Din avion. Fă-i să-i arunce din avion.

– Nu pot să ies, se tângui Blaze. George, ajută-mă să ies.

– Asta încerc să fac, cretinule! *Fă-i să-i arunce din avion!*

Toţi erau afară acum, şi se uitau înăuntru, dar oglinzile făceau să pară că erau toţi în jurul lui.

– *Prindeţi-l pe răpitorul de copii!* urlă soţia lui Gerard. Dinţii ei erau acum uriaşi.

– Ajută-mă, George.

Apoi George zâmbi şi Blaze văzu că şi el avea dinţi lungi. Prea lungi.

– Te ajut, spuse el. Dă-mi copilul.

Dar Blaze nu i-l dădu. Blaze se dădu în spate. Un milion de George înaintară spre el, întinzând mâinile pentru a lua copilul. Blaze se întoarse şi o luă la fugă pe alt coridor scânteietor, lovindu-se de pereţi ca o bilă de pinball, încercând să-l protejeze pe Joe în braţe. Ăsta nu era un loc pentru copii.

15

Blaze se trezi la prima geană de lumină a zilei, la început nesigur unde se afla. Apoi îşi aminti totul şi se prăbuşi pe o rână, respirând greu. Patul era leoarcă de transpiraţie. Hristoase, ce vis îngrozitor!

Se ridică şi se împletici în bucătărie ca să vadă ce făcea copilul. Joe dormea adânc, cu buzele ţuguiate, de parcă s-ar fi gândit intens la ceva serios. Blaze se uită la el până când observă mişcarea înceată şi egală a pieptului lui. Mişcă şi din buze, şi Blaze se întrebă dacă nu visa cumva la biberon sau la ţâţişoara mamei lui.

După aceea puse de cafea şi se aşeză la masă în izmene. Ziarul pe care îl cumpărase ieri era tot acolo, printre bucăţile mesajului de răscumpărare. Începu să citească din nou articolul despre răpire şi ochii îi căzură iarăşi peste caseta din josul paginii 2: *Apel către răpitori din partea tatălui, pagina 6.* Întoarse la pagina aceea şi găsi, ocupând jumătate din pagină, o coloană evidenţiată cu chenar negru. Citi:

CELOR LA CARE SE AFLA COPILUL NOSTRU!

VOM RESPECTA ORICE SOLICITARE, CU CONDIŢIA SĂ NE OFERIŢI DOVADA CĂ JOE ESTE ÎNCĂ ÎN VIAŢĂ. AVEM GARANŢIA BIROULUI FEDERAL DE INVESTIGAŢII (FBI) CĂ NU VEŢI FI ÎMPIEDICAŢI SĂ VĂ RIDICAŢI BANII DE RĂSCUMPĂRARE, ÎNSĂ *NE TREBUIE DOVADA CĂ JOE ESTE ÎN VIAŢĂ!*

MĂNÂNCĂ DE TREI ORI PE ZI, CONSERVE PENTRU BEBELUŞI ŞI LEGUME URMATE DE 1/2 BIBERON. PÂNĂ ACUM A BĂUT LAPTE PASTEURIZAT ŞI APĂ FIARTA, STERILIZATĂ, ÎNTR-O PROPORŢIE DE 1:1.

VĂ RUGĂM SĂ NU-I FACEŢI RĂU, PENTRU CĂ ÎL IUBIM FOARTE, FOARTE TARE.

JOSEPH GERARD AL III-LEA

Blaze închise ziarul. Îl întristase să citească asta, ca atunci când o asculta pe Loretta Lynn cântând „Your Good Girl's Gonna Go Bad".

– O, Iisuse, bu-hu, făcu George atât de brusc, încât Blaze tresări.

– Şş, o să-l trezeşti.

– La naiba cu asta, zise George. Nu mă poate auzi.

– Oh, făcu Blaze. Asta aşa era. Ce-i aia pro-porţie, George? Zice să-i fac biberonul într-o proporţie de unu-cu-unu.

– Lasă asta, zise George. Îşi fac mari griji pentru el, aşa-i? „Mănâncă de trei ori pe zi, apoi o jumate de biberon... nu-i faceţi rău, pen' că-l iubim-iubim-iu-bim." Mamă, asta ridică mult miza.

– Ascultă... începu Blaze.

– Ba nu, nu ascult! Nu-mi spune să ascult! E tot ce au pe lume, aşa-i? El şi vreo patruzeci de milioane de biştari! Ar trebui să iei banii şi apoi să trimiţi copilu' înapoi pe bucăţi. Întâi un deget de la mână, apoi unu de la picior, apoi mititica lui...

– *Tacă-ţi gura,* George!

Şocat, îşi trânti o palmă peste gură. Tocmai îi spusese lui George să tacă. La ce-i stătea capul? Ce problemă avea?

– George?

Niciun răspuns.

– George, îmi pare rău. Doar că n-ar trebui să spui lucruri, înţelegi, de astea. Încercă să zâmbească. Trebuie să dăm copilul înapoi viu, aşa-i? Ăsta-i planul. Aşa-i?

Niciun răspuns şi, acum, Blaze începu să se simtă cu adevărat chinuit.

– George? George, care-i problema?

Niciun răspuns mult timp. Apoi, atât de încet, încât poate nici nu auzi, atât de încet, încât poate nu fu decât un gând de-ale lui:

– Va trebui să laşi copilul cu mine, Blaze. Mai devreme sau mai târziu. Blaze se şterse la gură cu palma.

– Să nu cumva să-i faci ceva, George. Să nu cumva. Te avertizez.

Nici un răspuns.

La ora nouă, Joe era deja treaz, schimbat, hrănit şi se juca pe podeaua bucătăriei. Blaze şedea la masă şi asculta radioul. Strânsese bucăţile de hârtie şi aruncase pasta de făină întărită, şi singurul lucru de pe masă era scrisoarea lui către familia Gerard. Încerca să găsească o modalitate de a o expedia.

Auzise ştirile de trei ori. Poliţia reţinuse un om pe nume Charles Victor Pritchett, un hoinar din ţinutul Aroostook care-şi pierduse slujba la un gater cu o lună în urmă. Apoi fusese eliberat. Probabil că Walsh, portarul ăla uscăţiv, nu-l putuse identifica, se gândi Blaze. Păcat. Un suspect solid ar fi liniştit puţin lucrurile o vreme.

Se foi agitat în scaun. Trebuia să pună în mişcare mecanismul răpirii ăsteia. Trebuia să gândească un plan de expediere a scrisorii. Ei aveau un portret-robot de-al său şi ştiau de maşină. Ştiau şi de culoarea ei - tot din vina nemernicului ăluia de Walsh.

Mintea lui se mişca încet şi greoi. Se ridică, mai făcu nişte cafea, apoi despături iar ziarul. Se încruntă la desenul care-l reprezenta. O faţă mare, cu maxilare pătrate. Nas lat, turtit. Chică deasă de păr, nu mai fusese tuns de-o vreme (George îl tunsese ultima dată, îl ciupelise indiferent cu foarfeca de bucătărie). Ochi înfundaţi în orbite. Doar aluzia unui gât lung, şi probabil că nu aveau idee cât era de lung, de-adevăratelea. Oamenii nu

observau niciodată asta atunci când el şedea, pentru că picioarele erau partea lui cea mai lungă.

Joe începu să plângă şi Blaze încălzi un biberon. Copilul îl refuză, aşa că Blaze îl legănă absent în poală. Joe tăcu pe dată şi începu să se uite atent în jur, de sus: cele trei postere deocheate din cealaltă parte a încăperii, scutul unsuros de azbest prins pe perete în spatele sobei, geamurile murdare pe interior şi îngheţate pe exterior.

– Nu prea seamănă cu locul din care vii tu, hă? întrebă Blaze.

Joe zâmbi, apoi încercă să râdă în felul lui straniu, neexersat, care lui Blaze îi aduse un surâs pe buze. Mititelul avea doi dinţi, vârfurile lor tocmai scoteau capul prin gingii. Blaze se întrebă dacă disconfortul pe care îl simţea nu era cauzat de alţi dinţi care încercau să iasă la iveală; Joe îşi morfolea mult mâinile şi uneori scâncea în somn. Acum începu să saliveze şi Blaze îl şterse la gură cu un şerveţel vechi pe care îl ţinea mototolit în buzunar.

Nu putea lăsa copilul cu George din nou. George părea că era gelos sau ceva. Era aproape ca şi când George ar fi vrut să...

Probabil că încremeni, pentru că Joe întoarse capul spre el cu o expresie interogativă comică, de genul *Ce-i cu tine, amice?* Blaze nici nu observă. Deoarece treaba era că... acum *el* era George. Iar asta însemna că partea aceea din el voia să...

Se crispă iarăşi la această idee şi, când făcu asta, mintea lui chinuită găsi altceva de care să se agaţe.

Dacă *el* se ducea undeva, şi *George* se ducea undeva. Dacă el era George acum, asta era perfect logic. A duce la B, mai simplu nu se poate, ar fi spus John Cheltzman.

Dacă *el* se ducea, se ducea şi *George.*

Ceea ce însemna că George nu-i putea face rău lui Joe, oricât de mult îşi dorea asta.

Ceva în el se desprinse. Încă nu-i plăcea ideea de a lăsa copilul singur, dar era mai bine să-l lase singur decât cu cineva care i-ar putea face rău... şi, pe deasupra, nu avea încotro. Era singur.

Dar cu siguranţă i-ar fi prins bine să se deghizeze, cum ei aveau desenul cu el şi toate alea. Ceva de genul ciorapului de nailon, doar că natural. Dar ce?

Îi veni o idee. Nu-i veni ca un fulger, ci încet. I se ridică în minte ca o bulă care se ridică la suprafaţa unei ape atât de dense, încât aproape că este noroi.

Îl aşeză pe Joe înapoi pe podea, apoi se duse la baie. Scoase foarfecă şi un prosop. Apoi scoase aparatul de ras Norelco al lui George din dulăpiorul cu medicamente, unde dormita de trei luni cu cablul înfăşurat în jurul lui.

Îşi tăie părul fără milă, în mănunchiuri mari, tăie până ce-i rămaseră doar smocuri ţepoase. Atunci introduse aparatul Norelco în priză şi le rase şi pe acestea. Plimbă aparatul electric încoace şi încolo până când i se încălzi în mână şi scalpul lui proaspăt chelit se înroşise de iritaţie.

Îşi privi imaginea în oglindă cu curiozitate. Scobitura din frunte se vedea mai clar ca oricând, complet descoperită pentru prima dată în ani de zile, şi *era* într-un fel oribilă la vedere - părea aproape destul de adâncă să adăpostească o ceaşcă de cafea, dacă Blaze ar fi stat întins pe spate -, dar în rest nu i se părea că semăna prea tare cu răpitorul nebun din portretul poliţiei. Semăna cu un străin din Germania sau Berlin sau cine ştie de unde. Dar ochii, ochii erau aceiaşi. Dacă îl trădau ochii?

– George are ochelari de soare, zise el. Asta-i soluţia... nu?

Îşi dădu vag seama că, în loc să se facă mai greu de observat, se făcea mai uşor, dar poate că asta era în regulă. Ce altceva puteai face, totuşi? Nu putea să nu mai aibă doi metri şi ceva. Putea doar să încerce să-şi transforme trăsăturile într-un avantaj.

În mod categoric nu ştia că se deghizase mult mai bine decât s-ar fi putut deghiza George vreodată, aşa cum nu ştia nici că George era acum creaţia unei minţi care funcţiona la un nivel de agitaţie febrilă aflat dincolo de pojghiţa arsă a imbecilităţii. Ani la rând se identificase cu un prostovan, ajungând să accepte asta ca pe o altă parte a vieţii lui, ca adâncitura de la frunte. Şi totuşi ceva continuase să funcţioneze dincolo de pojghiţa aceea arsă. Funcţionase cu instinctul letal al vietăţilor - cârtiţe, viermi, microbi - aflate dincolo de suprafaţa unei pajişti arse. Aceasta era partea care ţinea totul minte. Fiecare suferinţă îndurată, fiecare act de cruzime, fiecare nedreptate pe care i-o făcuseră cei din jur.

Mergea cu pas sprinten de-a lungul drumului lăturalnic spre Apex, când un transportor de lemne mult prea încărcat frână lângă el. Şoferul era grizonant şi purta cămaşă izotermică pe sub o haină de lână în carouri.

– Urcă! strigă acesta.

Blaze sări pe treaptă şi apoi urcă în cabină. Spuse mulţumesc. Şoferul încuviinţă din cap şi zise:

– Merg la Westbrook.

Blaze încuviinţă şi el şi ridică degetul mare. Şoferul băgă în viteză şi camionul o luă iar din loc. Fără prea multă tragere de inimă.

– Te-am mai văzut undeva, aşa-i? strigă camionagiul peste huruitul de motor. Geamul din partea lui era spart şi pale de vânt rece de ianuarie pătrundeau în cabină, luptându-se cu aerul încins scos de radiator. Locuieşti pe Palmer Road?

– Da! strigă Blaze înapoi.

– Acolo locuia şi Jimmy Cullum, zise camionagiul şi întinse spre Blaze un pachet de Lucky incredibil de mototolit. Blaze luă o ţigară.

– Straşnic om, zise el. Noua lui chelie nu se putea vedea; purta o căciulă roşie împletită.

– A plecat la sud Jimmy. Ia zi, mai e p-aci amicu' tău?

Blaze înţelese că se referea la George.

– Naa, făcu el. A găsit de lucru în New Hampshire.

– Da? zise camionagiul. Mi-ar plăcea să-mi găsească şi mie ceva.

Ajunseră pe culmea dealului şi camionul începu să coboare, acumulând viteză pe drumul desfundat, hurducându-se şi clătinându-se. Blaze aproape că simţea cum îi împinge din spate încărcătura ilegală. El însuşi condusese camioane încărcate cu prea multe lemne; dusese o dată un transport cu brazi de Crăciun în Massachusetts care probabil că depăşea cu o jumătate de tonă limita admisă de lege. Asta nu-l îngrijorase niciodată înainte, dar acum îl îngrijora. Înţelese îngrozit că doar el îl despărţea pe Joe de moarte.

După ce ieşiră pe drumul principal, şoferul aduse vorba de răpire. Blaze se încorda puţin, dar nu fu deosebit de surprins.

– Dacă-l găsesc pe tipu' care l-a răpit pe copilaş, ar trebui să-l spânzure de boaşe, opina camionagiul. Schimbă în a treia, făcând transmisia maşinii să scrâşnească lugubru.

– Cam da, zise Blaze.

– Începe să fie rău, ca atunci cu avioanele alea deturnate. Ţi-aminteşti?

– Aha.

Nu-şi amintea.

Şoferul aruncă chiştocul pe geam şi îşi aprinse imediat altă ţigară.

– Tre' să înceteze. Ar trebui să se legalizeze pedeapsa capitală obligatorie pentru cei ca ăştia. Un pluton de execuţie, poate.

– Crezi că or să pună mâna pe el? întrebă Blaze. Începea să se simtă ca un spion într-un film.

– Are papa pălărie înaltă? întrebă şoferul, virând pe Route 1.

– Cam da.

– Ce vreau să zic se-nţelege de la sine. Sigur c-or să-l prindă. Întotdeauna îi prind. Da' copilu' o să fie mort, ascultă asta de la mine.

– O, ştiu şi eu, zise Blaze.

– Da? Păi, *eu* ştiu. Şi numa' ideea e-o nebunie. Să răpeşti în ziua de azi? FBI o să marcheze bancnotele sau o să le copieze seria sau o să lase semne invizibile pe ele, din alea pe care le vezi doar la lumină ultravioletă.

– Cam da, zise Blaze, simţindu-se încurcat. Nu se gândise la genul ăsta de lucruri. Totuşi, dacă avea să vândă banii în Boston tipului pe care îl cunoştea George, ce importanţă mai avea asta? Începu să se simtă mai bine din nou. Crezi că familia aia, Gerard, o să strângă de-adevăratelea peste un milion de verzişori?

Şoferul fluieră.

– Atâta au cerut recompensă?

Blaze simţi în clipa aceea că mai bine şi-ar fi muşcat limba şi ar fi înghiţit-o.

– Da, zise el. Şi gândi: *Oh, George.*

– Asta-i ceva nou, zise şoferul. Nu scria în ziarul de dimineaţă. Ai auzit la radio?

George spuse cât se poate de clar:

– Ucide-l, Blaze.

Şoferul făcu mâna căuş la ureche:

– Poftim? N-am înţeles bine.

– Am spus da, la radio.

Coborî privirea la mâinile sale împreunate în poală. Erau mâini mari, puternice. Una dintre ele rupsese gâtul unui collie dintr-o singură lovitură, iar pe atunci nici măcar nu se dezvoltase complet.

– Poate c-or să pună mâna pe recompensă, spuse şoferul, aruncând al doilea chiştoc şi aprinzând a treia ţigară, dar n-or să apuce să cheltuiască banii. Nu, dom'le. Nici *poveste.*

Acum înaintau pe Route 1, treceau pe lângă mlaştini îngheţate şi barăcile culegătorilor de moluşte, oblonite peste iarnă. Camionagiul evita autostrada şi staţiile de cântărire de acolo. Blaze nu-l învinuia.

Dacă-l lovesc drept în gât, unde-i mărul lui Adam, o să se trezească în rai înainte să-şi dea seama că e mort, gândi Blaze. Atunci aş putea apuca volanul şi să trag pe dreapta. Să-l sprijin în partea pasagerului. Oricine l-ar vedea ar crede că doar trage un pui de somn. Sărmanul, îşi va spune, probabil că a condus toată noa...

– ...mergi?

– Hă? întrebă Blaze.

– Am zis, unde mergi? Am uitat.

– Oh. Westbrook.

– Păi, eu tre' să ies pe Marah Road peste un kilometru jumate. Mă-ntâlnesc cu un amic.

– O, făcu Blaze. Da.

Şi George spuse:

– Tre' s-o faci acum, Blaze. E timpul potrivit, e locul potrivit. Aşa procedăm noi.

Aşa că Blaze se întoarse spre şofer.

– Mai vrei o ţigară? întrebă acesta. Te tentează?

Vorbind, înclină puţin din cap. Îi oferea o ţintă perfectă.

Blaze se crispa puţin. Mâinile îi zvâcniră în poală. Apoi spuse:

– Nu. Încerc să mă las.

– Da? Bravo ţie. E frig de-ngheaţă pietrele aici, aşa-i?

Şoferul schimbă într-o treaptă inferioară, aşteptând să cotească, şi de sub ei se auziră o serie de explozii răstite, când motorul scoase rateuri pe ţeava de eşapament.

– Radiatoru-i stricat.[28] Şi radiou' la fel.

– Păcat, zise Blaze. Îşi simţea gâtul ca şi când cineva i-ar fi vârât pe el o lingură de praf.

– Da, da, viaţa-i un rahat pe care ţi-l pui pe colivă. Acţiona frânele. Acestea ţipară ca nişte suflete îndurerate. Tre' să cobori din mers; scuze, da' se gripează într-a-ntâia.

– Sigur, zise Blaze. Acum, că momentul venise şi trecuse, îi era rău la stomac. Şi se temea. Îşi dorea să nu-l fi văzut niciodată pe şofer.

– Salută-l pe amicu' tău când îl vezi, spuse şoferul şi mai coborî cu o treaptă de viteză, când camionul supraîncărcat coti pe ceea ce Blaze bănuia că era Marah Road.

Blaze deschise portiera şi sări pe marginea îngheţată a drumului, trântind uşa în urma lui. Şoferul claxona o dată, după care camionul trecu dealul huruind într-un nor de eşapament sufocant. În scurt timp, nu mai era decât un sunet evanescent.

Blaze porni pe Route 1 în sus cu mâinile îndesate în buzunare. Se afla într-o zonă extravilană la sud de Portland şi, după doi sau trei kilometri, ajunse la marele centru comercial cu magazine şi un complex cinematografic. Acolo, era o spălătorie purtând numele de The Giant Kleen Kloze U-Wash-It. În faţa spălătoriei era o cutie poştală şi de acolo îşi expedie el biletul de răscumpărare.

Înăuntru era un debit de ziare. Intră ca să-şi ia unul.

– Uite, mami, zise un copilaş către mama lui, care scotea haine curate dintr-o maşină de uscat cu monede. Omu' ăla ale-o gaulă-n cap.

– Taci, spuse mama.

Blaze îi zâmbi băiatului, care se ascunse imediat după piciorul mamei. Din acea ascunzătoare, continuă să-l studieze cu atenţie.

Blaze luă ziarul şi ieşi cu el afară. Un incendiu la un hotel împinsese ştirea răpirii în josul primei pagini, dar portretul-robot era la locul lui. CĂUTAREA RĂPITORILOR CONTINUĂ, anunţa titlul. Blaze îndesă ziarul în buzunarul de la spate. Nimic senzaţional. Traversând parcarea către drum, observă un Mustang vechi cu cheile în contact. Fără să stea pe gânduri, Blaze urcă şi plecă la volanul lui.

---

28 Sic! - Inconsecvenţa îi aparţine autorului (n. tr.).

16

Clayton Blaisdell Jr. deveni suspectul principal în cazul răpirii mezinului familiei Gerard la ora 4.30 în aceeaşi cenuşie după-amiază de ianuarie, cam după o oră şi jumătate după ce pusese scrisoarea în cutia poştală din faţa spălătoriei Giant Kleen Kloze U-Wash-It. Surveni o „descoperire importantă", cum le place să spună organelor de apărare a legii. Dar chiar şi înaintea apelului telefonic primit de FBI la numărul publicat în articolul din ziua aceea despre răpire, identificarea lui devenise doar o chestiune de timp.

Poliţia deţinea o mulţime de informaţii. Era descrierea oferită de Moiton Walsh (pe care îl aştepta perdaful angajatorilor lui din Boston imediat ce agitaţia se va fi stins). Erau câteva fire albastre culese de pe gardul de plasă care înconjura parcarea vizitatorilor de la Oakwood, identificate ca provenind de la o pereche de jeanşi D-Boy, o marcă ieftină. Erau fotografii şi mulaje ale unor urme de bocanci foarte grăitoare în privinţa pasului. Era o mostră de sânge, tip AB, Rh negativ. Erau fotografii şi mulaje ale picioarelor unei scări extensibile, acum identificată ca fiind o Craftwork Lightweight Supreme. Erau fotografii ale amprentelor de bocanc din interiorul casei, prezentând aceeaşi apăsare a pasului. Şi mai era declaraţia Normei Gerard făcută pe patul de moarte, care spunea că portretul-robot semăna binişor cu omul care o atacase.

Înainte să intre în comă, femeia adăugase un amănunt care lui Walsh îi scăpase: omul avea o adâncitură mare la frunte, de parcă ar fi fost lovit cândva cu o cărămidă sau o bucată de ţeava.

Foarte puţine dintre informaţiile acestea ajunseseră la presă.

În afara adânciturii de la frunte, pe anchetatori îi interesau în mod deosebit două lucruri. Primul, jeanşii D-Boy se vindeau la doar câteva zeci de magazine din nordul New England. Al doilea, şi cel mai interesant lucru, Craftwork Ladders era o companie mică din Vermont care furniza scări mobile doar magazinelor de menaj independente. Nu la Ames, nu la Mammoth Mart, nu la Kmart. O mică armată de ofiţeri începu să facă vizite acestor dealeri independenţi. În ziua în care Blaze expedie scrisoarea, nu ajunseseră încă la Apex Hardware („Ajutor garantat!"), dar asta nu mai era decât o chestiune de ore.

La reşedinţa Gerard fusese instalat echipament de urmărire a convorbirilor telefonice. Tatăl lui Joseph Gerard al IV-lea fusese atent instruit cum să reacţioneze când va primi inevitabilul apel. Mama lui Joe era la etaj, îndopată cu tranchilizante.

Niciun ofiţer de poliţie nu primise ordin de a-i captura pe răpitori în viaţă. Experţii criminalişti estimau că unul dintre răufăcători (poate singurul făptaş) era înalt de cel puţin un metru nouăzeci şi cinci şi cântărea în jur de o sută zece kilograme. Fractura de craniu amintită de Norma Gerard era dovada puterii şi brutalităţii lui - dacă mai era nevoie de vreo dovadă în plus.

Apoi, la 4.30 în acea după-amiază cenuşie, agentul special însărcinat cu supravegherea derulării anchetei Albert Sterling primi un telefon din partea lui Nancy Moldow.

De îndată ce Sterling şi partenerul lui, Bruce Granger, păşiră în magazinul cu articole pentru sugari, Nancy Moldow spuse:

– Ceva nu e cum trebuie în portretul pe care îl aveţi. Omul pe care îl căutaţi are o gaură mare în mijlocul frunţii.

– Da, doamnă, zise Sterling. Informaţia aceasta nu am făcut-o publică. Femeia căscă ochii.

– Ca el să nu ştie că ştiţi.

– Corect.

Femeia gesticula spre tânărul de lângă ea. Acesta purta un şorţ de nailon albastru, papion roşu şi o expresie de încântare pe chip.

– El e Brant. L-a ajutat pe... pe... el să-şi ducă la maşină cumpărăturile.

– Numele complet? îl întrebă agentul Granger pe puştiul în şorţ albastru. Îşi deschise carneţelul.

Băiatului i se mişcă mărul lui Adam sus-jos ca o maimuţă pe băţ.

– Brant Romano. Domnule. Tipu' conducea un Ford. Spuse anul de producţie cu ceea ce Sterling luă ca fiind o mare siguranţă de sine. Doar că nu era albastru, cum zice în ziar. Era verde.

Sterling se întoarse spre Moldow.

– Ce a cumpărat omul acesta, doamnă?

Femeia râse puţin.

– Păcatele mele, ce *n-a* cumpărat. Tot ce trebuie unui copilaş, desigur, că doar asta vindem aici. Un pătuţ, un leagăn, o masă de schimbat, haine... tot ce vrei şi ce nu vrei. A cumpărat chiar şi un set de tacâmuri.

– Aveţi o listă completă? întrebă Granger.

– Sigur că da. N-am crezut nici-o clipă că se gândeşte la ceva urât. Sinceră să fiu, părea un om destul de simpatic, chiar dacă adâncitura aia de la frunte... *gaura* aia...

Granger înclină din cap înţelegător.

– Şi nu părea foarte ager la minte. Dar presupun că a fost destul de ager cât să mă păcălească. A spus că face cumpărături pentru un nepoţel şi prostuţa de Nana l-a crezut.

– Şi era mare.

– Păcatele mele, un uriaş! Era ca un... un... Scoase un râset piţigăiat, crispat. Un taur într-un magazin pentru nou-născuţi!

– Cât de mare?

Ea ridică din umeri.

– Eu am unu şaizeci şi cinci şi-i ajungeam doar până la piept. Asta înseamnă că el avea...

– Poate nu vă vine să credeţi, întrerupse Brant, dar mi s-a părut că are, cum să zic, doi şi cinci. Poate chiar doi şi zece.

Sterling se pregăti să pună ultima întrebare. O păstrase la urmă pentru că era aproape sigur că nu va duce nicăieri.

– Doamnă Moldow, cum a plătit omul acesta cumpărăturile?

– Cu banii jos, răspunse ea cu promptitudine.

– Înţeleg.

Se uită la Granger. Era răspunsul la care se aşteptau.

– Să fi *văzut* câţi bani avea în portmoneu!

– I-a cheltuit aproape toţi, spuse Brant. Mi-a dat bacşiş cinci, dar pe-atunci aproape-i sufla vântu-n buzunare.

Sterling ignoră această remarcă.

– Şi cum a achitat în bani peşin, nu aveţi un înscris cu numele omului.

– Nu. N-avem. Peste câţiva ani presupun că Hager's îşi va instala camere de supraveghere...

– Peste câteva secole, o corectă Brant. Locul ăsta e zgârcenia întruchipată.

– Ei, atunci, zise Sterling, închizându-şi carneţelul, noi plecăm. Dar vreau să vă dau cartea mea de vizită în caz că vă amintiţi ce...

– Întâmplător, *îi ştiu* numele, spuse Nancy Moldow.

Se întoarseră amândoi spre ea.

– Când a deschis portmoneul ca să scoată teancul de cărţi, i-am văzut permisul de conducere. Mi-amintesc numele în parte pentru că se întâmplă o dată în viaţă să cumpere cineva atâtea lucruri deodată de la tine, dar în principal pentru că era un nume atât de... pompos. Nu i se potrivea. Mi-amintesc că mi-am spus că pe un om ca el ar trebui să-l cheme Barney sau Fred. Ştiţi, ca în *Familia Flintstone.*

– Cum îl chema? întrebă Sterling.

– Clayton Blaisdell. De fapt, cred că era Clayton Blaisdell Jr.

Până la cinci treizeci în seara aceea, îşi dibuiseră omul. Clayton Blaisdell Jr., alias Blaze, fusese arestat de două ori, o dată pentru ultraj împotriva directorului leagănului de copii la care stătea - un loc pe nume Hetton - şi încă o dată, după câţiva ani, pentru înşelătorie şi fraudă. Un presupus complice, George Thomas Rackley, alias Hâră, scăpase basma curată pentru că Blaze refuzase să depună mărturie împotriva lui.

Potrivit arhivei poliţiei, Blaisdell şi Rackley formau o echipă de cel puţin opt ani, când Blaisdell fusese arestat pentru înşelătorie, care fusese o lucrătură „religioasă" puţin prea complexă pentru talentele mentale limitate ale uriaşului. La centrul de detenţie South Portland dăduse un test de inteligenţă şi luase un punctaj destul de scăzut încât să se înscrie într-o categorie numită „la limită". Pe margine, cineva notase cu litere mari, roşii: RETARDAT.

Sterling găsea amuzante amănuntele înşelătoriei. În scenetă erau un uriaş în scaun cu rotile (Blaisdell) şi un tip pirpiriu care îl împingea şi care se prezenta victimelor drept reverendul Gary Crowell (aproape sigur Rackley). Reverendul Gary (cum îşi spunea) spunea că strânge bani pentru un pelerinaj prin Japonia al adepţilor teoriei renaşterii. Dacă victimele - majoritatea femei în vârstă cu ceva economii la bancă - se dovedeau greu de convins, reverendul Gary înfăptuia un miracol. Îl făcea pe uriaşul din scaunul cu rotile să umble din nou, graţie puterii tămăduitoare a lui Iisus.

Împrejurările arestării erau şi mai amuzante. O octogenară pe nume Ariene Merrill intrase la bănuieli şi sunase la poliţie în timp ce reverendul Gary şi „asistentul" lui erau în camera de zi. Apoi se întorsese în living pentru a-i ţine la poveşti până la venirea poliţiei.

Reverendul Gary se prinsese de mişcare şi spălase putina. Blaisdell rămăsese. În raport, ofiţerul care operase arestarea notă: *Suspectul a declarat că nu a fugit deoarece nu fusese încă vindecat.*

Sterling luă toate acestea în calcul şi ajunse la concluzia că, până la urmă, erau doi răpitori. Cel puţin doi. Rackley trebuia să fie implicat şi el; un tip aşa de slab cu duhul ca Blaisdell în mod sigur nu se putea descurca singur.

Ridică receptorul, dădu un telefon. Câteva minute mai târziu, primi înapoi un telefon care îl surprinse. George Thomas „Hâră" Rackley murise cu un an în urmă. Fusese găsit înjunghiat într-o zonă de la docurile Portland frecventată de jucătorii de zaruri.

La naiba. Altcineva, atunci?

Cineva care îl ghida pe goliat aşa cum, fără îndoială, îl ghidase Rackley?

Altfel nu se putea, nu?

La şapte în seara aceea era deja emis un mandat de reţinere la nivelul statului - ceea ce peste câţiva ani avea să se numească BOLO[29] - pe numele lui Clayton Blaisdell Jr.

Pe atunci descoperise şi Jerry Green din Gorham că i-a fost furat Mustangul. Maşina figura pe lista de căutare a poliţiei statale cam de patruzeci de minute.

Tot cam pe atunci, Sterling primise de la departamentul de poliţie din Westbrook numărul de telefon al unei femei pe nume Georgia Kingsbury. Doamna Kingsbury citea ziarul de seară când fiul ei i se uitase peste umăr, arătase spre portretul-robot şi întrebase:

– De ce apale în zial omu' ăla de la şpălătolie? Şi cum de nu are gaulă în flunte?

Doamna Kingsbury îi spuse lui Sterling:

– Am aruncat o privire şi am zis „Doamne-Dumnezeule".

La 7.40, Sterling şi Granger ajunseră la locuinţa Kingsbury. Arătară mamei şi fiului o copie a portretului de deţinut a lui Clayton Blaisdell Jr. Copia era neclară, dar cei doi Kingsbury îl recunoscură imediat pe Blaze. Sterling bănuia că odată ce l-ai văzut pe Blaisdell, nu-l mai uiţi. Faptul că huiduma aceea era ultima persoană pe care Norma Gerard o văzuse în casa în care trăise de-o viaţă îl îmbolnăvea pe Sterling de furie.

– Mi-a jâmbit, spuse băieţelul.

– Frumos, fiule, zise Sterling şi-i ciufuli părul.

Băiatul se feri.

– Ai mâna lece, spuse el.

În maşină, Granger spuse:

– Nu ţi se pare ciudat că şeful a trimis un tip ca ăla să cumpere articole pentru sugar? Un tip atât de uşor de ţinut minte?

Acum, că se gândea la asta, da, lui Sterling i se părea într-adevăr puţin ciudat, dar năvala lui Blaisdell la cumpărături mai sugera un lucru. Era ceva optimist, aşa că preferă să se concentreze asupra acestui lucru. Toate articolele alea pentru bebeluşi sugerau că intenţionau să-l ţină pe copil în viaţă, cel puţin pentru o vreme.

Granger continua să se uite la el, aşteptând un răspuns.

Aşa că Sterling spuse:

– Cine ştie ce-i motivează pe tâmpiţii ăştia? Hai să mergem.

Identificarea aproape unanim pozitivă a lui Blaisdell ca unul dintre răpitori ajunse la secţiile statale şi locale de poliţie la ora 8.05 seara. La 8.20, Sterling primi un telefon de la agentul de poliţie statală Paul Hanscom, de la cazarma din Portland. Hanscom raportă că un Mustang 1970 fusese furat din acelaşi mall în care Georgia Kingsbury îl văzuse pe Blaisdell şi la aproximativ aceeaşi oră. Voia să ştie dacă FBI nu vrea cumva ca informaţia aceasta să fie adăugată mandatului de reţinere. Sterling spuse că FBI doreşte asta foarte mult.

Acum Sterling era sigur că ştia răspunsul la întrebarea agentului Granger. Era, la drept vorbind, un răspuns simplu. Strategul operaţiunii era mai deştept decât Blaisdell - suficient de deştept cât să nu iasă la rampă,

---

29 Acronim pentru *Be on (the) Look Out* - „fii cu ochii în patru" (n. tr.).

mai ales având pe deasupra scuza că se ocupa de copil -, dar nu *atât* de deştept.

Iar acum trebuia de fapt doar să aştepte să se strângă năvodul. Şi să spere...

Dar Albert Sterling decise că putea face mai mult decât să aştepte. La 10.15 în acea seară, se duse la capătul coridorului, la toaleta bărbaţilor, şi verifică toate cabinele şi pisoarele. Nu era nimeni. Asta nu-l surprindea. Biroul lor de acolo era mic, un simplu colţişor purtând înscrisul FBI pe uşă. Totodată, era târziu.

Intră într-o cabină, se lăsă în genunchi şi împreună mâinile aşa cum făcea în copilărie.

– Doamne-Doamne, aici Albert. Dacă pruncul acela mai e în viaţă, te rog veghează asupra lui, bine? Şi dacă va fi să ajung aproape de ucigaşul Normei Gerard, te rog să-l pui să facă ceva care să-mi dea voie să-l ucid. Mulţumesc. Mă rog în numele Fiului Tău, Iisus Hristos.

Şi dacă tot era goală toaleta bărbaţilor, spuse şi un *Ave Maria.* Ca să fie sigur.

17

Copilul îl trezi din somn la patru fără un sfert dimineaţa şi biberonul nu-i aduse pacea. Când văzu că nu se oprea din plâns, pe Blaze îl cuprinse puţin panica. Puse mâna pe fruntea lui. Pielea părea rece, însă ţipetele pe care le scotea erau înfiorător de puternice. Blaze se temea să nu cumva să i se spargă vreun vas de sânge sau ceva.

Îl puse pe Joe pe masa de schimbat. Îi dădu jos scutecele şi nu găsi nici acolo sursa problemei. Erau ude de pipi, dar nu şi murdare de caca. Blaze pudră fundul băieţelului şi-i puse scutece curate. Ţipetele continuară. Blaze începu să se simtă nu numai speriat, ci şi disperat.

Săltă pruncul urlător pe umăr. Începu să-l plimbe în cercuri largi prin bucătărie.

– Şşş, copilaş, zise el. E bine. Totul e bine. Te *legeni.* Dormi. Nani-nani-copilaş. Şşş, copilaş, şşş. O să trezeşti ursu' din zăpadă şi-o să vină să ne mănânce. Şşş.

Poate îl linişti plimbatul. Poate sunetul vocii lui Blaze. În orice caz, strigătele lui Joe se scurtară, apoi încetară. Încă două-trei ture prin bucătărie şi căpşorul copilului căzu pe gâtul lui Blaze. Respiraţia i se lungi pe aripile catifelate ale somnului.

Blaze îl aşeză cu grijă în leagăn şi începu să-l legene. Joe se foi, dar nu se trezi. Mânuţa lui îşi găsi drumul spre gură şi copilaşul începu să molfăie îndârjit. Blaze se simţea deja mai bine. Poate că, până la urmă, nu era nici-o problemă. În carte scria că îşi morfoleau mânuţele în felul acela atunci când le ieşeau dinţii sau le era foame, iar el era mai mult ca sigur că lui Joe nu-i era foame.

Se uită în jos la copil şi îşi spuse, mai convins de data aceasta, că Joe era simpăticuţ. Dar şi frumuşel. Oricine putea să vadă asta. Ar fi fost interesant să-l vadă trecând prin toate etapele despre care vorbea doctorul în *Îngrijirea bebeluşilor şi a copiilor mici.* Joe mai avea puţin şi începea să meargă de-a buşilea. De mai multe ori de când Blaze îl adusese în baracă, mucosul stătuse în mâini şi genunchi. Apoi avea să umble... şi din toată gângureala aia aveau să se desprindă cuvinte... şi apoi... apoi...

Apoi va *avea* pe cineva.

Gândul acesta era neliniştitor. Blaze nu mai putea să doarmă. Se ridică şi deschise radioul, menţinând volumul scăzut. Căută prin sporovăială dinaintea răsăritului a o mie de posturi concurente până găsi semnalul puternic al WLOB.

Ştirile de la ora patru nu anunţau nimic despre răpire. Era bine aşa; familia Gerard avea să primească scrisoarea lui doar mai târziu în ziua aceea. Poate doar mâine, în funcţie de când se ridica poşta de la mall. Pe deasupra, nu vedea vreun motiv pentru care poliţia să aibă indicii. Avusese grijă şi, cu excepţia tipului ăluia de la Oakwood (Blaze îi uitase deja numele), credea că pusese în scenă ceea ce George ar fi numit o „lovitură curată lună şi bec".

Uneori, după câte o înşelătorie reuşită, el şi George cumpărau o sticlă de vin Four Roses. Apoi mergeau la un film şi îndoiau vinul cu cola cumpărată de la standul cu răcoritoare al cinematografului. Dacă era un film lung, pe când se scurgea genericul de final George era uneori atât de beat, încât abia se mai ţinea pe picioare. Era mai mic de statură şi se abţiguia mai repede de la alcool. Acelea fuseseră vremuri bune. Îl duceau pe Blaze cu gândul la vremurile când el şi bunul Johnny Cheltzman făceau echipă şi mergeau la filmele alea vechi care rulau la Nordica.

La radio reîncepu muzica. Joe dormea liniştit. Blaze se gândi să se întoarcă şi el în pat. Avea multe de făcut a doua zi. Sau poate chiar în ziua aceea. Voia să trimită familiei Gerard alt bilet de răscumpărare. Îi venise o idee bună pentru recuperarea banilor. Îi venise într-un vis - unul aiuritor - pe care îl avusese cu o noapte în urmă. Atunci nu reuşise să-i înţeleagă sensul, dar somnul dulce, greu, fără vise din care tocmai îl trezise plânsetul copilului părea să-l fi clarificat. Le va spune să arunce banii de răscumpărare din avion. Unul mic care să nu zboare foarte sus. În scrisoare va scrie că avionul trebuie să zboare spre sud, de-a lungul Route 1, de la Portland către graniţa cu Massachusetts, şi să caute semnul unei lumini roşii.

Blaze ştia şi cum să facă asta: torţe de semnalizare rutieră. Va cumpăra şase de la magazinul de menaj din oraş şi le va aşeza laolaltă în locul pe care îl va alege. Acestea aveau să producă o lumină suficient de puternică. Avea în gând şi locul: un drum forestier la sud de Ogunquit. Era un luminiş pe drumul acela, unde camionagiii opreau uneori ca să-şi mănânce merindele la prânz sau să tragă un pui de somn în paturile pe care le aveau în partea din spate a cabinei. Luminişul era aproape de Route 1 şi un pilot care zbura deasupra autostrăzii nu putea să nu vadă acolo torţele de semnalizare, toate laolaltă şi luminând ca o lanternă roşie uriaşă. Blaze ştia că asta tot nu-i va da mult timp, dar spera să fie suficient. Acel prim drum forestier ducea la o reţea de drumeaguri nemarcate care purtau nume precum Boggy Stream Road şi Bumpnose Road[30]. Blaze le ştia pe toate. Unul ducea la Route 41 şi de acolo se putea întoarce din nou în nord. Să găsească o ascunzătoare până ce se vor fi potolit lucrurile. Se gândise chiar la Leagănul Hetton. Era gol şi bătut în scânduri acum, cu un indicator DE VÂNZARE în faţă. Blaze fusese acolo de mai multe ori în ultimii câţiva ani, atras ca un copilaş care a văzu cândva ceva înfricoşător în casa despre care se zvoneşte în cartier că ar fi bântuită.

---

30 Aprox., Drumul Pârâului Mlăştinos şi Drumul Nas-Umflat (n. tr.).

Doar că pentru el, Leagănul Hetton era cu adevărat bântuit. Ştia asta sigur, doar el era una dintre fantome.

În orice caz, totul avea să fie bine, asta conta. Fusese speriat o vreme şi îi părea rău de doamna aceea bătrână (căreia-i uitase şi ei numele), dar acum totul devenea o lovitură curată lună şi be...

– Blaze.

Întoarse privirea spre baie. Era George, sigur că da. Uşa de la baie era întredeschisă, aşa cum o lăsa George întotdeauna când voia să stea de vorbă cât timp făcea treaba mare. „Iese rahat prin ambele părţi", spusese o dată când făcea asta, şi râseseră amândoi. Ştia să fie haios când voia, dar în dimineaţa aceasta nu părea să aibă chef de glume. De asemenea, Blaze credea că închisese uşa aceea, când ieşise din baie ultima dată. Bănuia că era posibil s-o fi redeschis un curent de vânt, însă nu simţea niciun curent de...

– Aproape că te-au identificat, Blaze, spuse George. Apoi, cu un fel de mârâit înfricoşător: Căcat cu ochi prost ce eşti.

– Cine m-a identificat? întrebă Blaze.

– Copoii. La cine crezi că mă refeream, la Comitetul Naţional al Partidului Republican? FBI-ul. Poliţia statală. Până şi nătărăii locali în albastru.

– Ba nu-i aşa. M-am descurcat foarte bine, George. Sincer. E-o lovitură curată. Îţi spun cum am procedat, câtă grijă am av...

– Dacă nu pleci din baraca asta, până mâine la prânz or să pună laba pe tine.

– Cum... ce...

– Eşti aşa de prost, că te calci singur în picioare. Nici nu ştiu de ce mă sinchisesc. Ai făcut o mulţime de greşeli. Dacă ai noroc, până acum poliţiştii n-au găsit decât şase sau opt dintre ele.

Blaze lăsă bărbia în piept. Simţea că se încinge la faţă.

– Ce să fac?

– Cară-te din maghernița asta. Chiar acum.

– Unde...

– Şi scapă de copil, zise George. Aproape ca o idee de pe urmă.

– *Cum?*

– M-am bâlbâit cumva? Scapă de el. E-un lest. Poţi lua recompensa fără el.

– Dar dacă-l duc înapoi, de unde să...

– Nu-ţi spun să-l duci înapoi! se răsti George. Ce crezi că-i el, o sticlă reciclabilă, futu-i? Îţi spun să-l omori! Fă-o acum!

Blaze îşi schimbă greutatea pe picioare. Inima îi bătea tare şi spera că George va ieşi repede din baie, pentru că trebuia să facă pipi şi nu putea să facă pipi în prezenţa unei fantome afurisite.

– Stai... tre' să mă gândesc. George, poate dacă te-ai duce la o plimbare scurtă... când te-ai întoarce am putea rezolva problema asta.

– Tu nu *poţi* să gândeşti! se ridică vocea lui George până ce fu aproape un urlet. Parcă l-ar fi durut ceva. E nevoie să vină poliţiştii şi să-ţi tragă un glonţ în bolovanul ăla pe care-l porţi pe umeri ca să înţelegi asta? Tu *nu* poţi să gândeşti, Blaze! Dar eu *pot!*

Vocea lui scăzu. Deveni cumpătată. Aproape mătăsoasă.

– Acuma doarme, aşa că n-o să simtă nimic. Ia perna ta - care-ţi poartă mirosul şi asta lui o să-i placă - şi pune-i-o peste faţă. Apas-o tare de tot. Pun pariu că părinţii sunt siguri că asta s-a întâmplat deja. Probabil că s-au apucat de lucru la făcut un mic republican de rezervă, futu-i, în noaptea

următoare. După aia îţi poţi încerca norocul cu recuperatul recompensei. Şi du-te undeva unde e cald. Întotdeauna ne-am dorit asta. Corect? Corect?

Era corect. Undeva de genul Acapulco sau Bahamas.

– Ce spui, Blazeişor? Am dreptate sau am dreptate?

– Ai dreptate, George. Cred.

– Ştiu că am. Aşa procedăm noi.

Dintr-odată, nimic nu mai era simplu. Dacă George spunea că poliţia era aproape şi se apropia tot mai mult, probabil că aşa era. George avusese întotdeauna mirosul bine dezvoltat pentru sticleţi. Iar pruncul *l-ar ţine* în urmă, dacă ar pleca de acolo în grabă - George avea dreptate şi în privinţa asta. Datoria lui acum era să recupereze banii ăia nenorociţi de răscumpărare şi apoi să se ascundă undeva. Dar să-l ucidă pe copil? Să-l ucidă pe *Joe?*

Lui Blaze îi trecu brusc prin gând că, dacă *chiar* îl ucidea - şi asta cu mare, mare blândeţe -, Joe va ajunge direct în rai şi acolo va fi un înger-copil. Aşa că poate George avea dreptate şi în privinţa asta. Blaze însuşi era aproape sigur că va ajunge în iad, ca majoritatea oamenilor, de altfel. Lumea era un loc murdar şi, cu cât trăiai mai mult, cu atât te murdăreai mai tare.

Apucă perna şi se duse cu ea în camera principală, unde Joe dormea lângă sobă. Mânuţa îi căzuse din gură, dar degetele lui încă purtau urmele molfăitului. Lumea era şi un loc al durerii. Nu doar al murdăriei, ci şi al durerii. Când îţi ieşeau dinţişorii, nu simţeai decât prima şi cea mai slabă dintre dureri.

Blaze se aplecă peste leagăn, ţinând perna în mână, iar faţa ei era încă neagră de la straturile de balsam împotriva calviţiei pe care le lăsase pe ea. Asta pe când încă avea pe ce să se dea cu balsam.

George avea mereu dreptate... mai puţin atunci când nu avea. Lui Blaze, ăsta încă i se părea un lucru greşit.

– Iisuse, zise el, şi cuvântul avu o calitate lichidă.

– Fă-o repede, îl îndemnă George din baie. Nu-l face să sufere.

Blaze îngenunche şi puse perna peste faţa bebeluşului. Stătea cu coatele în leagăn, aşezate de-o parte şi de cealaltă a pieptului aceluia mic şi-l simţi pe Joe cum trase aer de două ori... se opri... mai trase o dată... se opri din nou. Pruncul se agită şi se arcui de spate. În acelaşi timp răsuci capul şi reîncepu să respire. Blaze apăsă perna mai tare.

Nu plângea. Blaze se gândi că ar fi mai bine dacă pruncul ar plânge. Că să moară în tăcere, ca o insectă, părea mai mult decât jalnic. Era oribil. Blaze îndepărtă perna.

Joe întoarse capul, deschise ochii, îi închise, zâmbi şi îşi vârî degetul mare în gură. Apoi, cât ai zice peşte, adormi la loc.

Blaze respira sacadat. Pe fruntea lui adâncită, transpiraţia ieşise în broboane. Se uită la perna pe care încă o strângea în mâini şi o aruncă de parcă ar fi fost încinsă. Începu să tremure şi se apucă de pântece ca să se liniştească. Tremuratul nu voia să se oprească. În scurt timp, se cutremura din tot corpul. Muşchii îi zbârnâiau ca firele de telegraf.

– Termină ce ai început, Blaze.

– Nu.

– Dacă n-o faci, nu mă mai vezi.

– Du-te, atunci.

– Crezi că o să-l păstrezi, aşa-i? În baie, George râse. Sună ca gâlgâitul unui burlan de scurgere. Sărman nerod. Dacă-l laşi în viaţă, când o să fie mare o să te urască din tot sufletul. Or să aibă ei grijă de asta. Oamenii ăia de bine. Milionarii ăia republicani de bine, găozarii ăia bogaţi. N-ai învăţat nimic de la mine, Blaze? Dă-mi voie să-ţi spun în cuvinte pe care şi un tolomac le înţelege: dacă ai fi în flăcări, nu s-ar opri nici să se pişe pe tine.

Blaze coborî privirea în podea, unde zăcea perna aceea oribilă. Încă tremura, dar acum îi ardea şi faţa. Ştia că George avea dreptate. Totuşi, spuse:

– N-am de gând să iau foc, George.

– Tu n-ai de gând *nimic!* Blazeişor, când păpuşica aia dulcică a ta va fi om în toată firea, va face un ocol şi de cinşpe kilometri numa' ca să-ţi tragă dracului o flegmă pe mormânt. Îţi spun ultima dată, *omoară pruncul ăla!*

– Nu.

Cât ai clipi, George dispăru. Şi poate că într-adevăr fusese acolo, pentru că Blaze era sigur că simţi ceva - o prezenţă - părăsind baraca. Nu se deschise niciun geam şi nu se trânti nici-o uşă, dar da: baraca era mai goală decât înainte.

Blaze se duse la uşa băii şi o deschise cu o lovitură de bocanc. Nu era nimic acolo în afara chiuvetei, a duşului ruginit şi a „tronului".

Încercă să adoarmă la loc şi nu putu. Ceea ce fusese pe cale să facă îi atârna peste minte ca o cortină. Şi ceea ce spusese George. *Aproape că te-au identificat. Dacă nu pleci din baraca asta, până mâine la prânz or să pună laba pe tine.*

Şi cel mai rău: *Când va fi om în toată firea, va face un ocol şi de cinşpe kilometri numa' ca să-ţi tragă dracului o flegmă pe mormânt.*

Pentru prima dată, Blaze se simţea de-adevăratelea vânat. Într-un fel, se simţea deja prins... ca o insectă care se zbate într-o pânză din care nu poate scăpa. Replici din filme vechi începură să-i vină în minte. *Aduceţi-l viu sau mort. Dacă nu ieşi acum, intrăm noi, şi intrăm deschizând focul. Sus mâinile, lepră - s-a terminat povestea.*

Se ridică în şezut, lac de sudoare. Se apropia de cinci, trecuse cam o oră de când îl treziseră strigătele copilului. Zorii erau în prag, dar deocamdată la linia orizontului nu se vedea decât o strălucire palid-portocalie. Pe cer, stelele se mişcau pe vechiul lor ax, indiferente la orice.

Dacă nu pleci din baraca asta, până la prânz or să pună laba pe tine.

Dar unde să se ducă?

La drept vorbind, cunoştea răspunsul la această întrebare. Îl cunoştea de câteva zile bune.

Se ridică şi se îmbrăcă repede, cu mişcări smucite: izmene izotermice, cămaşă de lână, două perechi de şosete, Levi's, bocanci. Copilul încă dormea şi Blaze avu timp doar să-i arunce o privire. Scoase pungi de hârtie de sub chiuvetă şi începu să le umple cu scutece, biberoane Playtex Nurser, cutii cu lapte.

Când pungile se umplură, le duse afară la Mustangul parcat lângă Fordul furat. De la portbagajul Mustangului măcar avea cheia, aşa că puse pungile acolo. Alergă cât îl ţineau picioarele. Acum, că se hotărâse să plece, panica îi încingea călcâiele.

Luă altă pungă şi o umplu cu hăinuţele lui Joe. Plie masa de schimbat şi o luă şi pe ea, gândind incoerent că lui Joe îi va plăcea să o aibă într-un loc nou, pentru că se obişnuise cu ea. Portbagajul Mustangului era mic, dar după ce mută câteva pungi pe bancheta din spate, reuşi să îndese în el masa de schimbat. Leagănul putea să stea şi el pe bancheta din spate, îşi spunea. Piureurile pentru sugari puteau să stea în locul pentru picioare al pasagerului, cu câteva păturele pentru bebeluşi aruncate deasupra. Lui Joe începeau să-i placă tare mult piureurile, le înfuleca fără să stea pe gânduri.

Mai făcu un drum, după care porni Mustangul şi deschise radiatorul pentru a încălzi aerul din maşină. Era cinci treizeci. Lumina zilei se apropia. Stelele păliseră; acum, doar luceafărul strălucea cu putere.

Întors în casă, Blaze îl ridică pe Joe din leagăn şi îl puse în pătuţ. Copilul gânguri, dar nu se trezi. Blaze duse leagănul la maşină.

Se întoarse înăuntru şi se uită debusolat în jur. Luă radioul de pe pervaz, îl scoase din priză, înfăşură cablul în jurul lui şi-l puse pe masă. În dormitor, scoase de sub pat vechea lui valiză maro - scâlciată şi zgâriată atât de tare, încât era albă la colţuri. Îşi aruncă în ea toate hainele, claie peste grămadă. Deasupra lor puse două reviste deocheate şi câteva benzi desenate. Duse valiza şi radioul la maşina în care aproape nu mai era loc. După aceea se întoarse în casă pentru ultima dată.

Întinse o pătură, îl aşeză pe Joe în ea şi îl înfăşură. Ghemotocul îl culcuşi înăuntrul jachetei sale. Apoi trase de fermoar în sus. Joe era treaz acum. Se uita afară din coconul lui ca un gerbil.

Blaze îl duse la maşină, urcă la volan şi-l aşeză pe scaunul din dreapta.

– Ei, să nu te rostogoleşti acolo, ţâcă, zise el.

Joe zâmbi şi îşi trase imediat pătura peste cap. Blaze chicoti uşor, pufnind pe nas, şi în clipa aceea se văzu punând perna peste faţa copilaşului. Îl trecu un fior.

Ieşi cu spatele din şopron, întoarse maşina şi porni încet pe alee în jos... şi chiar dacă n-o ştia, scăpă la mustaţă, cu un avans de mai puţin de două ore, de un cordon al poliţiei care avea să instituie filtre pe toate drumurile din zonă.

Folosi drumuri lăturalnice şi secundare pentru a ocoli Portlandul şi suburbiile lui. Huruitul molcom al motorului şi zbârnâitul radiatorului îl trimiseră pe Joe în lumea viselor aproape imediat. Blaze acordă radioul pe postul lui preferat de muzică country, care începea să emită la răsărit. Ascultă scriptura de dimineaţă, apoi buletinul fermierului, apoi un editorial de dreapta, de la Freedom Line din Houston, care ar fi iscat din partea lui George un potop de sudalme. Într-un sfârşit, începură ştirile.

– Operaţiunile de căutare a răpitorilor lui Joseph Gerard al IV-lea continuă, zise pe un ton grav crainicul, şi e posibil să fi apărut cel puţin un element nou.

Blaze ciuli urechile.

– O sursă apropiată investigaţiei susţine că la Autoritatea Poştală Portland a sosit azi-noapte o posibilă cerere de răscumpărare. Plicul a fost trimis direct cu maşina la domiciliul Gerard. Nici autorităţile locale, nici agentul FBI însărcinat cu derularea acestei anchete, Albert Sterling, nu au vrut să facă vreun comentariu.

Blaze nu dădu atenţie acelei părţi. Familia Gerard primise scrisoarea, asta era o veste bună. Data viitoare va trebui să le telefoneze. Oricum,

nu-şi amintise să ia vreun ziar sau plicuri sau ceva din care să facă pastă. Şi un telefon era întotdeauna de preferat. Era mai rapid.

– Iar acum datele meteo. Se aşteaptă ca frontul de presiune atmosferică joasă de deasupra zonei nordice a statului New York să-şi schimbe direcţia spre est şi să aducă în statul New England cel mai puternic viscol al sezonului. Serviciul Naţional de Meteorologie a lansat avertizări de viscol, iar ninsoarea ar putea începe chiar de astăzi, de la prânz.

Blaze vira pe Route 136, apoi, după trei kilometri, ieşi pe Stinkpine Road. Când trecu pe lângă iazul - acum îngheţat - unde el şi Johnny priviseră odată castorii cum îşi clădeau un dig, îl încercă o neclară, dar puternică senzaţie de *deja-vu.* Acolo era casa de fermă abandonată în care el şi Johnny şi un puşti cu alură de italian intraseră cu forţa. Într-un dulap găsiseră un teanc de cutii de pantofi. Într-una erau poze deocheate - bărbaţi şi femei care făceau de toate, femei şi femei, chiar şi una cu o femeie şi un cal sau măgar - şi le priviseră toată după-amiaza animaţi de sentimente care treceau de la uimire la poftă trupească la dezgust. Blaze nu-şi amintea numele adevărat al puştiului cu alură de italian, doar că toţi îl strigau Toe-Jam.

După un kilometru, când ajunse la bifurcaţie, Blaze vira la dreapta şi intră pe un drumeag plin de hârtoape care fusese curăţat de zăpadă în dorul lelii (şi pe o fâşie îngustă), apoi lăsat de izbelişte să se înzăpezească la loc. După o jumătate de kilometru, după o curbă pe care băieţii o numeau Curbura Iubitei (Blaze ştiuse de ce mai demult, dar acum îi scăpa), ajunse la un lanţ întins de-a latul drumului. Coborî, se duse la el şi, cu o mişcare uşoară, scoase lacătul ruginit din belciug. Mai fusese acolo înainte, şi atunci trebuise să tragă de câteva ori bine ca să forţeze mecanismul învechit al lacătului.

Acum, puse lanţul jos şi scrută drumul dincolo de el. Nu fusese curăţat de zăpadă de la ultima furtună încoace, dar credea că Mustangul se va descurca bine dacă mai întâi va da în spate şi va prinde puţin viteză. Se va întoarce mai târziu să întindă lanţul la loc de-a curmezişul drumului; n-o făcea pentru prima dată. Locul acela îl atrăgea.

Îmbucurător era şi faptul că se apropia o ninsoare şi zăpada avea să-i acopere urmele.

Se lăsă cu toată greutatea în scaunul şoferului, băgă schimbătorul în marşarier şi se dădu în spate o sută de metri. Scoase la liber şi apăsă pedala de acceleraţie. Mustangul făcu precum animalul căruia-i purta numele. Motorul hurui şi acul turometrului instalat de proprietar ajunse în porţiunea roşie, aşa că Blaze introduse maneta într-a doua cu latul palmei, spunându-şi că va putea schimba într-a-ntâia dacă poneiul acela mic începea să obosească.

Ajunse la zăpadă. Mustangul încercă să derapeze, dar el răsuci de volan şi botul mic al maşinii reveni pe linie dreaptă. Conducea ca un om într-o amintire care este pe jumătate vis, bizuindu-se pe visul acela ca să nu intre în şanţurile ascunse pe marginile drumului, unde Mustangul ar fi rămas împotmolit. Zăpada sărea în evantaie de ambele părţi ale maşinii în viteză. Ciorile se ridicau de pe ramurile pinilor şi zburau spre cerul alb ca spuma laptelui.

Ajunse pe culmea primului deal. Dincolo de el, drumul cotea la stânga. Maşina încercă să derapeze iar, dar Blaze o controla încă o dată, abia-abia; un moment, volanul se răsuci singur sub mâinile lui, dar apoi, când roţile

îşi recâştigară cât de cât aderenţa, Blaze reuşi să-l stăpânească. Zăpada sări în sus şi acoperi parbrizul. El acţiona ştergătoarele, însă pentru o clipă conduse orbeşte, râzând de groază şi veselie. Când parbrizul se curăţă la loc, văzu poarta principală drept în faţă. Era închisă, dar era prea târziu ca să mai facă altceva decât să pună mâna pe pieptul copilului, pentru a-l ţine în loc, şi să se roage. Mustangul înainta cu şaizeci la oră şi era afundat în zăpadă până la şasiu. Se auzi un zdrăngănit urât care zdruncină caroseria şi fără-ndoială deregla pentru totdeauna direcţia maşinii. Scândurile se rupseră şi zburară în aer. Mustangul baleie... se roti... se opri.

Blaze întinse mâna să pornească iar motorul, dar mâna ezită şi-i căzu în poală.

Acolo, în faţa lui, se înălţa ameninţător Leagănul Hetton: trei niveluri de cărămidă înnegrită de funingine. Se uită crucit la ferestrele bătute în scânduri. Aşa arăta şi data trecută când venise acolo. Amintiri vechi se treziră, căpătară culoare, începură să mişte. John Cheltzman făcând temele în locul lui. Legea aflând. Portmoneul descoperit. Nopţile lungi petrecute făcând planuri pentru cum să cheltuiască banii din portmoneu, şoptind între paturi după ora stingerii. Mirosul de petrosin şi cretă. Imaginile ameninţătoare de pe pereţi, cu ochi care păreau că te urmăresc.

Pe uşă erau două inscripţii. Una spunea: TRECEREA INTERZISĂ PRIN ORDINUL ŞERIFULUI, ŢINUTUL CUMBERLAND. Cealaltă zicea: DE VÂNZARE SAU ÎNCHIRIERE. VIZITAŢI SAU SUNAŢI AGENT IMOBILIAR GERALD CLUTTERBUCK, CASTLE ROCK, MAINE.

Blaze porni Mustangul, schimbă în prima viteză şi înainta încet. Roţile încercau întruna să devieze de la curs şi el trebui să ţină volanul către stânga pentru a menţine direcţia, însă maşina era în continuare docilă şi el reuşi să-şi croiască încet drum pe partea estică a clădirii principale. Între ea şi magazia lungă şi joasă de alături era un spaţiu îngust. Conduse Mustangul acolo, apăsând pedala de acceleraţie până la podea pentru a-l ţine în mişcare. Când opri motorul se lăsă o tăcere asurzitoare. Nu trebuia să-i spună nimeni că Mustangul îşi încheiase perioada de funcţionare, cel puţin în ceea ce-l privea pe el; avea să rămână acolo până la primăvară.

Blaze tremură, deşi nu era frig în maşină. Simţea că venise acasă.

Definitiv.

Forţă uşa din spate şi-l duse pe Joe înăuntru, înfăşurat bine în trei păturele de-ale lui. Înăuntru părea să fie mai frig decât afară. Părea că frigul se instalase chiar în măduva clădirii.

Îl duse pe copil sus, în biroul lui Martin Coslaw. Numele fusese răzuit de pe panoul de sticlă jivrată şi încăperea era o cutie goale. Nu se mai simţea deloc prezenţa Legii acolo. Blaze încercă să-şi aducă aminte cine venise după el şi nu reuşi. El era plecat pe atunci, în orice caz. Plecat la North Windham, unde ajungeau băieţii cei răi.

Îl puse pe Joe pe jos şi începu să colinde clădirea. Mai erau câteva pupitre, câteva bucăţi de lemn risipite, câteva hârtii mototolite. Culese un braţ plin, se înapoie cu ele în birou şi clădi focul în şemineul minuscul încastrat în perete. Când flăcările ardeau mulţumitor, iar el se asigurase că hornul avea tragere, se întoarse la Mustang şi începu să descarce.

Până la prânz, totul era pus în ordine. Copilul era în leagăn şi continua să doarmă (deşi dădea semne că ar vrea să se trezească). Scutecele şi

piureul lui erau aranjate frumos pe rafturi. Blaze găsise un scaun pentru el şi întinsese două pături în colţ, în chip de pat. În încăpere era puţin mai cald, însă tot se mai simţea răcoarea. Frigul ieşea din pereţi şi sufla pe sub uşă. Va trebui să ţină copilul înfăşurat bine de tot.

Blaze îşi trase jacheta pe umeri şi ieşi din cameră, mai întâi pe drum în jos până la lanţ. Îl întinse la loc şi îl bucură să vadă că lacătul, deşi stricat, încă se închidea. Trebuia să dai de-a dreptul cu nasul de el ca să vezi că ceva nu era în regulă. Apoi făcu cale întoarsă spre poarta principală distrusă. Acolo, propti în picioare bucăţile mai mari cât de bine putu. Arăta de toată jalea, dar măcar când înfipse bucăţile în zăpadă cât de adânc reuşi (transpira abundent deja), acestea rămaseră drepte. Şi la naiba - dacă cineva se apropia atât de tare, oricum dăduse de dracu'. Era el prost, dar nici chiar *atât* de prost.

Când se întoarse, Joe era treaz şi urla cât îl ţineau plămânii. Asta nu-l mai îngrozea pe Blaze ca la început. Îl îmbrăcă în hăinuţa lui (verde - şi frumuşică), apoi îl aşeză pe podea, să se fâţâie cât poftea. Cât timp Joe încercă să meargă de-a buşilea, Blaze desfăcu un borcănaş cu carne de vită. Nu reuşi să găsească lingura aia afurisită - probabil că avea să dea peste ea până la urmă, aşa se întâmpla cu majoritatea lucrurilor - aşa că-i dădu copilului să mănânce de pe buricul degetului său. Îl bucură să descopere că lui Joe îi mai ieşise un dinte în cursul nopţii. Cu acesta, avea deja trei.

– Scuze că e rece, zise Blaze. O să găsim noi o soluţie, bine?

Lui Joe nu-i păsa că mâncarea era rece. O înfulecă pe nerăsuflate. Apoi, după ce termină, începu să plângă din cauza durerilor de burtă. Blaze ştiu că asta era; ştia acum să facă diferenţa între plânsul din cauza durerilor de burtă, cel din cauza dinţişorilor şi cel din cauza oboselii. Îl puse pe Joe pe umăr şi îl plimbă prin cameră, frecându-l pe spate şi cântându-i. Joe începu atunci să şi tremure, aşa că Blaze îl înfăşură într-o pătură şi-i trase colţul peste cap ca o glugă.

Urcă la etajul al doilea şi intră în Sala 7, unde el şi Martin Coslaw se întâlniseră prima dată la cursul de aritmetică. Rămăseseră trei pupitre, puse unul peste altul în colţ. Pe cel de deasupra, ascunse bine în încâlceala de graffiti mai noi (inimi, organe sexuale masculine şi feminine, îndemnuri la supt şi aplecat în faţă), văzu iniţialele CB crestate de mâna lui cu majuscule groase.

Cu un aer de uimire, îşi dădu jos mănuşa şi urmări cu degetele acele crestături vechi. Un băiat pe care abia şi-l amintea fusese acolo înaintea lui. Era incredibil. Şi, într-un fel ciudat care îl ducea cu gândul la păsări singure pe fire de telefon, trist. Crestăturile erau vechi, marginile lor - netezite de trecerea timpului. Lemnul le acceptase, le adoptase ca parte din sine.

I se păru că aude un chicot în spate şi se întoarse pe călcâie.

– George?

Niciun răspuns. Cuvântul se transformă într-un ecou care se întoarse la urechile lui. Parcă batjocoritor. Părea să spună că milionul de dolari nu există, ci doar sala aceea. Sala în care el fusese făcut de ruşine şi speriat. Sala în care el nu putuse să înveţe.

Joe se mişcă pe umărul lui şi strănută. Avea nasul roşu. Începu să plângă. Sunetul era fragil în clădirea friguroasă şi goală. Cărămizile jilave păreau să-l absoarbă.

– Şşş, îl alină Blaze. E bine, nu plânge. Sunt aici. E bine. Eşti bine. Sunt bine.

Copilul tremura din nou şi Blaze hotărî să-l ducă înapoi în biroul Legii. Voia să-l pună în leagănul lui, lângă şemineu. Şi să-l mai acopere cu o pătură.

– E în ordine, scumpule. E bine. Totul e bine.

Dar Joe continuă să plângă până la epuizare şi, nu mult după aceea, afară începu să ningă abundent.

18

În vara de după aventura lor bostoniană, Blaze şi Johnny Cheltzman merseră la strâns de afine cu câţiva băieţi de la Leagănul Hetton. Omul care îi angajase, Harry Bluenote, era dintr-o bucată. Nu în sensul acela dispreţuitor în care Blaze avea mai târziu să-l audă pe George că foloseşte expresia, ci în cea mai bună tradiţie a lordului Bade-Powell[31]. Deţinea o plantaţie de afine întinsă pe o suprafaţă de cincizeci de acri, în West Harlow, pe care o incendia o dată la două primăveri. În fiecare iulie, angaja o echipă formată din două duzini de tineri fără căpătâi pentru a strânge roadele. Din asta, el nu se alegea cu altceva decât cu puţinii bani pe care îi câştiga orice mic fermier de pe urma vânzării directe a recoltei. Ar fi putut să angajeze băieţi de la Leagănul Hetton şi fete de la Casa Wiscassett pentru Fete cu Probleme şi să le dea trei cenţi pe sticla de un litru; aceştia ar fi luat banii şi s-ar fi considerat norocoşi că stăteau afară, la aer curat. În schimb, el le dădea şapte, atât cât cereau şi primeau copiii din zonă. Banii pentru transportul cu autobuzul îi scotea din propriul buzunar.

Era un yankeu bătrân înalt, deşirat, cu riduri adânci pe faţă şi ochi deschişi la culoare. Dacă te uitai prea mult în ochii lui, ajungeai să te convingi că omul era nebun. Nu făcea parte din Grange sau altă asociaţie a fermierilor. Oricum, acestea nu l-ar fi acceptat. Pe el, un om care angaja infractori la culesul afinelor. Şi *chiar* erau infractori, fir-ar să fie, că aveau şaisprezece sau şaizeci şi unu de ani. Când veneau într-un orăşel liniştit, liniştiţii lui locuitori simţeau că trebuie să-şi încuie uşile. Trebuiau să fie cu ochii în patru la adolescenţii aceia ciudaţi care hoinăreau pe drumuri. Băieţi *şi* fete. Dacă-i puneai pe toţi într-o oală - băieţi infractori şi fete infractoare - rezultatul nu era cu nimic mai bun decât Sodoma şi Gomora. Toţi spuneau asta. Nu era normal. Mai ales când încercai să-ţi creşti propriii copii în ideea binelui.

Sezonul ţinea din a doua săptămână a lunii iulie până în a treia sau a patra din august. Bluenote construise zece barăci pe malul râului Royal, care trecea chiar prin mijlocul proprietăţii lui. Erau şase barăci pentru băieţi şi, grupate la mică distanţă, patru pentru fete. Datorită amplasării lor de-a lungul cursului râului, cartierul băieţilor era numit Riffle Cabins, iar al fetelor Bend Cabins.[32] Unul dintre fiii lui Bluenote - Douglas - stătea cu băieţii. În fiecare iunie, Bluenote căuta să angajeze o femeie care să stea la Bend Cabins, cineva care putea îndeplini dublul rol de „mamă în tabără" şi bucătăreasă. O plătea bine, bani pe care îi scotea tot din propriul buzunar.

Scandalosul aranjament fu adus în discuţie la o întâlnire a consiliului orăşenesc dintr-un an, când o coaliţie din Southwest Bend încercă să forţeze recalcularea impozitelor asupra proprietăţii Bluenote. Ideea părea a fi aceea de a-i reduce din profit destul cât să-i sufoce stângistele programe de întrajutorare a săracilor.

Bluenote nu spuse nimic până la încheierea dezbaterii. Dougie, fiul lui, şi doi sau trei prieteni din partea lui de oraş îi ţinuseră cu îndârjire partea.

---

31 Lord Bade-Powell (1857-1941) - locotenent-general în Armata Britanică, scriitor şi fondator al Mişcării Cercetaşilor (n. tr.).

32 *Riffle* - „vad", *bend* - „cotitură" (n. tr.)

Apoi, tocmai când domnul preşedinte se pregătea să anunţe închiderea discuţiei, Bluenote se ridică şi ceru să i se dea cuvântul. Care i se dădu. Fără tragere de inimă.

El spuse:

– Nici măcar unuia dintre voi nu i-a dispărut ceva în timpul culesului de afine. Nu s-a produs nici măcar un singur furt de maşină sau spargere sau incendiu de hambar. Nu s-a furat nici măcar o lingură de supă. Vreau doar să le arăt copiilor ăstora care sunt beneficiile unui comportament onest. Ce vor face după aia depinde numai de ei. N-aţi fost niciunul la ananghie vreodată şi aţi avut nevoie de-o mână de ajutor? N-am să vă întreb cum puteţi fi în favoarea acestei hotărâri şi totuşi să vă numiţi creştini, pentru că unul dintre voi îmi va răspunde cu duhul blândeţii ceva din ceea ce eu numesc Biblia Aşa-Cum-O-Vreau-Eu. Dar, Iisuse Doamne! Cum puteţi citi parabola Bunului Samaritean duminica şi apoi, luni seara, să spuneţi că sunteţi în favoarea acestei hotărâri?

La aceasta, Beatrice McCafferty explodă. Ridicându-se anevoie din scaunul ei pliant (care poate că scoase şi un scârţâit de recunoştinţă) şi fără a aştepta măcar o înclinare din cap din partea domnului preşedinte pentru a lua cuvântul, trompetă:

– Bine, dacă e pe-aşa! *Hâţa-hâţa!* Vrei să ne spui cu toată seninătatea, Harry Bluenote, că între băieţii din grupul ăla de barăci şi fetele din celălalt n-a fo' niciodată nimic? Se uită în jur cu o încruntare fioroasă. Mă întreb dacă domnul Bluenote nu s-a născut ieri. Mă întreb ce crede el că se întâmplă la adăpostul nopţii, dacă nu-i vorba de jafuri sau incendieri de hambare.

Harry Bluenote nu se aşeză în timpul acestei tirade. Rămase în picioare în celălalt capăt al sălii de consiliu cu degetele mari agăţate la bretele. Faţa lui avea culoarea arămie şi prăfoasă a feţei oricărui fermier. Ochii lui ciudaţi, albicioşi, poate că aveau colţurile coborâte puţintel a amuzament. Sau poate că nu. Când fu sigur că femeia terminase, că-şi zisese păsul până la capăt, vorbi cu calm şi monoton:

– N-am tras niciodată cu ochiul, Beatrice, da-s absolut sigur că nu e vorba de violuri.

Şi cu aceasta, chestiunea a fost „întreruptă cu intenţia de-a fi reluată altă dată". Ceea ce în nordul New Englandului este un fel politicos de-a spune că nu va fi reluată niciodată.

John Cheltzman şi ceilalţi băieţi de la Leagănul Hetton au fost de la început entuziasmaţi de această excursie, însă Blaze avea unele îndoieli. Când era vorba de „muncă în aer liber", îşi amintea mult prea bine de soţii Bowie.

Toe-Jam nu mai înceta să vorbească despre cum va găsi el o fată cu care „să se dea în bărci". Blaze nu credea că el, unul, va trebui să-şi facă mult timp probleme în privinţa asta. Încă se mai gândea la Marjorie Thurlow, dar ce rost avea să se gândească la celelalte? Fetelor le plăceau băieţii duri, cei care le puteau juca pe degete cum făceau tipii din filme.

Pe lângă asta, fetele îl înspăimântau. Îi ajungea să se ducă la toaletă, la Leagănul Hetton, cu prea-adoratul exemplar *Girl Digest* al lui Toe-Jam şi să se masturbeze. Asta îl calma atunci când nu-şi găsea astâmpărul. Din câte îşi putuse da seama din discuţiile celorlalţi băieţi, senzaţia pe care o trăiai când te masturbai şi senzaţia pe care o trăiai când ţi-o băgai erau cam una

şi aceeaşi, iar masturbarea avea un avantaj de netăgăduit: o puteai face de patru sau cinci ori pe zi.

La cincisprezece ani, Blaze nu mai avea mult de crescut. Avea unu nouăzeci şi opt în înălţime şi sfoara pe care John i-o întinsese într-o zi de la un umăr la celălalt măsura şaptezeci şi unu de centimetri. Avea părul castaniu, aspru, des şi unsuros. Palmele lui erau două scatoalce, care măsurau treizeci de centimetri de la degetul mare la cel mic, atunci când răşchira degetele. Ochii lui erau verzi ca sticla, scânteietori şi răpitori - deloc ochii unui prostovan. Îi făcea pe ceilalţi băieţi să pară nişte pigmei, şi totuşi aceştia îl tachinau cu o uşurinţă imprudentă. Îl acceptaseră pe John Cheltzman - cunoscut acum ca JC sau Jeepers Cripe - drept totemul personal al lui Blaze, şi datorită aventurii lor în Boston amândoi deveniseră eroi populari în cadrul societăţii închise de la Leagănul Hetton. Blaze dobândise un loc chiar mai special. Oricine văzuse vreodată copilaşi strânşi grămadă în jurul unui Saint Bernard ştia care era acela.

Când ajunseră la ferma Bluenote, Dougie Bluenote îi aştepta ca să îi ducă la barăci. Le spuse că vor locui la Riffle Cabins în vara aceea alături de alţi şase băieţi de la centrul de detenţie South Portland. Auzind această veste, băieţii strânseră din buze. Cei de la South Portland erau cunoscuţi ca bătăuşi de prim rang.

Blaze era în Baraca 3 cu John şi Toe-Jam. John slăbise de la excursia în Boston încoace. Reumatismul lui articular acut fusese diagnosticat de doctorul de la leagăn (un băşinos bătrân care fuma Camel şi pe care îl chema Donald Hough) drept o simplă gripă severă. Diagnosticul acesta avea să-l ducă pe John în mormânt, însă abia un an mai târziu.

– Iată baraca voastră, zise Doug Bluenote. Avea faţa de fermier a tatălui său, însă nu şi ochii deschişi la culoare ai acestuia. Aici au locuit mulţi băieţi înaintea voastră. Dacă vă place, aveţi grijă de ea, ca să o mai poartă folosi mulţi alţii după voi. Dacă se face frig noaptea, aveţi o sobă cu lemne, da' probabil că nu va fi. Sunt patru paturi, aşa că puteţi alege. Dacă mai aducem un băiat, va sta în patul rămas. Aveţi o plită pentru încălzit mâncarea şi cafeaua. Înainte să plecaţi dimineaţa, nu uitaţi să o scoateţi din priză. La fel, nu uitaţi de ea seara, înainte de culcare. Sunt scrumiere. Acolo vă lăsaţi chiştoacele. Nu pe podea. Nu în curte. E interzis să beţi şi să jucaţi pocher. Dacă eu sau tata vă prindem bând sau jucând pocher, s-a zis cu voi. Nu aveţi a doua şansă. Micul dejun la şase, în casa mare. La prânz primiţi dejunul şi-l veţi mânca uite-acolo. Flutură din mână în direcţia câmpurilor de afine. Cina la şase, în casa mare. Începeţi culesul mâine la şapte. Vă doresc o zi bună, domnilor.

După ce plecă, ei îşi vârâră nasul peste tot. Nu era un loc urât. Soba era un model Invincible vechi, cu cuptor olandez. Paturile erau toate pe podea - pentru prima dată după ani de zile nu aveau să stea unul peste celălalt, ca monedele într-un fişic. Pe lângă bucătărie şi cele două dormitoare, era şi o cameră de zi destul de mare. Aveau şi o bibliotecă făcută dintr-o ladă de portocale Pomona. Conţinea Biblia, un manual de sex pentru tineri, *Zece nopţi într-o sală de bal* şi *Pe aripile vântului.* Pe podea era un covor de iută spălăcit. Podeaua în sine era din scânduri, foarte diferită de cele din gresie şi lemn lăcuit de la Leagănul Hetton. Când călcai pe ele, scândurile bocăneau.

Cât timp ceilalţi îşi făcură patul, Blaze ieşi pe verandă ca să vadă râul. Râul era acolo. În acel loc al cursului său, trecea printr-o depresiune

uşoară, dar nu mult în amonte auzea vuietul ademenitor al apei curgând peste praguri. Arbori noduroşi, stejari şi sălcii, se aplecau peste apă ca pentru a-şi vedea reflexia. Libelule şi ţânţari zburau la suprafaţa ei, uneori atingând-o. De departe venea zumzet aspru de cicade.

Blaze simţi că ceva se desprinde în el.

Se aşează pe ultima treaptă a verandei. După un timp, John ieşi şi se aşează lângă el.

– Unde-i Toe? întrebă Blaze.

– Citeşte cartea despre sex. Caută poze.

– A găsit vreuna?

– Nu încă.

Rămaseră tăcuţi o vreme.

– Blaze?

– Da?

– Nu-i aşa de rău, nu?

– Nu.

Dar lui tot îi amintea de familia Bowie.

La cinci treizeci, coborâră la casa mare. Cărarea urma cursul râului şi-i aduse în scurt timp la Bend Cabins, unde şase fete stăteau laolaltă.

Băieţii de la Hetton şi bătăuşii de la South Portland îşi văzură mai departe de drum, ca şi când ar fi stat toată ziua bună ziua în preajma fetelor - fete cu *sâni.* Fetele li se alăturară, unele dându-se cu ruj în timp ce sporovăiau între ele, ca şi când prezenţa băieţilor - băieţi cu *început de barbă* - ar fi fost ceva la fel de comun ca omorâtul muştelor. Una sau două purtau ciorapi de damă; celelalte purtau şosete. Şosetele erau toate pliate în exact aceeaşi poziţie pe glezne. Toate cusururile feţelor fuseseră acoperite cu fond de ten - în unele cazuri aplicat gros ca glazura pe o brioşă. O fată, spre invidia necuprinsă a celorlalte, purta fard de pleoape verde. Toate stăpâneau la perfecţie genul de mers cu unduiri din şold pe care John Cheltzman îl boteză mai târziu Pas de Cămilă.

Unul dintre bătăuşii de la South Portland horcăi şi scuipă. Apoi rupse un fir de lucerna şi îl vârî între dinţi. Ceilalţi băieţi priviră aceasta cu atenţie şi încercară să se gândească la ceva - *orice* - ce ei înşişi să facă pentru a-şi demonstra nonşalanţa în preajma sexului slab. Majoritatea se mulţumiră să horcăie şi să scuipe. Unii, mai originali, îşi îndesară mâinile în buzunarele de la spate. Alţii făcură şi una, şi alta.

Băieţii de la South Portland aveau probabil un avantaj faţă de băieţii de la Hetton; în privinţa fetelor, la oraş găseai mai multe. Poate că mamele băieţilor de la South Portland erau beţive, narcomane şi prostituate pe zece dolari, iar surorile lor făceau felaţii pe doi dolari, însă bătăuşii, în majoritatea cazurilor cel puţin, înţelegeau *ideea* de fete.

Băieţii de la Hetton trăiau într-o societate aproape exclusiv masculină. Educaţia lor sexuală consta în lecţii ţinute ocazional de feţe bisericeşti din zonă. Majoritatea acelor preoţi de ţară îi învăţau pe băieţi că masturbarea îţi fură minţile şi că printre riscurile contactului sexual se numără acela al penisului care se înnegreşte şi începe să pută. Mai aveau la dispoziţie şi revistele deocheate ale lui Toe-Jam *(Girl Digest,* cea din urmă şi mai bună). Ideea despre conversaţia cu o fată o deprinseseră din filme. Despre contactul sexual propriu-zis nu aveau nici-o idee, pentru că - după cum Toe observase cu tristeţe într-un rând - futaiuri nu se văd decât în filmele franţuzeşti. Singurul film franţuzesc pe care îl văzuseră vreodată era *Filiera franceză.*

Aşa se face că drumul de la Bend Cabins până la casa mare fu parcurs, în bună parte, într-o tăcere încordată (dar nu şi încruntată). Dacă nu i-ar fi preocupat atât de tare strădania de a face faţă noii situaţii, poate că l-ar fi învrednicit cu o privire pe Dougie Bluenote, care încerca din răsputeri să nu râdă.

Când intrară, Harry Bluenote stătea sprijinit de uşa sălii de mese. Băieţi şi fete deopotrivă se holbară la tablourile de pe pereţi (Currier & Ives, N.C. Wyeth), la mobilierul vechi şi primitor, la masa lungă cu două bănci, pe una stând scris LUAŢI LOC şi pe cealaltă VENIŢI FLĂMÂNZI, PLECAŢI SĂTUI. Mai mult ca la orice se uitară la uriaşul portret în ulei de pe peretele estic. Aceea era Marian Bluenote, răposata soţie a lui Harry.

Poate că se considerau duri - în unele feluri, chiar erau -, însă în realitate nu erau decât nişte copii care abia începeau să înflorească din punct de vedere sexual. Se aşezară instinctual în şirurile care le marcaseră toată viaţa. Bluenote îi lăsă. Apoi strânse mâna fiecăruia, pe măsură ce ei intrau în încăpere. Încuviinţă curtenitor din cap spre fete, fără a lăsa cumva să se înţeleagă că erau gătite ca nişte păpuşi de bâlci.

Blaze era ultimul. Era mai înalt decât Bluenote cu cincisprezece centimetri, însă îşi târşâia picioarele şi ţinea privirea în podea şi îşi dorea să fie înapoi la Hetton. Era prea greu să facă asta. Era îngrozitor. Avea limba lipită de cerul gurii. Întinse mâna fără să se uite.

Bluenote o strânse.

– Hristoase, da' ştiu că eşti mare. Nu eşti făcut pentru cules afine, însă. Blaze îl privi tâmp.

– Vrei să conduci o camionetă?

Blaze înghiţi în sec. I se părea că i se înţepenise ceva în gât.

– Nu ştiu să conduc, domnule.

– Te învăţ eu, spuse Bluenote. Nu-i prea greu. Du-te înăuntru şi bucură-te de mâncare.

Blaze se duse. Masa era de mahon. Strălucea ca un luciu de apă. Pe ambele părţi, cât era ea de lungă, fuseseră aşezate vesela şi tacâmurile. Blaze luă loc, simţind că-i era frig şi cald. În stânga lui stătea o fată, şi asta îi agrava şi mai mult confuzia. De câte ori întorcea capul într-acolo, ochii îi cădeau pe umflătura sânilor acesteia. Încercă să se abţină de la asta, dar nu era cu putinţă. Sânii erau pur şi simplu... *acolo.* Ocupau un loc în lume.

Bluenote şi mama de tabără îi serviră. Erau tocană de vită şi un curcan întreg. Erau un bol uriaş de lemn doldora de salată şi trei feluri de sosuri. Erau un platou cu fasole neagră, unul cu mazăre, unul cu morcovi tăiaţi rondele. Era un vas ceramic cu piure de cartofi.

După ce toată mâncarea fu adusă şi toţi erau aşezaţi în faţa farfuriilor sclipitoare, tăcerea se lăsă ca o stâncă. Băieţii şi fetele se uitau la bogăţia aceea ca la o nălucă. Undeva se auzi chiorăit de maţe. Sună ca un camion care traversează un pod de scânduri.

– Bine, zise Bluenote. Şedea în capul mesei cu mama de tabără de-a stânga sa. În celălalt capăt stătea fiul lui. Să spunem rugăciunea.

Toţi plecară frunţile şi aşteptară predica.

– Doamne, spuse Bluenote, binecuvântează aceşti băieţi şi aceste fete. Şi binecuvântează mâncarea aceasta care li se oferă. Amin.

Copiii îşi aruncară priviri furişe, încercând să decidă dacă nu era cumva o glumă. Sau un truc. Amin însemna că ai voie să mănânci, dar dacă aşa era, tocmai auziseră cea mai scurtă rugăciune din istoria lumii.

– Dă-mi tocana de acolo, spuse Bluenote.

Echipa de culegători din vara aceea atacă mâncarea cu voinicie.

A doua zi dimineaţa, după micul dejun, Bluenote şi fiul lui veniră la casa mare cu două camionete Ford. Băieţii şi fetele urcară în spate şi fură transportaţi la primul câmp de afine. Fetele purtau pantaloni largi în dimineaţa aceasta. Aveau feţele buhăite de somn şi aproape complet nemachiate. Păreau mai tinere, mai fragede.

Începură discuţiile. Stângace la început, dar apoi ceva mai naturale. Când camionetele treceau peste ridicaturi din teren, toţi râdeau. Nu avură loc prezentări formale. Sally Ann Robichaux avea ţigări Winston şi le oferi celorlalţi; până şi Blaze, care şedea în celălalt capăt, se alese cu una. Unul dintre bătăuşii de la South Portland începu să discute cu Toe-Jam despre reviste cu femei. Se dovedi că băiatul în cauză, Brian Wick, adusese cu el la ferma Bluenote o cărţulie de buzunar intitulată *Fizzy.* Toe recunoscu că auzise lucruri bune despre *Fizzy* şi căzură de acord să facă schimb. Fetele izbutiră să ignore asta şi, în acelaşi timp, să pară tolerante.

Ajunseră. Tufele scunde de afine erau în rod. Harry şi Douglas Bluenote coborâră uşiţele din spate ale camionetelor şi toţi săriră jos. Câmpul fusese împărţit pe fâşii cu fanioane din pânză albă care fluturau la capătul unor ţăruşi scurţi. O altă camionetă - mai veche, mai mare - opri lângă ei. Aceasta avea pereţi înalţi de pânză. Era condusă de un negru mic pe nume Sonny. Blaze nu-l auzi niciodată pe Sonny rostind vreun cuvânt.

Cei doi Bluenote le dădură tuturor greble mici, cu burduf, pentru cules afine. Doar Blaze nu primi.

– Grebla e gândită pentru a culege doar afinele coapte, spuse Bluenote.

În spatele lui, Sonny scoase din maşină o undiţă şi un juvelnic. Îşi trânti o pălărie de pai pe cap şi porni pe câmp spre un şir de copaci. Nu se uită îndărăt.

– Dar, continuă Bluenote, ridicând un deget, fiind o invenţie umană, nu este perfectă. Mai agaţă şi frunze şi afine verzi. Nu vă îngrijoraţi de asta şi nu pierdeţi vremea. O să le separăm la hambar. Şi voi veţi fi de faţă, deci să nu vă gândiţi că vă tăiem din bani. Aţi înţeles?

Brian şi Toe-Jam, care până la capătul zilei aveau să devină prieteni de nedespărţit, stăteau umăr la umăr, cu braţele încrucişate. Aprobară amândoi din cap.

– Acuma, ca să ştiţi şi voi, continuă Bluenote. Ochii lui de-o paloare ciudată scânteiau. Eu iau douăzeci şi şase de cenţi pe litru. Voi primiţi şapte cenţi. Pare că aş câştiga nouăsprezece cenţi pe litru cu sudoarea frunţii voastre, da' nu-i aşa. După toate cheltuielile, rămân cu zece cenţi pe litru. Cu trei mai mult decât voi. Ăia trei cenţi se numesc capitalism. E terenul meu, e profitul meu, voi luaţi o parte. Repetă: Asta ca să ştiţi şi voi. Vreo obiecţie?

Nu fură obiecţii. Păreau hipnotizaţi în lumina caldă a soarelui de dimineaţă.

– Bun aşa. Şofer am; ăla eşti tu, bătrâne. Am nevoie de-un numărător. Tu, puştiule. Cum te cheamă?

– Aă, John. John Cheltzman.

– Vino aici.

Îl ajută pe Johnny să urce pe platforma camionetei cu pereţi de pânză şi-i explică ce era de făcut. Erau stive de găleţi din oţel galvanizat. El trebuia să fugă şi să-i dea una oricui cerea o găleată. Fiecare găleată

goală avea lipită pe ea o fâşie de bandă adezivă albă. Johnny trebuia să scrie numele culegătorului pe fiecare găleată plină. Găleţile pline erau introduse într-un cadru cu despărţitori care le împiedica să se răstoarse în timpul transportului. Mai era şi o tablă de scris străveche, prăfuită, pe care să ţine totalul.

– Bine, fiule, zise Bluenote. Pune-i să se încoloneze şi dă-le găleţile.

John se făcu roşu, îşi drese vocea şi le şopti să se încoloneze. Vă rog. Arăta ca şi când s-ar fi aşteptat să-i sară toţi în cap. În schimb, copiii se aliniară. Unele fete îşi legau baticul sau îşi aruncau gumă de mestecat în gură. John le dădu găleţi, după ce scrise numele fiecăruia pe banda adezivă cu majuscule mari, negre. Băieţii şi fetele îşi aleseră şirurile şi ziua de lucru începu.

Blaze rămase lângă camionetă şi aşteptă. Simţea în piept o emoţie mare, fără formă. Condusul era de ani de zile o ambiţie a sa. Era ca şi când Bluenote ar fi citit limba secretă a sufletului lui. Asta dacă vorbise serios.

Bluenote veni la el.

– Cum ţi se spune, fiule? În afară de „bătrâne"?

– Blaze, uneori. Alteori Clay.

– Bine, Blaze, vino-ncoa'. Bluenote îl duse la cabina camionetei şi urcă la volan. Ăsta e un International Harvester cu trei viteze. Asta înseamnă că are trei viteze înainte şi una înapoi. Asta care iese din podea-i schimbătorul de viteze. Vezi?

Blaze aprobă din cap.

– Ăsta pe care ţin picioru' stâng e ambreiajul. Vezi?

Blaze aprobă din cap.

– Îl apeşi când vrei să schimbi viteza. După ce eşti în viteza dorită, eliberezi ambreiajul. Dacă-l eliberezi prea încet, maşina se îneacă. Dacă-l eliberezi prea repede - dacă-l scapi - verşi toate afinele şi, pe deasupra, îţi trânteşti toţi prietenii în fund. Pentru că maşina o să ţâşnească. Înţelegi?

Blaze aprobă din cap. Băieţii şi fetele avansaseră deja puţin pe primele şiruri. Douglas Bluenote se plimba de la unul la celălalt, arătându-le cum se foloseşte mai bine grebla ca să nu faci băşici. Le arăta şi cum să răsuceşti încet mâna din încheietură în timp ce trăgeai; în felul ăsta, scăpai de majoritatea frunzelor şi rămurelelor.

Bluenote senior hârâi şi scuipă.

– Nu te gândi tu la viteze. Pentru început, nu trebuie să te gândeşti decât la marşarier şi prima viteză. Acuma, uită-te aici şi-ţi arăt unde-s astea.

Blaze se uită. Îi trebuiseră ani de zile să priceapă ceva din adunare şi scădere (şi ţinutul numerelor fusese un mister pentru el până când îi spusese John să se gândească la acest procedeu ca la ţinutul morcovilor). Reflexele principale de şofer le deprinse în cursul unei singure dimineţi. Gripă motorul camionetei doar de două ori. Bluenote îi spuse mai târziu fiului său că n-a văzut niciodată pe cineva care să înveţe atât de repede delicatul echilibru dintre pedala de ambreiaj şi cea de acceleraţie. Lui Blaze i-a spus doar:

– Te descurci bine. Vezi să nu intri cu roţile în tufişuri.

Blaze nu se limită la şofat. Lua şi găleţile de la culegători, le ducea la camionetă, i le dădea lui John şi ducea înapoi altele goale. Îşi petrecu toată ziua cu un rânjet neştirbit pe faţă. Veselia lui fu un virus care-i afectă pe toţi.

În jurul orei trei se abătu o vijelie cu fulgere. Copiii se îngrămădiră în spatele camionului cel mare, dând ascultare avertizării lui Bluenote de-a avea naibii grijă unde se aşezau.

– Conduc eu înapoi, zise Bluenote, urcând pe treapta uşii. Văzu că lui Blaze îi căzuse faţa şi rânji. Nu intră zilele-n sac, Blaze, bătrâne, asta vreau să zic.

– Bine. Unde-i Sonny?

– Găteşte, răspunse Bluenote scurt, apăsând ambreiajul şi băgând în prima viteză. Peşte proaspăt, dacă avem noroc; tot tocană, dacă nu avem. Vrei să dai o fugă cu mine în oraş, după cină?

Blaze aprobă din cap, prea entuziasmat pentru a vorbi.

În seara aceea stătu şi se uită în tăcere împreună cu Douglas cum Harry Bluenote se târgui cu achizitorul de la Federal Foods Inc. şi-şi stabili preţul. Douglas conduse spre casă la volanul uneia dintre camionetele Ford de la fermă. Nu vorbi niciunul. Urmărind cum se derula drumul înaintea farurilor, Blaze gândi: Mă duc undeva. Apoi gândi: *Sunt* undeva. Primul gând îl bucură. Al doilea era atât de mare, încât îl făcu să-l podidească lacrimile.

Trecură zile, apoi săptămâni, şi totul avea un ritm propriu. Trezirea devreme. Micul dejun copios. Munca până la prânz; prânzul copios pe câmp (umbla vorba că Blaze înfulecase o dată şi patru sandviciuri, şi nimeni nu-i spuse să n-o facă). Munca până când veneau vijeliile cu fulgere de după-amiază sau până când Sonny suna clopotul mare de alamă care anunţa ora cinei, dangăte care răsunau în ziua călduroasă şi uşoară ca nişte sunete auzite într-un vis luminos.

Bluenote începu să-i dea voie lui Blaze să conducă pe drumuri dosnice până la câmp şi înapoi. El conduse cu tot mai multă pricepere, până când atinse un fel de genialitate. Nu răsturnă niciodată vreun recipient din camionetă. După cină, se ducea deseori la Portland cu Harry şi Douglas şi asista cum Harry se târguia cu diverşi cumpărători.

Iulie dispăru acolo unde dispar lunile care se termină. Apoi jumătate din august. În scurt timp, vara avea să se încheie. Gândul acesta îl întrista pe Blaze. În curând, din nou la Leagănul Hetton. Apoi iarna. Blaze abia îndura gândul unei noi ierni la Hetton.

Nici prin gând nu-i trecea cât de tare începuse să-i placă lui Harry Bluenote de el. Huiduma era un pacifist convins şi culesul nu decursese niciodată atât de bine. Izbucnise doar o bătaie cu pumnii. De obicei erau cel puţin şase. Un băiat pe nume Henry Gillette îl acuzase pe unul dintre băieţii de la South Portland că a trişat la black-jack (teoretic, altceva decât pocher). Blaze îl ridicase pur şi simplu pe Gillette de guler şi-l aruncase cât colo. Apoi îl făcuse pe celălalt să-i dea banii înapoi lui Gillette.

Apoi, în a treia săptămână din august, cireaşă de pe tort. Blaze îşi pierdu virginitatea.

Numele fetei era Anne Bradstay. Ajunsese la Pittsfield pentru incendiere. Ea şi iubitul ei arseseră şase depozite de cartofi între Presque Isle şi Mars Hill înainte să fie prinşi. Spuseră că au făcut-o pentru că altceva nu le-a venit în gând. A fost distractiv să le vadă cum ard. Anne spuse că întotdeauna Curtis o suna şi-i spunea „Hai să mergem la un grătar", şi mergeau. Judecătorul - care pierduse un fiu de vârsta lui Curtis Prebble în Coreea - nu le putuse înţelege plictisul şi nici nu putuse empatiza cu ei. Pe

băiat îl condamnase la şase ani de închisoare la penitenciarul statal Shawshank.

Anne primise un an în ceea ce fetele numeau Fabrica de Tampoane din Pittsfield. N-o deranja cu adevărat. Tatăl ei vitreg o dezvirginase la vârsta de treisprezece ani, iar fratele ei mai mare o bătea la beţie, adică deseori. După aşa ceva, Pittsfield era o vacanţă.

Nu era o fată chinuită cu suflet de aur, ci doar o fată chinuită. Nu era rea, dar era strângătoare, i se lipeau ochii de orice lucru sclipitor. Toe, Brian Wick şi alţi doi băieţi de la South Portland îşi uniră resursele şi îi oferiră lui Anne patru dolari ca să se culce cu Blaze. Nu-i mâna alt motiv în afara curiozităţii. Nu-l anunţă nimeni pe John Cheltzman - se temeau că-i va spune lui Blaze, sau chiar lui Doug Bluenote -, dar toţi din tabără ştiau.

O dată pe noapte, cineva de la barăcile băieţilor se ducea la fântâna de pe drumul către casa mare cu două găleţi - una pentru băut, una pentru spălat. În noaptea cu pricina era rândul lui Toe-Jam, dar el spuse că avea diaree şi-i oferi lui Blaze un sfert de dolar ca să se ducă în locul lui.

– Naa, nu-i nevoie, mă duc pe gratis, spuse Blaze şi luă găleţile.

Toe zâmbi pe sub mustaţă, bucuros că economisise douăzeci şi cinci de cenţi, şi se duse să-l anunţe pe Brian, prietenul lui.

Era o noapte întunecată şi înmiresmată. Luna era portocalie, tocmai răsărită. Blaze călca sigur de el, fără a se gândi la ceva anume. Găleţile se loveau între ele. Când pe umăr îi căzu o mână uşoară, el nu tresări.

– Pot să te însoţesc? întrebă Anne. Ridică la lumină găleţile ei.

– Sigur, spuse Blaze. Apoi limba i se lipi de cerul gurii şi începu să roşească în obraji.

Merseră umăr la umăr către fântână. Anne fluieră încet printre dinţii stricaţi.

Când ajunseră, Blaze dădu scândurile la o parte. Fântâna era adâncă doar de şase metri, dar dacă aruncai o piatră în gâtlejul ei de rocă, auzeai un plescăit misterios, cavernos. Timoftică şi trandafiri sălbatici creşteau luxuriant de jur împrejurul gurii ei de ciment. Locul era înconjurat de şase stejari bătrâni, ca nişte santinele. Luna trăgea cu ochiul printre ramurile unuia, aruncând licăriri palide.

– Pot să-ţi ridic apă? întrebă Blaze. Îi ardeau urechile.

– Da? Ar fi frumos din partea ta.

– Sigur, spuse el, rânjind tâmp. Sigur c-ar fi. Se gândi la Margie Thurlow, deşi fata din faţa lui nu semăna deloc cu ea.

De inelul încastrat în ciment era legată o bucată de frânghie albită de soare. Blaze legă capătul ei liber de una dintre găleţi, după care aruncă găleata în fântână. Se auzi un plescăit. Apoi aşteptară să se umple.

Anne Bradstay nu era expertă în arta seducţiei. Puse mâna pe prohabul jeanşilor lui Blaze şi-l strânse de penis.

– Hei! zise el surprins.

– Îmi place de tine, spuse ea. Ce zici dacă mi-o tragi? Vrei?

Blaze se uită la ea, mut de uimire... deşi, în mâna ei, o parte a lui începea acum să vorbească o limbă străveche. Fata purta o rochie lungă, dar o ridicase pentru a-şi arăta coapsele. Era uscăţivă, însă lumina lunii îi înfrumuseţa chipul. Umbrele i-l înfrumuseţau şi mai tare.

O sărută cu neîndemânare, încolăcindu-şi braţele pe după ea.

– Iisuse, da' ştiu că eşti tare ca fierul! zise ea, icnind după aer şi strângându-l de mădular şi mai tare. Ia-o uşurel, bine?

– Sigur, zise Blaze şi o ridică în braţe. O aşeză în timoftică. Se desfăcu la catarama curelei. Nu ştiu nimic despre asta.

Anne zâmbi, nu fără amărăciune.

– E uşor, spuse ea. Îşi trase rochia deasupra şoldurilor. Nu purta chiloţi.

La lumina lunii, el văzu un triunghi subţire de păr negru şi se gândi că, dacă se uita prea mult la el, acesta îl va ucide.

Ea arătă dezinvolt cu degetul.

– Bagă-ţi cocoşelu' acolo-năuntru.

Blaze îşi lăsă pantalonii în vine şi se aşeză peste ea. La distanţă de cam douăzeci de paşi, ghemuit după un tufiş înalt, Brian Wick se uită la Toe-Jam cu ochi mari. Şopti:

– Are-o sculă uriaşă!

Toe se atinse cu degetul la tâmplă şi şopti:

– Se pare că ce i-a luat Domnul de aici sus i-a pus acolo jos. Acuma taci din gură.

Se întoarseră să se uite.

A doua zi, Toe spuse că i-a ajuns la urechi vorba că Blaze a mai găsit ceva la fântână, în afară de apă. Blaze se întoarse aproape vânăt la faţă şi îşi dezgoli dinţii, apoi se îndepărtă. Toe nu îndrăzni să mai aducă vorba despre asta.

Blaze deveni cavalerul Annei. O urmă pretutindeni şi-i dădu a doua pătură a lui, în caz că i se făcea frig noaptea. Annei îi plăcea asta. În felul ei, se îndrăgosti de el. De atunci încolo, pe toată durata culesului duseră împreună apă la barăcile fetelor şi băieţilor, şi nimeni nu avu vreodată ceva de spus despre asta. Le lipsea curajul.

Cu o noapte înainte să se întoarcă la Hetton, Harry Bluenote îl întrebă pe Blaze dacă nu vrea să rămână puţin după cină. Blaze spuse sigur, dar începu să se neliniştească. Primul lui gând fu că domnul Bluenote aflase despre ce făcea el cu Anne lângă fântână şi era furios. Asta îi dădu o stare de rău, pentru că îi plăcea de domnul Bluenote.

După ce plecară toţi, Bluenote aprinse un trabuc şi se plimbă de două ori în jurul mesei de cină acum goale. Tuşi. Îşi ciufuli părul deja ciufulit. Apoi mai că nu latră:

– Uite ce-i, vrei să rămâi aici?

Blaze rămase gură-cască, incapabil la început să sară prăpastia dintre ce crezuse el că va spune domnul Bluenote şi ceea ce spusese *de fapt.*

– Ei bine? Vrei?

– Da, izbuti Blaze. Da, sigur. Eu... sigur.

– Bun, făcu Bluenote, aparent uşurat. Pentru că Leagănul Hetton nu-i pentru un băiat ca tine. Tu eşti un băiat bun, dar ai nevoie de îndrumare. Te străduieşti din răsputeri, dar... Arătă cu degetul spre capul lui. Ce ai păţit acolo?

Blaze duse fără să vrea mâna la adâncitura de la frunte. Se îmbujora.

– E groaznic, aşa-i? Să te uiţi la ea, adică. Doamne.

– Păi, nici frumoasă nu-i, da' am văzut eu lucruri şi mai urâte. Bluenote se trânti într-un scaun. Cum s-a întâmplat?

– M-a împins tata pe scări. Era mahmur sau ceva. Nu-mi amintesc prea bine. Oricum... Ridică din umeri. Asta-i tot.

– Asta-i tot, hă? Ei, presupun că a fost de-ajuns. Se ridică iarăşi, se duse la răcitorul din colţ, îşi umplu un pahar de plastic cu apă. Am fost la doctor

azi - am tot amânat momentul, pentru că uneori am nişte palpitaţii mici - şi mi-a zis că-s sănătos tun. Am fost tare uşurat. Îşi bău apa, strânse paharul în pumn şi-l aruncă la gunoi. Omul mai şi îmbătrâneşte, asta-i treaba. Tu nu ştii nimic despre asta, da' o să ştii. Îmbătrâneşte şi întreaga viaţă începe să i se pară un vis pe care l-a avut cât a aţipit într-o după-amiază. Înţelegi?

– Sigur, spuse Blaze. Nu auzise nici măcar o vorbă. Să locuiască acolo, cu domnul Bluenote! De-abia începea să priceapă ce ar putea însemna asta.

– Voiam doar să fiu sigur că fac un lucru bun dacă te iau aici, spuse Bluenote. Arătă cu degetul mare spre portretul femeii de pe perete. *Ei* îi plăceau băieţii. Mi-a dăruit trei şi a murit născându-l pe cel din urmă. Dougie e cel mijlociu. Cel mare e în Washington, construieşte avioane pentru Boeing. Mezinul a murit într-un accident de maşină, acum patru ani. A fost trist, dar îmi place să cred că acum e alături de mama lui. Poate e-o idee prostească, dar ne alinăm cu ce gânduri putem. Nu-i aşa, Blaze?

– Da, domnule, spuse Blaze. El se gândea la Anne lângă fântână. Anne în bătaia lunii. Apoi văzu că domnul Bluenote avea lacrimi în ochi. Asta îl şoca şi-l şi înspăimântă puţin.

– Du-te, spuse domnul Bluenote. Şi nu întârzia prea mult la fântână, mă auzi?

Dar rămase totuşi la fântână. Îi spuse Annei ce se întâmplase, iar ea încuviinţă. Apoi începu şi ea să plângă.

– Care-i problema, Annie? o întrebă el. Care-i problema, scumpa mea?

– Nimic, zise ea. Trage-mi apă, bine? Am adus găleţile.

El trase apă. Ea îl privi hipnotizată.

Ultima zi de cules se încheie la ora unu şi văzu chiar şi Blaze că nu era mare lucru de ultimul transport. Afinele se terminaseră.

Acum conducea doar el. Era în cabina camionului cu motorul la ralanti, când Harry Bluenote strigă:

– Bine, gata! Sus în camion! Vă duce Blaze înapoi! Schimbaţi-vă hainele şi haideţi la casa mare! Prăjitură şi-ngheţată pentru toată lumea.

Dădură toţi buzna în spatele maşinii, urlând ca o ceată de ţânci, şi John trebui să urle din nou la ei să aibă grijă la afine. Blaze rânjea. Părea genul acela de rânjet care nu se ştergea cât era ziua de lungă.

Bluenote se duse pe partea pasagerului. Sub pălărie, faţa lui părea palidă şi avea fruntea asudată.

– Domnule Bluenote? Vă simţiţi bine?

– Sigur, zise Harry Bluenote. Îşi zâmbi ultimul zâmbet. Doar că am mâncat prea mult la prânz, cred. Dă-i drumu', Bla...

Se prinse cu mâinile de piept. De ambele părţi ale gâtului i se încordară muşchii. Se uita ţintă la Blaze, dar nu ca şi când l-ar fi văzut.

– Ce este? întrebă Blaze.

– Inima, remarcă Bluenote, apoi căzu în faţă. Se lovi cu fruntea de bordul metalic. Un moment, se ţinu strâns cu ambele mâini de husa veche şi ruptă care acoperea scaunul, de parcă lumea s-ar fi întors cu capul în jos. Apoi se lăsă pe-o parte şi căzu pe uşa deschisă, aterizând la pământ.

Dougie Bluenote dădea ocol botului maşinii. Acum o luă la fugă.

– *Tată!* strigă el.

Bluenote muri în braţele fiului său în timpul drumului grăbit şi hurducat de întoarcere la casa mare. Blaze nici nu băgă de seamă. El stătea aplecat peste volanul mare şi crăpat al camionului I-H, cu ochii larg deschişi la drumul de pământ, ca un descreierat.

Bluenote se cutremură o dată, de două ori, ca un câine prins de ploaie afară, şi asta fu tot.

Doamna Bricker - mama în tabără - scăpă din mâini carafa cu limonada când îl purtară înăuntru. Cuburile de gheaţă se împrăştiară care încotro pe duşumeaua de pin. Îl duseră pe Bluenote în salon şi-l întinseră pe canapea. Un braţ îi căzu la podea. Blaze îl ridică şi i-l aşeză pe piept. Acesta căzu din nou. După asta, Blaze nu-i mai dădu drumul din mână.

Dougie Bluenote era în sala de mese, stătea îndărătul mesei celei lungi, care era întinsă pentru petrecerea cu îngheţată de la sfârşitul culesului (un mic cadou de despărţire fusese pus lângă farfuria fiecărui copil), şi vorbea aprins la telefon. Ceilalţi culegători stăteau grămadă în verandă, se uitau înăuntru. Toţi păreau îngroziţi, mai puţin Johnny Cheltzman, care părea uşurat.

Blaze îi spusese totul cu o noapte în urmă.

Doctorul veni şi execută un scurt consult. Când termină, trase o pătură peste faţa lui Bluenote.

Doamna Bricker, care se oprise din plâns, o luă de la capăt.

– Îngheţata, spuse ea. Ce-o să facem cu atâta îngheţată? O, Doamne!

Îşi acoperi faţa cu şorţul, apoi şi-l trase cu totul peste cap, ca o glugă.

– Spune-le să intre şi s-o mănânce, o sfătui Doug Bluenote. Şi tu, Blaze. Pune-te la masă.

Blaze clătină din cap. Simţea că nu-i va mai fi foame niciodată.

– Lasă, atunci, zise Doug. Îşi trecu mâinile prin păr. Va trebui să sun la Hetton... şi la South Portland... şi la Pittsfield... Iisuse, Iisuse, Iisuse.

Îşi lipi fruntea de perete şi începu şi el să plângă. Blaze rămase aşezat şi nu-şi dezlipi ochii de la silueta acoperită de pe canapea.

Furgoneta de la Hetton veni prima. Blaze se aşeză în spate şi se uită pe luneta prăfuită. Casa mare se făcu tot mai mică, până când dispăru din vedere.

Ceilalţi începură să discute puţin, dar Blaze păstră tăcerea. Situaţia începea să-şi dezvăluie implicaţiile. El încercă să-i dea de cap, dar nu reuşi. Nu avea sens, însă tot i se dezvăluia.

Chipul începu să i se schimonosească. Îi zvâcni mai întâi gura, apoi ochii. Obrajii prinseră să-i tremure. Nu putea controla lucrurile acestea. Îl depăşeau. În cele din urmă, izbucni în plâns. Îşi lipi fruntea de luneta furgonetei şi plânse cu suspine ample, monotone, care sunau ca nechezatul unui cal.

La volan era cumnatul lui Martin Coslaw. Acesta spuse:

– Cineva să-l facă pe nătărău să tacă, m-auziţi?

Însă nimeni nu se încumeta să-l atingă.

Pruncul Annei Bradstay s-a născut opt luni şi jumătate mai târziu. Era un copil voinic - patru kilograme nouăzeci şi patru. A fost dat spre adopţie şi luat aproape imediat de un cuplu fără copii din Saco pe nume Wyatt. Băieţelul Bradstay a devenit Rufus Wyatt. La şaptesprezece ani, pe când făcea parte din echipa de fotbal a liceului, a fost numit primul înaintaş al

statului; un an mai târziu, titulatura a fost extinsă la întreaga regiune New England. A urmat Universitatea Boston cu intenţia de-a primi licenţa în literatură. Îi plăceau în mod deosebit Shelley, Keats şi poetul american James Dickey.

19

Întunericul veni devreme, învăluit în zăpadă. La ora cinci, singura lumină din biroul directorului rămăsese pâlpâirea focului din vatră. Joe dormea buştean, dar Blaze îşi făcea griji pentru el. Respiraţia lui părea grăbită, nasul îi curgea şi parcă îi hârâia ceva în piept. Pe fiecare obraz în parte îi înfloriseră pete de-un roşu aprins.

În cartea despre bebeluşi se spunea că febra însoţeşte adesea mijitul dinţilor şi uneori o răceală, sau simptomele de răceală. Răceala era o explicaţie bună pentru Blaze (nu ştia ce însemna *simptome).* În carte se spunea că trebuie ţinuţi la căldură, atâta tot. Uşor pentru autorul cărţii să vorbească; ce avea să facă Blaze când Joe se trezea şi voia să se târască prin cameră?

Trebuia să sune la Gerard acum, în seara aceasta. Nu puteau arunca banii din avion pe un aşa viscol, dar ninsoarea poate că avea să înceteze până spre seara zilei următoare. Voia să pună mâna pe bani şi să-l ţină şi pe Joe. Ducă-se dracului republicanii ăia bogaţi. Acum, el şi Joe erau inseparabili. Aveau să scape ei. Cumva.

Se uită în foc şi căzu într-o visare cu ochii deschişi. Se văzu aprinzând torţele de semnalizare într-un luminiş. Pe cer apăreau luminile unui avion mic. Se auzea bâzâitul de viespe al motorului. Avionul vira spre semnalul care ardea ca un tort aniversar. Ceva alb în aer - o paraşută de care era legată valijoara!

Apoi era înapoi aici. Deschidea valijoara. Aceasta era ticsită de bani. Fiecare teanc era bine legat. Blaze îi număra. Erau toţi acolo.

Apoi era pe o insulă mică din Acapulco (care el credea că se află în Bahamas, deşi admitea că era posibil să se înşele). Îşi cumpărase o cabană pe o limbă înaltă de pământ cu vedere spre brizanţi. Erau două camere, una mare, una mică. În spate erau două hamace, unul mare, unul mic.

Timpul trecea. Poate cinci ani. Şi iată că venea un copil tropăind pe plajă - o plajă care strălucea asemenea unui muşchi ud în bătaia soarelui. Era bronzat. Avea păr negru lung, ca un indian. Flutura din mână. Blaze flutură înapoi.

Din nou, lui Blaze i se păru că aude în treacăt zvon de râsete. Se întoarse dintr-odată. Nu era nimeni acolo.

Dar reveria se risipise. Se ridică şi vârî braţele în haina sa. Se aşeză şi îşi trase ghetele. Voia să treacă la fapte. Picioarele şi mintea îi erau decise, iar când ajungea în starea aceasta, întotdeauna făcea ce spunea că va face. Era mândria lui. Singura pe care o avea.

Aruncă încă o privire la copil, după care ieşi din cameră. Închise uşa biroului după el şi bocăni pe scări în jos. Pistolul lui George era îndesat la betelia pantalonilor şi de data aceasta era încărcat.

Vântul care sufla peste bătrânul teren de joacă era suficient de puternic încât să-l dezechilibreze, înainte să apuce să se obişnuiască cu el. Zăpada îl biciuia peste faţă, împungându-i obrajii şi fruntea. Vârfurile copacilor se înclinau dintr-o parte în cealaltă. Troiene noi se formau peste straturile întărite de zăpadă veche, deja adânci de un metru pe alocuri. Nu era nevoie să-şi facă griji despre urmele pe care le lăsase la venire.

Înainta anevoie până la gardul de plasă, dorindu-şi să aibă rachete de zăpadă, şi se caţără stângaci peste el. Ateriza în zăpadă până la coapse şi porni îndârjit spre nord, tăind-o de-a curmezişul ţinutului către Cumberland Center.

Parcurse cinci kilometri şi nu mai avea suflu când ajunse la jumătatea distanţei. Îi amorţise faţa. La fel şi mâinile şi picioarele, în pofida ciorapilor groşi şi-a mănuşilor. De două ori se împiedicase în garduri îngropate în zăpadă, unul din sârmă ghimpată care îi rupse jeanşii şi-l zgârie pe picior. Abia reuşise să se ridice şi să meargă mai departe, neirosindu-şi forţele pe o înjurătură.

La o oră de când era pe drum, intră într-o pepinieră. Acolo, molizi mici şi perfect tunşi se întindeau pe şiruri, fiecare la doi metri de confratele lui. Blaze putu înainta de-a lungul unui coridor ferit, unde zăpada era de doar cinci centimetri... şi în unele locuri, nu era deloc. Aceea era Rezervaţia Ţinutului Cumberland şi mărginea drumul principal.

Când ajunse la liziera vestică a pădurii de cultură, se aşeză în vârful rambleului şi se lăsă să alunece spre Route 289. Pe drum în sus, aproape pierdut în ninsoarea viscolită, era un semafor de atenţionare pe care şi-l amintea bine - roşu pe două laturi, galben pe celelalte două. Dincolo de el, câteva felinare pâlpâiau asemenea unor năluci.

Blaze traversă drumul, acum plin de zăpadă şi necirculat, şi se duse spre benzinăria Exxon de pe colţ. Într-o mică insulă de lumină, pe latura clădirii de cărămidă se vedea o cabină telefonică. Semănând cu un om de zăpadă ambulant, Blaze se apropie de ea - se profila peste ea. Avu un moment de panică în care îşi spuse că nu avea bani mărunţi, dar găsi două monede de douăzeci şi cinci de cenţi în buzunarul pantalonilor şi încă una în cel de la haină. Apoi - la naiba! - banii îi fură înapoiaţi în locaşul de jos al aparatului. Serviciul de informaţii era gratuit.

– Vreau să-l sun pe Joseph Gerard, spuse el. Ocoma.

Urmă o pauză, apoi centralista îi dădu numărul. Blaze îl scrise pe sticla aburită care apăra telefonul de furia ninsorii, neştiind că ceruse un număr nelistat şi că centralista i-l dăduse conform instrucţiunilor FBI. Asta, desigur, lăsa drumul deschis pentru toţi cei care doreau să-şi exprime gândurile de bine familiei suferinde, dar dacă răpitorii nu sunau, echipamentul de urmărire nu putea fi folosit.

Blaze formă 0 şi-i dădu doamnei numărul de telefon al familiei Gerard. Întrebă dacă aceasta era o convorbire taxabilă. Era. Întrebă dacă era posibil să vorbească trei minute pentru şaptezeci şi cinci de cenţi. Centralista spuse nu; o convorbire de trei minute cu Ocoma îl costa un dolar nouăzeci. Nu avea carte de credit telefonică?

Blaze nu avea. Blaze nu avea cărţi de credit de niciun fel.

Centralista îi spuse că putea taxa apelul pe numărul său de acasă, iar la baracă *avea* telefon (chiar dacă nu sunase nici măcar o dată de când murise George), dar Blaze era prea deştept pentru asta.

Taxă inversă, atunci? sugeră centralista.

– Taxă inversă, da! zise Blaze.

– Numele dumneavoastră, domnule?

– Clayton Blaisdell Junior, spuse el dintr-o suflare. Uşurat să vadă că nu bătuse atâta amar de drum doar ca să nu rezolve nimic din lipsă de bani, Blaze nu avea să-şi dea seama de această eroare tactică decât peste aproape două ore.

– Mulţumesc, domnule.

– *Eu* vă mulţumesc, spuse şi el, simţindu-se deştept. Simţindu-se cel mai tare din parcare.

Telefonul sună doar o dată la celălalt capăt al firului înainte să ridice cineva.

– Da?

Vocea părea obosită şi prudentă.

– Fiul vostru e la mine, zise Blaze.

– Domnule, am primit zece telefoane astăzi şi toţi au spus acelaşi lucru. Dovedeşte-o.

Blaze rămase fără grai. Nu se aşteptase la asta.

– Ei, nu-i cu mine, ştiţi. A rămas cu partenerul meu.

– Da?

Nimic altceva. Doar *Da?*

– Am văzut-o pe soţia dumneavoastră când am intrat, spuse Blaze. Era singurul lucru care-i venise în minte. E foarte frumoasă. Era într-o cămaşă de noapte albă. Aveaţi o poză pe scrin - ei bine, trei poze puse laolaltă.

Vocea de la celălalt capăt al firului spuse:

– Mai spune-mi ceva.

Şi nu mai părea obosită.

Blaze îşi frământă mintea. Altceva nu mai era; nimic care să-l convingă pe încăpăţânatul de la celălalt capăt al firului. Apoi găsi ceva.

– Bătrâna avea o pisică. De-aia a coborât la parter. A crezut că eu sunt pisica... că eu sunt...

Îşi frământă puţin mintea.

– *Mikey!* strigă el. Îmi pare rău că am lovit-o aşa de tare. N-am vrut, vă spun sincer, dar mi-era frică.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului începu să plângă. Fu ceva neaşteptat şi şocant.

– E bine băiatul? Pentru Dumnezeu, e bine Joey?

În fundal se auzi şoapte neinteligibile. Părea că vorbea o femeie. Alta ţipa şi plângea. Cea care ţipa şi plângea pesemne că era mama. Narmenii probabil că erau deosebit de emotivi. La fel erau şi francezii.

– Nu închide! spuse Joseph Gerard (numai Gerard putea să fie). Părea în pragul panicii. E bine băiatul?

– Da, e bine, zise Blaze. I-a mai ieşit un dinţişor. Cu ăsta, are deja trei. S-a vindecat frumos şi de iritaţia de la scutec. Eu... adică *noi...* îl ungem bine de tot pe fund. Ce-i cu soţia dumneavoastră? Se crede prea bună ca să-l dea cu alifie la fund?

Gerard gâfâia ca un câine.

– O să facem orice, domnule. Dumneata stabileşti regulile.

Blaze tresări puţin, auzind asta. Aproape că uitase de ce sunase.

– Bine, spuse. Uite ce vreau să faceţi.

În Portland, o centralistă AT&T vorbea cu agentul special Albert Sterling.

– Cumberland Central, zise ea. Telefon public de la o benzinărie.

– Am notat, spuse el şi lovi cu pumnul în aer.

– Urcaţi într-un avion uşor mâine seară la opt, spuse Blaze. Începea să se simtă neliniştit, începea să simtă că a stat deja prea mult la telefon. Luaţi-o în zbor spre sud de-a lungul Route 1 către graniţa cu New Hampshire. Zburaţi jos. Aţi înţeles?

– Stai... Nu-s sigur...

– Bine-ar fi să fiţi sigur, zise Blaze. Încercă să vorbească aşa cum ar fi vorbit George. Nu încercaţi să trageţi mâţa de coadă, dacă nu vreţi să vă primiţi copilul înapoi într-o pungă.

– Bine, spuse Gerard. Bine, te aud. Îmi notez doar pe hârtie.

Sterling îi dădu o bucăţică de hârtie lui Bruce Granger şi schiţă rotirea discului telefonic. Granger sună la Poliţia Statală.

– Pilotul o să vadă un semnal luminos, spuse Blaze. Banii să fie într-o valiză legată de o paraşută. Aruncaţi-o astfel încât să ajungă chiar deasupra tor... luminii. Semnalului. A doua zi veţi primi copilul. O să trimit - o să trimitem, adică - chiar nişte lucruri pe care le folosim pentru funduleţul lui. (Îi trecu prin minte o poantă.) Fără costuri suplimentare.

Apoi se uită la mâna lui liberă şi văzu că încrucişase degetele când spusese că-l vor primi pe Joe înapoi. Exact ca un copil care spune prima lui minciună.

– Nu închide! zise Gerard. Nu cred că înţeleg bine...

– Sunteţi un tip deştept, spuse Blaze. Cred că înţelegeţi.

Închise şi părăsi benzinăria Exxon în graba mare, neştiind bine de ce alerga, ci doar că ăsta părea un lucru bun. Singurul. Alergă pe sub semaforul de avertizare, traversă pe diagonală drumul şi urcă rambleul cu paşi de uriaş. Apoi dispăru între şirurile drepte de molizi din rezervaţie.

În urma lui, un monstru gigantic cu ochi albi scânteietori apăru mârâind de după deal. Goni prin aerul bogat, cu aripi laterale de trei metri lungime ridicând cortine de zăpadă. Plugul şterse urmele lui Blaze acolo unde acestea brăzdau drumul. Când două maşini ale Poliţiei Statale, venind din direcţii opuse, se întâlniră la benzinăria Exxon nouă minute mai târziu, urmele paşilor lui Blaze pe rambleul ce ducea la rezervaţie nu mai erau decât nişte adâncituri neclare. Chiar în timp ce ofiţerii stăteau în jurul cabinei telefonice cu lanternele îndreptate spre ea, vântul îşi ducea la îndeplinire munca în spatele lor.

Telefonul lui Sterling sună cinci minute mai târziu.

– A fost aici, spuse poliţistul de la celălalt capăt al firului. Sterling auzea vâjâit de vânt în fundal. Ba nu, ţipăt. A fost aici, dar a plecat.

– Cum a plecat? întrebă Sterling. Cu maşina sau pe jos?

– Cine ştie? A trecut plugul cu puţin înainte să ajungem noi. Dar de-ar fi să ghicesc, aş spune că la volanul unei maşini.

– Nu-ţi cere nimeni să ghiceşti. De la benzinărie? L-a văzut cineva?

– E închisă din cauza viscolului. Şi chiar dacă ar fi fost deschisă... telefonul e pe peretele lateral.

– Nenorocit norocos, zise Sterling. Nenorocit cu noroc *chior.* Am înconjurat căbănuţa aia de căcat din Apex şi-am arestat patru reviste deocheate şi un borcan cu piure de mazăre. Urme? Sau le-a şters vântul?

– Mai erau urme în jurul telefonului, spuse poliţistul. Vântul le-a estompat, dar ale lui sunt.

– Iar încerci să ghiceşti?

– Nu. Erau mari.

– Bine. Blocaje rutiere, corect?

– Toate drumurile, mari şi mici, spuse poliţistul. Se instituie chiar în timp ce vorbim.

– Şi drumurile forestiere.

– Şi drumurile forestiere, spuse poliţistul. Părea jignit.

Lui Sterling nu-i păsa.

– Deci nu are scăpare? Putem spune asta, domnule poliţist?

– Da.

– Bun. Venim acolo cu trei sute de oameni imediat ce se îmbunează vremea, mâine. Povestea asta s-a lungit prea mult.

– Da, domnule.

– Plug de zăpadă, zise Sterling. Morţii mă-sii de treabă!

Închise.

Când Blaze ajunse înapoi la Hetton, era epuizat. Se caţără peste gardul de plasă şi căzu cu capul înainte în zăpadă, de partea cealaltă. Avea nasul însângerat. Se întorcea după doar patruzeci şi cinci de minute. Se ridică de pe jos, se împletici pe după clădire şi intră.

Îl întâmpinară urletele agonice de furie ale lui Joe.

– Hristoase!

Urcă scările câte două o dată şi dădu buzna în biroul lui Coslaw. Focul se stinsese. Leagănul era răsturnat. Joe zăcea pe podea. Avea capul plin de sânge. Era vânăt la faţă, ţinea ochii strâns închişi, mânuţele-i erau albe de praf.

– Joe! se smiorcăi Blaze. Joe! Joe!

Luă copilul în braţe şi alergă în colţ, unde erau stivuite scutecele. Înşfacă unul şi tampona fruntea lui Joe. Sângele părea să curgă în pârâiaşe. Din rană se iţea o aşchie. Blaze o smulse şi o aruncă pe jos.

Copilul i se zbătu în braţe şi urlă şi mai tare. Blaze mai şterse din sânge, ţinându-l ferm, şi se aplecă pentru a se uita mai bine. Tăietura era neregulată, dar odată înlăturată aşchia, nu mai arăta atât de rău. Slavă Domnului că nu-i intrase în ochi. Putea să-i fi intrat în ochi.

Găsi un biberon şi i-l dădu lui Joe rece. Băieţelul îl prinse cu ambele mâini şi începu să sugă lacom. Gâfâind, Blaze scoase o pătură şi înfăşură copilul în ea. Apoi se aşeză pe păturile lui cu copilul înfăşurat la piept. Închise ochii şi-l cuprinse imediat o ameţeală îngrozitoare. Toate de pe lume păreau să fugă de el: Joe, George, Johnny, Harry Bluenote, Anne Bradstay, păsările de pe sârmă şi nopţile pe drum.

Apoi îşi reveni.

– De aici încolo suntem împreună, Joey, spuse el. Tu mă ai pe mine şi eu te am pe tine. Va fi în regulă. Bine?

Ninsoarea lovea ferestrele în rafale puternice, răpăitoare. Joe întoarse faţa de la tetina de cauciuc şi tuşi gros, scoţând limba în încercarea de a-şi curăţa căile respiratorii. Apoi luă iar tetina. Sub mâna lui, Blaze îi simţea bătăile tari ale inimioarei.

– Aşa procedăm noi, spuse Blaze şi sărută fruntea însângerată a copilaşului.

Adormiră împreună.

20

Leagănul Hetton avea, în spatele clădirilor principale, şi un lot mare de pământ şi acolo se afla ceea ce generaţii de băieţi ajunseseră să numească Grădina Victoriei. Directoarea care îl precedase în funcţie pe Coslaw o neglijase, spunându-le oamenilor că nu are abilităţi de grădinar, dar Martin „Legea" Coslaw văzu cel puţin două mari avantaje în îngrijirea Grădinii Victoriei. Primul era acela al unei substanţiale economii la bugetul alocat pentru hrană, băieţii putându-şi cultiva singuri legumele. Al doilea era obişnuirea băieţilor cu munca grea, elementul care stătea la baza societăţii. „Sudoarea frunţii şi matematica au clădit piramidele", îi plăcea lui Coslaw să spună. Aşa se face că băieţii plantau primăvara, pliveau vara (asta dacă nu „munceau în aer liber" la una dintre fermele din împrejurimi) şi recoltau toamna.

Cam la paisprezece luni după sfârşitul celei pe care Toe-Jam o numea „fabuloasa vară a afinelor", John Cheltzman făcea parte din echipa de strângere a dovlecilor în capătul dinspre nord al GV. Prinse o răceală, se îmbolnăvi şi muri. Se întâmplă aşa, cât ai clipi. De Halloween fu trimis pachet la Spitalul Municipal Portland, în timp ce băieţii ceilalţi erau la cursuri sau la „alte şcoli". Muri în secţia celor trataţi din caritate şi muri singur.

Hainele lui de pat de la Hetton fură luate şi înlocuite cu altele curate. Blaze petrecu aproape o după-amiază întreagă în patul lui, uitându-se la patul lui John. Dormitorul lung - pe care ei îl numeau „vagon" - era gol. Ceilalţi se duseseră la înmormântarea lui Johnny. Pentru cei mai mulţi, era prima lor înmormântare şi erau cât se poate de emoţionaţi.

Patul lui Johnny îl speria şi-l fascina pe Blaze. Borcanul cu unt de arahide Shedd's care fusese întotdeauna dosit între căpătâiul patului şi perete dispăruse; se uitase. La fel şi biscuiţii Ritz. (După ora stingerii, Johnny deseori spunea: „Cu Ritz, şi căcatu-l înghiţi", iar Blaze râdea de fiecare dată.) Patul însuşi era făcut într-un fel cazon, cu cuvertura perfect întinsă. Cearşafurile erau de-un alb imaculat şi curate, chiar dacă Johnny fusese un entuziast masturbator după ora stingerii. Multe nopţi Blaze stătuse întins în pat, uitându-se în întuneric şi ascultând scârţâitul slab al arcurilor în timp ce JC şi-o freca. Erau întotdeauna pete galbene tari pe cearşafurile lui. Hristoase, petele alea galbene şi tari se găseau pe cearşafurile tuturor băieţilor mari. Erau şi pe ale lui, în momentul de faţă, sub el, aşa cum şedea pe patul său, uitându-se la patul lui Johnny. Înţelese cu forţa unei revelaţii că, dacă va muri, patul lui va fi schimbat şi cearşafurile pătate de spermă vor fi înlocuite cu unele ca acelea de pe patul lui Johnny, acum - cearşafuri de-un alb imaculat şi curate. Cearşafuri fără măcar o pată pe ele, care să dea de veste că cineva a stat acolo, a visat acolo, a fost destul de viu încât să se slobozească acolo. Blaze începu să plângă în linişte.

Era o după-amiază noroasă de la începutul lui noiembrie şi vagonul era inundat de-o lumină otova. Pătrate de soare şi umbre în formă de cruce se întindeau pe patul lui JC. După o vreme, Blaze se ridică şi trase pătura de pe patul în care dormise prietenul lui. Aruncă perna în celălalt capăt al vagonului. Apoi smulse cearşafurile şi împinse salteaua la podea. Tot nu era destul, întoarse cadrul patului peste saltea, cu picioruşele lui prosteşti

ridicate în aer. Tot nu era destul, aşa că trase un şut într-un picioruş din-acelea şi nu reuşi altceva decât să se lovească. După asta, se întinse pe patul lui cu mâinile peste ochi şi cu pieptul tresăltându-i.

După ce se încheie înmormântarea, ceilalţi băieţi îl lăsară în pace pe Blaze. Nu-l întrebă nimeni de patul răsturnat, dar Toe făcu un lucru ciudat: luă o mână de-a lui Blaze şi o sărută. Ciudat lucru, sigur că da. Blaze se gândi la el ani la rând. Nu tot timpul, dar aşa, din când în când.

Veni ora cinci. Era perioada de timp liber pentru băieţi şi majoritatea erau în curte, unde se scălâmbăiau şi îşi creşteau apetitul pentru cină. Blaze se duse în biroul lui Martin Coslaw. Legea stătea la masa lui de lucru. Îşi schimbase pantofii cu o pereche de papuci de casă şi se legăna pe spate în scaun, citind *Evening Express.* Ridică privirea şi spuse:

– Ce-i?

– Ţine de-aici, scârbă ce eşti, zise Blaze şi-l bătu până ce-l lăsă inconştient.

Porni pe jos spre graniţa cu New Hampshire deoarece se gândea că, la volanul unei maşini furate, va fi prins în patru ore. În schimb, fu prins în două ore. Uita mereu cât de mare era, dar Martin Coslaw nu uita, iar poliţia statului Maine nu avu nevoie de mult timp ca să localizeze un tânăr caucazian de doi metri şi cinci centimetri cu o adâncitură mare la frunte.

Avu loc un proces scurt la Tribunalul Districtual al Ţinutului Cumberland. Martin Coslaw compăru cu un braţ în aţele şi cu capul înfăşurat într-un bandaj alb mare, care-i acoperea şi un ochi. Se apropie de bară în cârje.

Procurorul îl întrebă ce înălţime avea. Coslaw spuse că are un metru şaptezeci. Procurorul îl întrebă cât cântărea. Coslaw spuse şaptezeci şi două de kilograme. Procurorul îl întrebă pe Coslaw dacă a făcut ceva pentru a-l provoca pe acuzat, Clayton Blaisdell Jr., dacă îl tachinase sau îl pedepsise pe nedrept. Coslaw răspunse negativ. Procurorul cedă atunci martorul avocatului lui Blaze, un absolvent de drept care încă mai avea caş la gură. Avocatul cu caş la gură puse o serie de întrebări furioase şi irelevante, la care Coslaw răspunse calm în vreme ce ghipsul, cârjele şi capul său bandajat îşi susţinură în continuare propria pledoarie. Când avocatul cu caş la gură spuse că nu mai avea alte întrebări, acuzarea se declară satisfăcută.

Avocatul din oficiu al lui Blaze îl chemă la bară şi întrebă de ce l-a bătut pe directorul Leagănului Hetton. Blaze îşi bălmăji povestea. Un bun prieten îi murise. Credea că vinovat pentru asta era Coslaw. Johnny n-ar fi trebuit să fie trimis la cules de dovleci, mai ales nu pe vreme friguroasă. Johnny avea inimă slabă. Nu era corect şi domnul Coslaw ştia că nu era corect. Şi-o căutase cu lumânarea.

La aceasta, tânărul avocat luă loc cu o expresie disperată în ochi.

Procurorul se ridică şi se apropie. Întrebă ce înălţime avea Blaze. Doi metri şi trei sau poate şi cinci, spuse Blaze. Procurorul întrebă cât cântărea. Blaze spuse că nu ştie exact, dar nu o sută patruzeci. Asta provocă un val de râs în rândul reprezentanţilor presei. Blaze întoarse nedumerit ochii spre ei. Apoi surâse şi el puţin, dorindu-şi ca aceştia să ştie că şi el gusta glumele. Procurorul nu mai avea întrebări. Luă loc.

Avocatul din oficiu al lui Blaze făcu un rezumat furios şi irelevant, apoi îşi încheie pledoaria. Judecătorul se uită pe geam cu bărbia proptită în mână. Atunci, procurorul se ridică. Spuse că Blaze era un tânăr bătăuş.

Spuse că era datoria statului Maine să-i „reteze din vârful nasului cât mai repede". Blaze habar nu avea ce însemna asta, dar ştia că nu era de bine.

Judecătorul îl întrebă pe Blaze dacă nu are ceva de spus.

– Am, domnule, rosti Blaze, dar nu ştiu cum s-o spun.

Judecătorul aprobă din cap şi-l condamnă la doi ani în centrul de reabilitare South Portland.

Pentru el n-a fost la fel de rău cum a fost pentru unii, dar a fost suficient de rău încât să nu-şi dorească să mai ajungă acolo vreodată. Era destul de mare încât să scape de bătăi şi de pederastie, şi nu intrase în nici-o grupare subterană cu liderii lor de tinichea, dar era foarte greu să fii închis perioade foarte lungi de timp într-o celulă minusculă şi goală. Foarte trist. De două ori în primele şase luni o „luase pe arătură", urlând să fie lăsat afară şi lovind în zăbrelele celulei până când gardienii veniră în fugă. Prima dată, patru gardieni reacţionară, apoi trebuiră să cheme mai întâi încă patru şi apoi alţi şase pentru a-l potoli. A doua oară îi administrară o injecţie care îi luă lumina pentru şaisprezece ore.

La izolator fu şi mai rău. Blaze se plimbă la nesfârşit prin micuţa celulă (şase paşi în orice direcţie), iar timpul şovăi şi apoi se opri în loc. Când în sfârşit se deschise uşa şi el fu trimis înapoi în societatea celorlalţi băieţi - liber să se plimbe prin curte sau să descarce camioanele care veneau la platformele de încărcare - sentimentul de uşurare şi recunoştinţă aproape îi fură minţile. Cu a doua ocazie, îl îmbrăţişa pe gardianul care îl eliberă şi se trezi la dosar cu această notaţie: *Manifestă tendinţe homosexuale.*

Dar izolatorul nu era cel mai rău lucru. Era el uituc, însă memoria celui mai rău lucru nu-l părăsea niciodată. Aşa te prindeau cu ocaua mică. Te duceau într-o cămăruţă albă şi se strângeau în cerc în jurul tău. Apoi începeau să-ţi pună întrebări. Şi înainte să apuci să te dumireşti ce însemna prima întrebare - ce *spunea* ea - ei trecuseră deja la următoarea, şi la următoarea, şi la următoarea. Se întorceau asupra subiectului, se îndepărtau de el, o luau înainte şi rămâneau înapoia lui. Parcă erai prins într-o pânză de păianjen. În cele din urmă, recunoşteai orice-ţi cereau ei să recunoşti, doar ca să-i faci să tacă. Atunci, ei îţi aduceau o foaie de hârtie şi-ţi spuneau să te semnezi cu numele pe ea şi frăţioare, te semnai.

Cel însărcinat cu interogatoriul lui Blaze fusese un procuror adjunct pe nume Holloway. Holloway nu intră în cameră decât după ce ceilalţi îl zăpăciseră pentru cel puţin o oră şi jumătate. Blaze avea mânecile suflecate şi poalele cămăşii îi ieşiseră din pantaloni. Era lac de sudoare şi simţea nevoia - *presantă* - să meargă la baie, la treaba mare. Se simţea ca şi când ar fi fost din nou în ţarcul câinilor la ferma Bowie şi dulăii aceia collie ar fi hămăit în jurul lui. Holloway era calm şi tras la un costum albastru cu dungi subţiri. În picioare avea pantofi cu botul plin de galaxii întregi de găurele. Blaze nu uită niciodată găurelele din pantofii domnului Holloway.

Domnul Holloway se aşeză cu jumătate de fund pe masa din mijlocul camerei, bălăngănindu-şi piciorul, cu pantoful negru şi elegant mişcându-se ca pendulul unui orologiu. Îi adresă lui Blaze un rânjet prietenos şi spuse:

– Vrei să stăm de vorbă, fiule?

Blaze începu să se bâlbâie. Da, voia să stea de vorbă. Dacă cineva era dispus într-adevăr să asculte, şi să fie puţin mai blând, da, sigur că voia.

Holloway le spuse celorlalţi să iasă.

Blaze întrebă dacă se putea duce la baie.

Holloway arătă cu degetul de cealaltă parte a camerei spre o uşă pe care Blaze n-o observase şi spuse:

– Ce mai aştepţi?

Când spuse asta, pe buze avea acelaşi surâs prietenos.

După ce Blaze se întoarse, pe masă era o carafă cu apă rece şi un pahar gol. Blaze se uită la Holloway şi Holloway încuviinţă fără vreun alt cuvânt. Blaze bău trei pahare unul după celălalt, apoi se lăsă pe spătar, cu impresia că are un sloi de gheaţă înfipt în mijlocul frunţii.

– E bine? întrebă Holloway.

Blaze aprobă din cap.

– Da. Ţi se face sete să tot răspunzi la întrebări. O ţigară?

– Nu fumez.

– Bravo, din cauza asta n-o să ai niciodată probleme, spuse Holloway şi îşi aprinse o ţigară. Amicii tăi, ei cum te strigă?

– Blaze.

– Bine, Blaze, eu sunt Frank Holloway. Întinse mâna, apoi se crispa şi muşcă ţigara între dinţi când Blaze i-o strânse. Acum, spune-mi exact ce ai făcut de ai ajuns aici.

Blaze începu să-şi turuie povestea, începând cu sosirea Legii la Hetton şi problemele lui cu aritmetica.

Holloway ridică mâna.

– Te deranjează, Blaze, dacă aduc aici o stenografă? Adică un fel de secretară. Ca să nu mai trebuiască să repeţi tot ce-mi spui acum.

Nu. Nu-l deranja.

Mai târziu, la sfârşit, veniră şi ceilalţi înăuntru. Atunci, Blaze observă că ochii lui Holloway îşi pierduseră licărul acela prietenos. Coborî de pe masă, îşi şterse turul pantalonilor cu două lovituri iuţi şi spuse:

– Bate-l la maşină şi pune-l pe prostovan să-l semneze.

Plecă fără să se uită înapoi.

Ieşi din detenţie când încă nu se împliniseră doi ani de când intrase - primi o reducere a pedepsei cu patru luni pentru bună purtare. Îi dădură două perechi de jeanşi, o jachetă de dril şi o geantă în care să le ţină. Mai avea şi economiile strânse în detenţie: un cec pentru 43,84 de dolari.

Era octombrie. Vântul sufla aducând miresme dulci. Paznicul de la poartă flutură o dată din mână, ca un ştergător de parbriz, şi-i spuse să aibă grijă şi să nu intre în bucluc. Blaze trecu pe lângă el fără să-i arunce vreo privire sau vreo vorbă, iar când auzi poarta verde şi grea închizându-se cu un bubuit în urma lui, se cutremură.

Merse pe jos până când se terminară trotuarele şi oraşul dispăru. Scrută totul în jur. Maşinile care goneau pe lângă el păreau noi într-un mod ciudat. Una încetini şi el se gândi că cineva se va oferi să-l ia. Atunci o persoană strigă: *Hei, PUŞCĂRIAŞULE* şi maşina demară în trombă.

Într-un târziu, se aşeză pe zidul de piatră care împrejmuia un mic cimitir de ţară şi rămase cu privirea pierdută de-a lungul drumului. Îi trecu prin gând că era liber. Nimeni nu-i putea comanda ce să facă; mai rău era, însă, că nici el, de capul lui, nu ştia ce să facă, şi nu avea prieteni. Scăpase de izolator, dar nu avea de lucru. Nu ştia nici măcar cum să transforme în bani bucata de hârtie tare pe care i-o dăduseră.

Totuşi, îl copleşi un minunat sentiment de recunoştinţă liniştitoare. Închise ochii şi întoarse faţa către soare, lăsându-se umplut de lumină

roşie. Simţi miros de iarbă şi de asfalt proaspăt, acolo unde o echipă de drumari plombaseră de curând o groapă. Simţi miros de eşapament de la maşinile care se duceau acolo unde şoferii lor voiau să se ducă. Se strânse singur în braţe, uşurat.

În noaptea aceea dormi într-un hambar şi a doua zi îşi găsi de lucru la cules cartofi pentru zece cenţi coşul. În iarna aceea lucră într-o fabrică de lână din New Hampshire, muncă strict necalificată. În primăvară, luă autobuzul până la Boston şi îşi găsi de lucru la spălătoria spitalului Brigham pentru femei. Lucra acolo de şase luni, când apăru o faţă cunoscută de la South Portland: Billy St Pierre. Ieşiră în oraş şi îşi făcură cinste cu multe beri. Billy îi mărturisi lui Blaze că el şi un prieten vor jefui un magazin de băuturi în Southie. Era o lovitură babană. Spuse că mai era loc pentru încă unul.

Blaze acceptă oferta. Partea lui fu de şaptesprezece dolari. Continuă să lucreze la spălătorie. Patru luni mai târziu, el şi Billy şi Dom, cumnatul lui Billy, jefuiră o benzinărie cu băcănie din Danvers. O lună după aceea, Blaze şi Billy, plus alt „absolvent" de South Portland pe nume Calvin Surks, jefuiră o agenţie de împrumuturi care avea în spate o cameră pentru pariuri. Luară peste o mie de dolari.

– Acum începem să dăm de mălai, zise Billy în camera de motel din Duxbury, când împărţeau prada între ei. Ăsta nu-i decât începutul.

Blaze încuviinţă din cap, dar continuă să lucreze la spălătoria spitalului.

O vreme, viaţa se desfăşură în felul acesta. Blaze nu avea prieteni adevăraţi în Boston. Singurele lui cunoştinţe erau Billy St Pierre şi grupul mic şi schimbător de găinari din care făcea parte acesta. Blaze începu să-şi petreacă orele libere cu ei într-o cofetărie din Lynn pe nume Moochie's. Jucau pinball şi se scălâmbăiau. Blaze nu avea iubită - constantă sau altminteri. Era deosebit de ruşinat de ceea ce Billy numea „sfecla ta spartă". După câte o lovitură reuşită, uneori se ducea la prostituate.

Cam la un an după ce Blaze se înhăitase cu Billy, un muzicant cu jumătate de normă şi iute la vorbă îi făcu cunoştinţă cu heroina - dintr-aceea injectabilă subcutanat. Îi dădu lui Blaze o cumplită stare de rău, fie din pricina vreunui aditiv, fie de la o alergie naturală. Nu mai încercă altă dată. Lua uneori câteva fumuri de „iarbă" doar ca să fie de gaşcă, însă drogurile mai tari nu-i făceau bine.

Nu la mult timp după experimentul cu heroina, Billy şi Calvin (al cărui bun cel mai de preţ era un tatuaj care spunea VLAŢA-I UN RAHAT PE CARE ŢI-L PUI PE COLIVĂ) fură prinşi când încercau să jefuiască un supermarket. Erau totuşi alţii dispuşi să-l ia pe Blaze în echipă. Dornici, chiar. Cineva îl porecli Baubau şi porecla se lipi de el. Chiar şi cu ciorapul tras peste fruntea desfigurată, dimensiunile lui uriaşe făceau orice funcţionar sau vânzător să stea puţin pe gânduri înainte să pună mâna pe arma de sub tejghea.

În cei doi ani de după arestarea lui Billy, Blaze rată el însuşi vreo şase arestări, câteva chiar la mustaţă. Într-un rând, doi fraţi împreună cu care jefuise un magazin de haine din Saugus fură prinşi imediat după colţul unde Blaze le mulţumise şi coborâse din maşină. Fraţii l-ar fi turnat fără reţineri pe Blaze pentru a obţine o reducere a pedepsei, dar nu-l ştiau decât ca Baubaul cel Mare, dându-le astfel impresia poliţiştilor că al treilea membru al găştii era de fapt un afro-american.

În iunie, Blaze fu concediat de la spălătorie. Nici măcar nu se sinchisi să-şi caute altă slujbă onestă. Trăi pur şi simplu de la o zi la alta până când îl întâlni pe George Rackley, iar când se întâmplă asta, viitorul îi fu scris.

21

Albert Sterling moţăia într-unul dintre fotoliile capitonate din biroul lui Gerard când zorii zilei îşi făcură simţită prezenţa. Era 1 februarie.

Se auzi o bătaie în blatul uşii. Ochii lui Sterling se deschiseră. Granger stătea în prag.

– S-ar putea să avem ceva, spuse Granger.

– Vorbeşte.

– Blaisdell a crescut într-un orfelinat - ei bine, un leagăn, dar e acelaşi drac - numit Hetton. E situat în zona din care a venit apelul lui.

Sterling se ridică în picioare.

– Mai e deschis?

– Mnu. S-a închis acum cincisprezece ani.

– Cine locuieşte acolo acum?

– Nimeni. Municipalitatea l-a vândut unora care au încercat să-l transforme în şcoală. A urmat falimentul şi municipalitatea l-a reluat în stăpânire. De atunci e nelocuit.

– Pun pariu că acolo e, zise Sterling. Era o pură intuiţie, dar părea corectă. Aveau să-l prindă pe nemernic în dimineaţa aceea, pe el şi pe oricine-l mai ajuta. Sună la Poliţia Statală. Vreau douăzeci de ofiţeri, cel puţin douăzeci, plus tu şi cu mine. Se gândi. Şi Frankland. Ia-l pe Frankland de la birou.

– De fapt, acum precis e-n pat...

– Scoală-l. Şi spune-i lui Norman să-şi mute curu-ncoace. El se poate ocupa de telefon.

– Eşti sigur că aşa vrei să...

– Da. Blaisdell e-un escroc, e-un idiot şi e-un leneş.

Faptul că escrocii sunt leneşi era un precept imuabil al religiei secrete a lui Albert Sterling.

– Unde altundeva să se ducă?

Se uită la ceasul de la mână. Era 5.45.

– Sper doar că bebeluşul mai este în viaţă. Dar n-aş paria pe asta.

Blaze se trezi la 6.15. Se întoarse pe-o parte ca să se uite la Joe, care dormise peste noapte cu el. Căldura oferită de corpul lui părea să-l fi ajutat puţin pe prichindel. Avea pielea rece şi sunetul bronhic din respiraţie era mai slab. Petele acelea roşii îi rămăseseră însă pe obraji. Vârî un deget în guriţa copilului (Joe începu imediat să-l sugă) şi simţi o umflătură nouă în gingie, în partea stângă. Când apăsă, Joe gemu în somn şi se feri.

– Dintele naibii, şopti Blaze. Se uită la fruntea lui Joe. Rana se închisese; nu credea că va rămâne o cicatrice. Asta era bine. În viaţă, îţi deschizi drumul cu fruntea. Nu era un loc potrivit pentru o cicatrice.

Terminase consultaţia, însă tot se uita la chipul adormit la copilului, fascinat. Cu excepţia zgârieturii neuniforme, pielea lui Joe era perfectă. Albă, dar cu tonuri măslinii strălucitoare. Blaze îşi spuse că nu va fi arsă niciodată de soare, ci se va bronza, devenind culoarea frumoasă a lemnului vechi. Se va întuneca la piele atât de tare, încât unii îl vor

confunda poate cu un negru, gândi Blaze. Nu se va face roşu ca racul, ca mine. Pleoapele lui Joe erau de-un albastru vag perceptibil. Acelaşi albastru forma o pereche de arcuri mici sub ochii lui închişi. Buzele erau rozalii şi puţin ţuguiate.

Blaze îi luă o mânuţă şi o ţinu într-a sa. Degetele îl strânseră pe dată de degetul mic. Blaze credea că vor fi mâini mari. Poate că într-o zi aveau să ţină un ciocan de tâmplar sau o cheie de mecanic. Poate chiar un penel de pictor.

Viitorul deschis al copilului îl făcu să se cutremure. Simţi dorinţa de a-l zgâlţâi. Şi de ce? Pentru a-i vedea ochii deschizându-se şi privindu-l. Cine ştie ce aveau să vadă ochii aceia în anii ce urmau? Acum însă erau închişi. *Joe* era închis. Era asemenea unei cărţi minunate şi teribile în care povestea a fost scrisă cu cerneală simpatică. Blaze îşi dădu seama că nu-i mai păsa de bani, nu cu adevărat. Îi păsa în schimb să vadă ce cuvinte vor apărea pe paginile acelea. Ce imagini.

Sărută pielea curată de deasupra zgârieturii, apoi îşi dădu păturile în lături şi se duse la geam. Încă ningea; aerul şi pământul erau alb pe alb. Îşi făcea socoteala că trebuia să fi căzut douăzeci de centimetri în cursul nopţii. Şi încă nu se terminase.

Aproape că te-au încolţit, Blaze.

Se răsuci pe călcâie.

– George? strigă el încet. Tu eşti, George?

Nu era. Cuvintele veniseră din capul său. Şi de ce Dumnezeu să aibă un astfel de gând?

Se uită iarăşi pe geam. Fruntea lui mutilată se ridă, împovărată de gânduri. Ei ştiau cine era el. Fusese prost şi-şi dăduse numele real centralistei ăleia, până şi Juniorul de la sfârşit îi scăpase. Lui i se păruse că era deştept, dar era de fapt prost. Din nou. Prostia era o închisoare din care nu erai eliberat niciodată, nu primeai reducerea pedepsei pentru bună purtare, te aflai acolo pe viaţă.

George l-ar fi tratat în mod sigur cu râsul lui ca un nechezat de cal. George ar fi spus: *Pun pariu că s-au apucat imediat de săpat după dosarele tale. Cele mai importante momente din viaţa lui Clayton Blaisdell.* Aşa era. Sigur citiseră despre înşelătoria religioasă, despre perioada petrecută de el la South Portland, despre perioada la Hetton...

Şi atunci, ca un meteorit străbătându-i mintea muncită: *Aici era Hetton!*

Blaze se uită în jur, ca pentru a verifica informaţia.

Aproape că te-au încolţit, Blaze.

Începu să se simtă hăituit din nou, prizonier într-un cerc tot mai strâmt. Se gândi la camera albă de interogatoriu, la cum trebuise să meargă la baie, la cum era să fii asaltat cu întrebări la care nici măcar nu-ţi dădeau timp să răspunzi. Şi de data aceasta nu avea să fie un proces scurt într-o sală de judecată pe jumătate goală. De data aceasta avea să fie un circ, cu toate locurile ocupate. Apoi închisoare pentru totdeauna. Şi celula de izolare, dacă o lua pe arătură.

Aceste gânduri îl umplură de groază, dar se putea şi mai rău. Cel mai rău era să se gândească la cum vor da ei buzna acolo cu armele scoase şi-i vor lua copilul. Îl vor răpi din nou. Joe al lui.

În ciuda frigului din cameră, pe faţă şi pe braţe îi apărură broboane de sudoare.

Scrântit sărman. Va creşte şi te va urî cu toată fiinţa lui. Vor avea ei grijă de asta.

Şi nu era vocea lui George. Era vocea minţii sale, şi rostea adevărul.

Furios, începu să-şi stoarcă creierii, încercând să conceapă un plan. Trebuia să existe un loc unde să meargă. *Trebuia* să existe.

Joe începea să se trezească, foindu-se, dar Blaze nici nu-l auzi. Un loc. Un loc sigur. Undeva aproape. Un loc secret, unde să nu-l găsească. Un loc despre care nici George să nu ştie, un loc...

Inspiraţia coborî valvârtej asupra lui.

Se răsuci spre pat. Ochii lui Joe erau deschişi. Când îl văzu pe Blaze, îi oferi un surâs şi îşi vârî degetul mare în gură - un gest aproape stilat.

– Tre' să mănânci, Joe. Repede. Suntem pe fugă, da' am o idee.

Îi dădu să mănânce carne tocată mărunt de vită şi brânză. În mod normal, Joe înfuleca un borcan întreg de aşa ceva fără să răsufle, dar de data aceasta începu să-şi ferească gură după a cincea lingură. Iar când Blaze încercă să insiste, copilul începu să plângă. Blaze îi dădu în schimb un biberon şi Joe îl supse lacom. Problema era că mai rămăseseră doar trei.

Cât timp Joe stătu pe pătură cu sticla între palmele desfăcute ca două stele-de-mare, Blaze se învârti prin cameră culegând şi împachetând. Desfăcu un pachet de Pampers şi îşi umplu cămaşa cu scutece, până când era umflat ca un grăsan de circ.

Apoi se lăsă în genunchi şi începu să-l îmbrace pe Joe cât mai călduros posibil: două cămăşuţe, două perechi de pantalonaşi, un sveter, pălărioara împletită. În tot acest timp, Joe urla revoltat. Blaze nu se lăsă înduplecat. După ce băiatul fu îmbrăcat, îşi strânse cele două pături într-un sul mic şi gros, în care îl vârî pe Joe.

Copilul era acum vânăt la faţă de nervi. Când Blaze îl duse din biroul directorului la scări, strigătele lui reverberară pe tot holul părăginit. La baza scărilor, aşeză pe capul lui Joe chiar şapca lui, având grijă s-o răsucească pe stânga. Îl acoperea până la umeri. Apoi păşi afară, în ninsoarea viscolită.

Blaze traversă curtea din spate şi trecu neîndemânatic peste zidul de ciment din partea opusă. Terenul de dincolo el fusese odinioară Grădina Victoriei. Acum nu mai era nimic acolo, în afara unor tufişuri (simple cocoaşe rotunde sub zăpadă) şi-a pinilor tineri care nu creşteau ţinând cont de-un ritm sau anotimp anume. Grăbi pasul cu copilul strâns bine la piept. Joe nu plângea acum, dar Blaze îi simţea icnetele scurte, rapide, luptându-se să inspire aerul rece.

În celălalt capăt al Grădinii Victoria era un alt zid, acesta clădit din piatre. Multe dintre ele căzuseră, lăsând spărturi mari. Blaze trecu prin una dintre acestea şi coborî panta abruptă din cealaltă parte într-o serie de salturi nesigure. Călcâiele lui ridicau nori de zăpadă fină. Jos, pădurea prelua stăpânirea, dar un incendiu făcuse ravagii cu treizeci şi cinci sau patruzeci de ani în urmă, unul mare. Copacii şi tufişurile crescuseră alandala, luptându-se pentru spaţiu şi lumină. Erau arbori şi crengi doborâte de vânt peste tot. Multe ascunse de zăpadă şi Blaze trebui să încetinească pasul, în ciuda nevoii lui de-a se grăbi. Vântul urla pe la vârfurile copacilor; auzea scrâşnetele şi protestele trunchiurilor.

Joe începu să scâncească. Era un sunet gutural, cu sufletul la gură.

– E-n ordine, spuse Blaze. Aproape am ajuns.

Nu era sigur dacă gardul din sârmă ghimpată mai era acolo, dar era. Era acoperit însă complet de zăpadă, şi lipsi puţin să se împiedice în el, să

cadă atât el, cât şi copilul în nămeţi. Păşi în schimb peste el - cu grijă - şi coborî pe făgaş tot mai adânc. Pământul se despica acolo şi se vedea scheletul terenului. Zăpada era mai subţire. Vântul urla acum pe deasupra capetelor lor.

– Aici, zise Blaze. Aici pe undeva.

Începu să se mişte de colo-colo la jumătatea distanţei faţă de unde terenul redevenea plan, holbându-se la grămezi de pietre, rădăcini pe jumătate expuse, petice de zăpadă şi unghere pline cu ace de pin vechi. N-o găsea. Panica începu să-i urce în gât. Frigul precis că pătrundea deja prin pături şi prin straturile de haine de pe Joe.

Ceva mai departe, poate.

Reîncepu să coboare, apoi alunecă şi căzu în fund. Însă copilul continuă să-l strângă la piept. Simţi un junghi ascuţit de durere la glezna dreaptă, de parcă ceva ar fi făcut scântei sub pielea lui. Şi se trezi că se uita hipnotizat la un triunghi de umbră dintre două stânci rotunjite care se umflau una spre cealaltă asemenea unor sâni. Se târî într-acolo, cu Joe strâns la piept. Da, acolo era. Da şi da şi da. Lăsă capul jos şi se târî înăuntru.

În peşteră era întuneric şi umed şi surprinzător de cald. Podeaua era acoperită cu ramuri de pin vechi, moi. Pe Blaze îl vizită o senzaţie de *deja-vu.* El şi John Cheltzman trăseseră crengile acolo, după ce dăduseră întâmplător peste locul acela într-o după-amiază când se îndepărtaseră fără voie de Hetton.

Aşeză copilul pe un pat de ramuri, dibui în buzunarul hainei după chibriturile pe care le ţinea mereu acolo şi aprinse unul. La lumina lui nesigură văzu pe perete inscripţiile făcute de mâna sigură a lui Johnny.

Johnny C şi Clay Blaisdell. 15 august. Al treilea an de lad.

Erau scrise cu fum de lumânare.

Blaze se cutremură - nu din pricina frigului, nu acolo - şi scutură chibritul.

Joe se uită în sus la el, în semiîntuneric. Icnea. În ochi i se citea disperarea. Apoi nu mai icni.

– Hristoase, ce-i cu tine? strigă Blaze. Pereţii de piatră îi întoarseră vocea în propriile-i urechi. Ce-i cu tine? Ce-i...

Atunci ştiu. Erau prea strânse păturile. Le trăsese în jurul lui Joe când îl aşezase şi trăsese prea tare. Copilul nu putea să respire. Cu degete tremurânde, le slăbi puţin. Joe inhala convulsiv o gură mare de aer umed de peşteră şi începu să plângă. Era un sunet slab, tremurat.

Blaze îşi scutură pamperşii din cămaşă, apoi luă unul dintre biberoane. Încercă să-i dea lui Joe tetina, dar Joe îşi feri gura.

– Aşteaptă, atunci, spuse Blaze. Doar aşteaptă.

Îşi luă şapca, o puse pe cap, o răsuci dintr-o mişcare pe stânga şi ieşi afară.

Strânse nişte lemne uscate dintr-un morman de la capătul viroagei şi, de sub el, mai mulţi pumni de cărbuni. Pe aceştia îi îndesă în buzunare. După ce se întoarse în peşteră, clădi un foc mic şi-l aprinse. Deasupra intrării era o fisură mică asemănătoare cu o buză de iepure, suficient cât să creeze un curent de aer şi ca o bună parte din fum să fie tras afară. Nu era nevoie să-şi facă griji că va vedea cineva acel firicel de fum, asta cel puţin până nu se oprea vântul şi nu înceta ninsoarea.

Puse în foc băţ după băţ, până când acesta începu să pârâie vesel. Atunci îl luă pe Joe în poală, înaintea lui, şi-l încălzi. Mititelul respira mai bine acum, dar încă se auzea hârâitul acela bronhic.

– Tre' să te duc la un doctor, îi spuse Blaze. Imediat ce ieşim din asta. El o să te rezolve. O să fii cel mai tare din parcare.

Joe îi surâse pe nepregătite, arătându-şi dintele cel nou. Blaze surâse şi el, uşurat. Copilul nu putea să se simtă foarte rău dacă încă surâdea, nu? Îi oferi lui Joe un deget. Joe îl cuprinse cu mânuţa.

– Strânge, partenere, zise Blaze şi râse.

Apoi scoase biberonul rece din buzunarul jachetei, îndepărtă scamele de pe el şi-l puse aproape de foc, să se încălzească. Afară, vântul urla şi se văita, dar acolo înăuntru începea să se încălzească bine. Îşi dorea să-şi fi amintit mai repede de peşteră. Ar fi fost mai bine decât la Hetton. Fusese o greşeală să-l aducă pe Joe la orfelinat. Era ceea ce George ar fi numit *mojo* rău.

– Păi, zise Blaze, tu n-o să-ţi aminteşti. Aşa-i?

Când simţi că se încălzise sticla, i-o dădu lui Joe. De data aceasta, pruncul o apucă lacom şi o bău pe toată. Când goli şi ultimii mililitri, ochii lui căpătaseră o expresie sticloasă, îndepărtată, pe care Blaze ajunsese să o cunoască bine. Îl puse pe Joe pe umăr şi-l legănă. Copilul râgâi de două ori şi-şi rosti cuvintele fără sens preţ de, poate, cinci minute. Apoi se opri. Închise iar ochii. Blaze începea să-i înveţe programul. Joe avea să doarmă acum patruzeci şi cinci de minute - poate o oră -, după care să fie activ tot restul dimineţii.

Blaze era îngrozit să-l lase singur, mai ales după accidentul din noaptea precedentă, dar nu avea încotro. Era vital să plece. Aşa îi spuneau instinctele. Îl puse pe Joe pe o pătură, îl acoperi cu cealaltă şi ancoră pătura de sus cu pietre mari. Se gândea - spera - că dacă Joe se trezea în lipsa lui, se putea întoarce, dar nu se putea târî afară din peşteră. Va trebui să se mulţumească cu atât.

Blaze ieşi cu spatele din peşteră, apoi o luă înapoi pe unde venise, călcând pe propriile urme, care deja începeau să se umple de zăpadă. Se grăbi şi, când terenul se deschise, o luă la fugă. Era şapte şi un sfert dimineaţa.

În timp ce Blaze se pregătea să-i dea copilului de mâncare, Sterling era în vehiculul de comandă al operaţiunii de arest şi recuperare, un 4 x 4. Stătea pe locul mortului. La volan era un ofiţer de la Poliţia Statală. Fără pălăria lui mare şi turtită, ofiţerul semăna cu un puşcaş marin, un recrut care tocmai primise prima tunsoare soldăţească. În ochii lui Sterling, majoritatea poliţiştilor statali semănau cu puşcaşi marini recruţi. Şi majoritatea agenţilor FBI semănau cu avocaţi sau contabili, lucru întru totul normal, dat fiind că...

Îşi prinse gândurile în zbor şi le trase înapoi la nivelul pământului.

– Nu poţi merge mai repede cu hardughia asta?

– Ba sigur că da, spuse poliţistul. Şi-atunci o să petrecem tot restul dimineţii culegându-ne dinţii dintr-un troian de zăpadă.

– Nu-i nevoie să foloseşti tonul ăsta, nu crezi?

– Vremea asta mă agită, zise poliţistul. E-un viscol de căcat. Alunecă roţile ca dracu'.

– Bine. Sterling îşi consultă ceasul de la mână. Cât de mult mai avem până în Cumberland?

– Douăzeci şi cinci de kilometri.

– Cât timp?

Ofiţerul de poliţie ridică din umeri.

– Douăzeci şi cinci de minute?

Sterling mormăi ceva în barbă. Aceasta era o „operaţiune conjugată" a Biroului şi a Poliţiei Statului Maine, şi singurul lucru pe care îl ura mai mult decât „operaţiunile conjugate" erau intervenţiile dentare pe canal. Posibilitatea unui eşec de proporţii creştea atunci când băgai în joc forţele statale de poliţie. Sigur, totul devenea o *probabilitate* atunci când Biroul era forţat la o „operaţiune conjugată" cu forţele locale de poliţie, dar şi asta era destul de rău: să facă echipă cu un fals puşcaş marin care se temea să depăşească optzeci de kilometri la oră.

Îşi schimbă poziţia în scaun şi tocul pistolului îl împunse în şale. Dar acolo îl purta întotdeauna. Sterling avea încredere în arma lui, în Birou şi în nasul lui. Avea un nas ca al unui prepelicar bun. Un prepelicar bun nu mirosea doar o potârniche sau un curcan în tufişuri; un prepelicar bun le mirosea frica, şi în ce fel frica le va face să clacheze, şi unde. Ştia când dorinţa păsării de-a zbura o va depăşi pe aceea de-a sta nemişcată în ascunzătoare.

Blaisdell era într-o ascunzătoare, probabil în acel orfelinat părăsit. Asta era foarte bine, dar Blaisdell avea să clacheze. Aşa îi spunea lui Sterling nasul. Şi cu toate că nemernicul nu avea aripi, avea picioare şi putea să fugă.

Sterling era, de asemenea, din ce în ce mai convins că Blaisdell acţiona singur. Dacă ar mai fi fost cineva - creierul operaţiunii pe care Sterling şi Granger îl luaseră de la sine înţeles la început - deja ar fi avut un semn din partea lui, dacă nu din alt motiv, atunci din acela că Blaisdell era prost ca noaptea. Nu, probabil că acţiona singur, şi probabil că se refugiase în orfelinatul ăla vechi (ca un porumbel mesager timorat, gândi Sterling), convins că nimeni nu-l va căuta acolo. Nu avea motive să creadă că-l vor găsi ghemuit ca o prepeliţă speriată în spatele unui tufiş.

Doar că lui Blaisdell îi intrase frica în oase. Sterling ştia asta.

Se uită la ceas. Era puţin trecut de 6.30.

Plasa avea să cadă peste o zonă triunghiulară: de-a lungul Route 9 către vest, un drum secundar numit Loon Cut în nord şi un vechi drum forestier înspre sud-est. Când toţi aveau să fie pe poziţie, plasa va începe să se strângă, apropiindu-se de Leagănul Hetton. Ninsoarea era o pacoste acum, dar avea să le ofere acoperire odată intraţi în acţiune.

Suna bine, dar...

– Nu poţi accelera puţin măgăoaia asta? întrebă Sterling. Ştia că era o greşeală să întrebe, o greşeală să-l forţeze pe ofiţer, dar nu se putea abţine.

Poliţistul întoarse privirea spre omul de lângă el. Spre faţa mică şi ciupită a lui Sterling, şi spre ochii lui înflăcăraţi. Şi îşi spuse: Am impresia că puiu' ăsta de lele vrea să-şi pună capăt zilelor.

– Leagă-ţi centura de siguranţă, agent Sterling, spuse el.

– E legată, zise Sterling. O arcui cu degetul mare ca pe-o bretea.

Poliţistul suspină şi apăsă puţin mai tare pedala de acceleraţie.

Sterling dădu ordinul la şapte dimineaţa şi forţele reunite intrară în acţiune. Stratul de zăpadă era foarte înalt - peste un metru pe alocuri -, dar oamenii înaintară înverşunaţi, păstrând contactul radio. Nimeni nu se

plânse. În joc era viaţa unui copilaş. Ninsoarea neîncetată conferea situaţiei o urgenţă sporită, ireală. Semănau cu nişte siluete într-un vechi film mut, o melodramă sepia în care era floare la ureche să-l identifici pe răufăcător.

Sterling coordona operaţiunea ca un mijlocaş bun, ţinând lucrurile sub control prin intermediul aparatului de emisie-recepţie. Oamenii care se apropiau dinspre est aveau traseul cel mai uşor, aşa încât le încetini înaintarea pentru a-i sincroniza cu cei care veneau de pe Route 9 şi cu cei care coborau dealul Loon pe Loon Cut. Sterling voia să-nconjoare Leagănul Hetton, dar mai voia ceva. Voia ca în acelaşi timp oamenii lui să scotocească fiecare tufă şi pâlc de copaci în căutarea păsăroiului lui.

– Sterling, aici Tanner. Recepţionezi?

– Da, Tanner. Spune.

– Suntem în capul drumului care duce la orfelinat. Lanţul e tras peste drum, dar lacătul e spart. Acolo e, sunt sigur. Terminat.

– Mesaj recepţionat, spuse Sterling. Emoţia îi străbătu nervii în toate direcţiile. În pofida frigului, simţi transpiraţie la vintre şi subsuori. Vezi urme proaspete de roţi, răspunde?

– Nu, domnule. Terminat.

– Continuă. Încheiat transmisia.

Al lor era. Marea teamă a lui Sterling fusese că Blaisdell le-o luase iarăşi înainte - că luase copilul şi plecase -, dar nu era aşa.

Vorbi încet în aparat şi oameni se mişcară repede, gâfâind şi păşind împleticit prin zăpadă ca nişte dulăi.

Blaze se caţără peste zidul dintre Grădina Victoriei şi curtea din spate a Leagănului Hetton. Alergă spre uşă. În minte auzea vociferări înfricoşătoare, îşi simţea nervii ca nişte picioare desculţe pe cioburi de sticlă. Cuvintele lui George îi răsunau în gând, se năpusteau asupra lui iar şi iar: *Aproape că te-au încolţit, Blaze.*

Urcă scările în salturi nebuneşti, intră în biroul părăginit şi începu să arunce totul - haine, mâncare, biberoane - în leagăn. Apoi coborî valvârtej scările şi o zbughi afară.

Era 7.30.

7.30.

– Staţi aşa, zise Sterling încet în aparatul de emisie-recepţie. Staţi toţi aşa un minut. Granger? Bruce? Recepţionaţi?

Vocea care răspunse părea rugătoare.

– Aici Corliss.

– Corliss? Nu cu tine vreau, Corliss. Vreau cu Bruce. Terminat.

– Agentul Granger e la pământ, domnule. Cred că şi-a rupt piciorul. Terminat?

– *Poftim?*

– Pădurea asta-i plină de copaci căzuţi, domnule. El, ăă, s-a împiedicat într-unul. Ce să facem? Terminat?

Timpul, scurgându-se amenințător de repede. În mintea sa, imaginea unei clepsidre uriaşe pline cu zăpadă şi Blaisdell alunecând prin mijlocul ei. Pe-o sanie, futu-i.

– Pune-i atele, încotoşmăneazăl bine şi lasă-i aparatul tău. Terminat.

– Da, să trăiţi. Vreţi să vorbiţi cu el? Terminat?

– Nu. Vreau să ne mişcăm. Terminat.

– Da, să trăiţi, am înţeles.

– Perfect, spuse Sterling. Către toţi conducătorii de grupuri, picioarele la spinare. Încheiat transmisia.

Blaze alergă prin Grădina Victoriei, gâfâind. Ajunse la zidul de piatră dărăpănat din capătul ei, îl urcă şi alunecă vrând-nevrând pe pantă în jos până la liziera pădurii, strângând leagănul la piept.

Se ridică, dădu să păşească înainte, apoi se opri. Puse leagănul jos şi scoase pistolul lui George de la curea. Nu văzuse şi nici nu auzise nimic, dar ştia.

Se piti după trunchiul unui pin înalt şi bătrân. Ninsoarea îi biciuia obrazul stâng, amorţindu-l. Aşteptă fără să se mişte. Între pereţii craniului, mintea îi vuia. Dorinţa de-a se întoarce la Joe era chinuitoare, dar dorinţa de-a rămâne acolo şi-a aştepta şi-a nu face gălăgie era la fel de puternică.

Dacă Joe ieşea dintre pături şi se târa spre foc?

Nu-i posibil, îşi spuse Blaze. Până şi copiii mici se tem de foc.

Dacă se târa afară din peşteră, în zăpadă? Dacă îngheţa de viu chiar în momentul acela, în timp ce el stătea acolo ca o momâie?

Nu-i posibil. Doarme.

Da, şi nimeni nu putea spune cât va mai dormi - într-un loc străin. Sau dacă direcţia vântului se schimbă şi peştera se umple de fum? În timp ce tu stai aici, singura persoană pe o rază de trei kilometri, poate opt...

Nu era singura persoană. Mai era cineva în preajmă. Cineva.

Dar în pădure nu se auzea altceva decât vântul, trosnetul copacilor şi foşnetul slab al ninsorii.

E timpul să pleci.

Doar că nu era. Era timpul să aştepte.

Trebuia să ucizi copilul când ţi-am spus eu, Blaze.

George. În capul său, acum. Hristoase!

Altundeva nici n-am fost vreodată. Acum, du-te!

Decise să meargă. Apoi decise că mai întâi va număra până la zece. Ajunsese la şase când ceva se desprinse din centura gri-verde a copacilor din josul pantei. Era un poliţist, însă Blaze nu simţi pic de teamă. Ceva i-o alungase şi acum era perfect calm. Doar Joe conta acum, să aibă grijă de Joe. Se gândea că poliţistul nu-l va observa, dar poliţistul în mod sigur va vedea urmele, iar asta era la fel de rău.

Blaze văzu că poliţistul va trece pe lângă el prin dreapta, aşa că se învârti pe după trunchiul pinului celui mare, spre stânga. Se gândi la toate dăţile când el şi John şi Toe şi ceilalţi se jucaseră în pădurea aceea; cowboy şi indieni, hoţi şi vardişti. Pac-pac cu un băţ strâmb, şi erai mort.

Un singur foc de pistol îi va pune capăt. Nici nu trebuia să ucidă sau măcar să rănească vreunul dintre ei. Sunetul ar fi fost de ajuns. Blaze îşi simţi bătăile inimii în gât.

Poliţistul se opri. Văzuse urmele. Cu siguranţă. Sau o bucată din haina lui Blaze ieşind de după copac. Blaze coborî piedica pistolului lui George. Dacă cineva trebuia să deschidă focul, prefera să fie el acela.

Apoi poliţistul îşi reluă mersul. Din când în când, se uita în jos la zăpadă, însă cel mai adesea îşi îndrepta atenţia spre desişuri. La cincizeci de metri de el, acum. Nu - mai puţin.

În stânga, Blaze auzi pe altcineva călcând pe o ramură căzută la pământ sau pe una mai joasă şi scoţând o înjurătură. Inima îi tresări şi mai

tare în piept. Pădurea forfotea de ei, deci. Dar poate... poate dacă se duceau toţi în aceeaşi direcţie...

Hetton! Înconjurau Leagănul Hetton! Sigur! Şi dacă el reuşea să ajungă înapoi la peşteră, s-ar fi aflat în partea opusă lor. Apoi, mai adânc în inima pădurii, poate peste cinci kilometri, era un drum forestier...

Poliţistul se apropiase la douăzeci şi cinci de metri. Blaze se mai învârti puţin pe după copac. Dacă sărea acum cineva din tufişul din partea lui descoperită, era fript.

Poliţistul trecea pe lângă copac. Blaze auzea scrâşnetul ghetelor lui pe zăpadă. Auzea chiar şi ceva zăngănit în buzunarele lui - mărunţiş, poate chei. Şi scârţâitul curelei lui. Da, şi asta.

Blaze se mişcă şi mai departe pe după copac, făcând paşi mici în lateral. Apoi aşteptă. Când trase iar cu ochiul, poliţistul era cu spatele la el. Nu observase încă urmele, dar avea să le observe. Călca chiar pe ele.

Blaze ieşi de după copac şi se apropie de poliţist cu paşi mari, fără sunet. Răsuci pistolul lui George, apucându-l de ţeava.

Poliţistul coborî privirea şi văzu urmele. Încremeni, apoi duse mâna după aparatul de emisie-recepţie de la curea. Blaze ridică pistolul deasupra capului şi-l avântă cu forţă în jos. Poliţistul icni şi se clătină, însă pălăria lui mare absorbi mare parte din forţa loviturii. Blaze lovi din nou, din lateral, şi-l nimeri pe poliţist în tâmpla stângă. Se auzi un bufnet puternic. Pălăria copoiului alunecă pe-o parte şi rămase culcată peste obrazul drept. Blaze văzu că era tânăr, abia un adolescent. Apoi poliţistului i se tăiară picioarele şi se prăbuşi la pământ, ridicând zăpadă în jurul lui.

– Jigodiilor, zise Blaze. Plângea. De ce nu puteţi lăsa un om în pace?

Îl apucă pe poliţist de subsuori şi-l trase lângă pinul cel mare. Îl propti şi-i îndreptă pălăria pe cap. Nu era mult sânge, dar Blaze nu se lăsă înşelat de asta. Ştia cât de tare putea să lovească. Nimeni nu ştia mai bine. Se simţea pulsul la gâtul poliţistului, dar era slab. Dacă tovarăşii lui nu-l găseau repede, avea să moară. Ei bine, cine-i ceruse să vină? Cine-i ceruse să-şi vâre naibii nasul unde nu-i fierbea oala?

Luă leagănul de jos şi se puse în mişcare. Era opt fără un sfert când ajunse înapoi la peşteră. Joe încă dormea, iar asta îl făcu pe Blaze să plângă din nou, de data aceasta de uşurare. Dar în peşteră era frig. Vântul adusese zăpada înăuntru şi stinsese focul plăpând.

Începu să-l clădească la loc.

Agentul special Bruce Granger îl văzu pe Blaze când cobora râpa şi se târa în gura peşterii. Granger stătea acolo indiferent şi aştepta să se termine vânătoarea într-un fel sau altul, aşa încât cineva să-l poată lua pe sus. Îl durea piciorul ca naiba şi se simţea ca un nătâng.

Acum se simţea ca un câştigător la loterie. Întinse mâna după aparatul pe care i-l lăsase Corliss şi îl duse la gură.

– Granger către Sterling, spuse el încet. Răspunde.

Bruiaj. Bruiaj neîntrerupt. Ciudat.

– Albert, aici Bruce, e urgent. Răspunde!

Nimic.

Granger închise ochii un moment.

– Pui de lele, zise el.

După care deschise ochii şi începu să se târască.

8.10.

Albert Sterling şi doi poliţişti statali stăteau în vechiul birou al lui Martin Coslaw cu pistoalele în mână. Într-un colţ era aruncată o pătură. Sterling văzu două biberoane de plastic goale şi trei conserve goale de lapte condensat ce păreau desfăcute cu lama unui briceag. Şi două baxuri goale de Pampers.

– La dracu', făcu el. La dracu', la dracu', *la dracu'.*

– Nu poate fi departe, spuse Franklin. E pe jos. Cu copilul.

– Sunt minus doişpe grade afară, remarcă cineva din hol.

Sterling îşi zise: Spuneţi şi voi, băieţi, ceva ce nu ştiu deja, futu-i.

Franklin se uita în jur.

– Unde-i Corliss? Brad, l-ai văzut pe Corliss?

– Cred că a rămas la parter, spuse Bradley.

– Ne întoarcem în pădure, anunţă Sterling. Jivina aia trebuie să fie încă în pădure.

Se auzi un foc de armă. Era slab, amortizat de ninsoare, dar inconfundabil. Se uitară unul la celălalt. Se scurseră cinci secunde de tăcere absolută, încremenită. Poate şapte. Apoi o zbughiră către uşă.

Joe încă nu se trezise când glonţul intră în peşteră. Ricoşa de două ori, bâzâind ca o albină nervoasă, despicând aşchii de granit şi proiectându-le prin aer. Blaze întindea scutece; voia să-l schimbe pe Joe, să fie sigur că era uscat înainte să plece cu el.

Acum Joe se trezi brusc şi începu să plângă. Mânuţele lui fluturau în aer. O aşchie de granit îl crestase pe faţă.

Blaze nu stătu pe gânduri. Văzu sângele şi logica îl părăsi. În locul ei veni ceva întunecat şi criminal. Ieşi val-vârtej din peşteră şi se avântă strigând spre locul din care se auzise împuşcătura.

22

Când George păşi în viaţa lui, Blaze şedea la tejghea, la Moochie's. Mânca o gogoaşă şi citea o revistă cu Omul-Păianjen. Era septembrie. Blaze nu avea de lucru deja de două luni şi banii se împuţinau. Câţiva dintre băieţii isteţi de la cofetărie fuseseră prinşi. Blaze însuşi fusese reţinut pentru interogatoriu în legătură cu un jaf la un birou de împrumuturi din Saugus, dar el nu luase parte la lovitura aceea şi se arătase uimit cu atâta sinceritate, încât sticleţii îi dăduseră drumul. Blaze se gândea să-şi încerce norocul din nou la spălătoria spitalului.

– El e, spuse cineva. Ăla-i Baubau.

Blaze se întoarse şi-l văzu pe Hankie Melcher. Alături de el era un tip scund îmbrăcat într-un costum călcat la dungă. Tipul scund avea un ten pământiu şi ochi care păreau să ardă ca tăciunii.

– Sal'tare, Hank, zise Blaze. Nu te-am mai văzut.

– Eh, am avut un scurt concediu pe cheltuiala statului, spuse Hank. Mi-au dat drumul pen' că ăia de-acolo nu ştiu să numere bine. N-am dreptate, George?

Tipul scund nu scoase o vorbă, ci doar zâmbi subţire şi continuă să-l privească pe Blaze. Ochii aceia înflăcăraţi îl stânjeneau pe Blaze. Moochie se apropie, ştergându-şi mâinile pe şorţ.

– Sal', Hankie.

– Cremă de ou cu ciocolată pentru mine, zise Hank. Vrei şi tu una, George?

– Numa' o cafea. Neagră.

Moochie plecă. Hank spuse:

– Blaze, vreau să ţi-l prezint pe cumnatul meu. George Rackley, Clay Blaisdell.

– Sal'tare, făcu Blaze. Simţea miros de lucru.

– Sal'. George clătină din cap. Eşti cât o huidumă, ştii asta?

Blaze râse ca şi când nimeni n-ar fi remarcat înainte că era cât o huidumă.

– George e-un hazliu, zise Hank, rânjind. E-un adevărat Bill Crosby. Numa' că alb.

– Sigur, făcu Blaze, continuând să zâmbească.

Moochie se întoarse cu crema de ou a lui Hankie şi cu cafeaua lui George. George sorbi o gură, făcu o grimasă. Se uită la Moochie.

– Întotdeauna te căci în ceştile de cafea sau mai foloseşti şi ţucalul, măi frumuşelule?

Hank i se adresă lui Moochie:

– George nu vorbeşte serios.

George încuviinţa din cap.

– Aşa-i. Nu-s decât un hazliu, atâta tot. Dispari puţin, Hankie. Du-te în spate şi joacă pinball.

Hankie rânjea în continuare.

– Da, bine. 'Ţeles.

După ce plecă, iar Moochie îşi reluase locul în celălalt capăt al tejghelei, George se întoarse spre Blaze.

– Retardatu' ăla zice că te interesează ceva de lucru.

– Asta cam aşa-i, recunoscu Blaze.

Hankie introduse monede în aparatul de pinball, apoi ridică mâna şi începu să îngâne ceva ce aducea cu melodia din *Rocky.*

George făcu un gest din cap spre el.

– Acum, că e iar liber, Hankie are planuri mari. O benzinărie din Malden.

– Aşa zici? întrebă Blaze.

– Mda. Lovitura secolului, în mama mă-sii. Vrei să faci o sută de bătrâne după-amiaza asta?

Blaze răspunse fără ezitare:

– Sigur.

– O să faci exact ce-ţi spun?

– Sigur. Care-i mişcarea, domnule Rackley?

– George. Spune-mi George.

– Care-i mişcarea, George?

Apoi îi observă din nou ochii înflăcăraţi, nerăbdători, şi spuse:

– Nu fac rău nimănui.

– Nici eu. Pac-pac e pentru tăntălăi. Acum ascultă.

În acea după-amiază, George şi Blaze intrară în Hardy's, un magazin universal cu vad bun în Lynn. Toţi funcţionarii de la Hardy's purtau cămăşi roz cu mâneci albe. Purtau şi insigne pe care scria BUNĂ! EU SUNT DAVE! Sau JOHN! Sau orice alt nume. Pe sub cămaşă, George purta altă cămaşă care semăna cu a lor. Pe insigna lui scria BUNĂ! EU SUNT FRANK! Când Blaze văzu asta, încuviinţă şi spuse:

– E-un fel de alias, nu?

George zâmbi - nu cum zâmbea în preajma lui Hankie Melcher - şi spuse:

– Da, Blaze. Un fel de alias.

Ceva la zâmbetul acela îl făcu pe Blaze să se relaxeze. Nu era nimic rău sau jignitor în el. Şi cum doar ei doi formau echipa, nu era nimeni care să-i dea lui George un ghiont în coaste atunci când Blaze spunea ceva prostesc, şi să-l facă să se simtă lăsat pe dinafară. Blaze nu era sigur dacă George ar fi rânjit chiar dacă *ar mai fi fost* cineva cu ei. Ar fi spus mai degrabă ceva de genul: *Ţine-ţi dracului coatele acasă, căcat cu ochi.* Blaze descoperi că, pentru prima dată de când murise John Cheltzman, îi plăcea de cineva.

George îşi croise şi el drumul prin viaţă luptându-se cu greutăţi de tot felul. Se născuse în secţia săracilor de la un spital catolic din Providence numit Sfântul Iosif: mama necăsătorită, tatăl necunoscut. Ea respinsese sugestia călugăriţelor de-a da băiatul spre adopţie şi, în schimb, se folosise de el ca de-o armă cu care să-şi înfrunte familia. George crescuse în partea de oraş rezervată celor rupţi în fund şi executase prima lui înşelătorie la vârsta de patru ani. Mama lui tocmai voia să-l plesnească pentru că vărsase un bol de terci Maypo. George îi spusese că un bărbat îi adusese o scrisoare şi o lăsase în holul de la intrare. În timp ce ea o căuta, el o încuiase afară din apartament şi o ştersese pe scara de incendiu. Bătaia pe care o mâncase mai târziu fusese de două ori mai cruntă, dar nu uitase niciodată euforia pe care o simţise ştiind că învinsese, măcar pentru o vreme; tot restul vieţii avea să vâneze sentimentul acela de victorie. Era trecător, însă întotdeauna nepreţuit.

Era un băiat isteţ şi aprig. Viaţa îl învăţase lucruri pe care rataţi precum Hankie Melcher nu aveau să le înveţe niciodată. George şi trei cunoştinţe vechi (el nu avea amici) furaseră o maşină când George avea unsprezece ani, făcuseră o raită de plăcere de la Providence la Central Falls, fuseseră prinşi. Băiatul de cincisprezece ani care conducea fusese trimis la şcoala de corecţie. George şi ceilalţi băieţi fuseseră eliberaţi condiţionat. George mai primise şi o bătaie soră cu moartea din partea codoşului tuciuriu cu care mama lui trăia pe atunci. Codoşul era Aiden O'Kellaher, un individ cu probleme la rinichi - de unde şi porecla lui în branşă: Kelly Pişăciosul. Pişăciosul îl snopi până când sora lui vitregă îi strigase să înceteze.

– Vrei şi tu o porţie? întrebase Pişăciosul, iar când Tansy clătinase din cap, el spusese: Atunci, tacă-ţi dracului fleanca.

De atunci, George nu mai furase niciodată o maşină fără motiv. O dată fusese de ajuns pentru a învăţa că o raită de plăcere nu-ţi aduce nimic. Trăim într-o lume lipsită de plăceri.

La treisprezece ani, el şi un prieten fuseseră prinşi furând dintr-un magazin Woolworth's. Libertate condiţionată din nou. Şi altă bătaie. George nu se oprise din furat, dar îşi îmbunătăţi tehnica, şi nu mai fusese prins niciodată.

Când George avea şaptesprezece ani, Pişăciosul îi găsi o slujbă ca agent de pariuri. La vremea aceea, Providence se bucura de genul de renaştere călâie care trecea drept prosperitate în statele aride din punct de vedere economic din New England. Pariurile o duceau bine. La fel şi George. Îşi cumpără haine frumoase. Pe deasupra, începuse să-şi măsluiască lista de pariuri. Pişăciosul îl considera pe George un băiat destoinic; aducea şase sute cincizeci de dolari în fiecare miercuri. Fără ştirea tatălui său vitreg, George mai punea deoparte alţi două sute.

Apoi mafia veni la nord, din Atlantic City. Preluară ei controlul pariurilor. Unii dintre localnicii de nivel mediu fură puşi pe liber. Kelly Pişăciosul fu pus pe liber într-un cimitir de maşini, unde fusese descoperit cu gâtul tăiat şi cu boaşele în torpedoul unui Chevrolet Biscayne.

Rămas fără sursă de venit, George plecă la Boston. O luă cu el şi pe sora lui în vârstă de doisprezece ani. Nici tatăl lui Tansy nu era cunoscut, însă George avea bănuielile lui; Pişăciosul avusese aceeaşi bărbie subţire.

În următorii şapte ani, George perfecţiona o sumedenie de înşelătorii mărunte. Pe deasupra, inventă câteva. Mama lui semnă nepăsătoare un act prin care îl făcea tutorele legal al lui Tansy Rackley şi George o ţinu pe tarfuliţă în şcoală. Veni apoi o zi când află că surioara îşi injecta heroină. Şi, colac peste pupăză, era şi cu burta la gură. Hankie Melcher se arătă dornic s-o ia de soţie. George fu surprins la început, apoi nu mai fu. Lumea era plină de proşti care se rupeau în figuri ca să-ţi arate cât de deştepţi erau ei.

Blaze îi pică cu tronc lui George pentru că Blaze era un prost fără pretenţii. Nu era un fandosit, un dur sau beţivan. Nu juca biliard şi nu îşi injecta heroină. Blaze era un mocofan. Era o unealtă şi, în cursul anilor petrecuţi împreună, George drept unealtă îl şi folosi. Dar niciodată în sens rău. Ca un bun tâmplar, George iubea uneltele bune - cele care funcţionează de fiecare dată aşa cum trebuie. Putea să-i întoarcă spatele lui Blaze. Putea să se culce într-o cameră în care Blaze era treaz şi să ştie că, atunci când se va trezi, banii tot sub pat vor fi.

De asemenea, Blaze îi calma instinctele hămesite şi furioase. Asta nu era de colea. Şi veni o zi când George înţelese că, dacă-i spunea: „Blaze, trebuie să te arunci de pe clădirea asta, pentru că aşa procedăm noi"... ei bine, Blaze s-ar fi aruncat. Într-un fel, Blaze era Cadillacul pe care George nu avea să-l deţină niciodată - îl ţineau suspensiile atunci când drumul era plin de hârtoape.

Când intrară în Hardy's, Blaze se duse direct la articolele pentru bărbaţi, cum fusese instruit. Nu avea la el portmoneul lui; avea o chestie ieftină din plastic cu cincisprezece dolari înăuntru şi un act de identitate în care se spunea că este David Billings din Reading.

Intrând pe raion, vârî mâna în buzunarul de la spate - ca pentru a verifica dacă mai avea portmoneul acolo - şi-l trase trei sferturi afară. Când se aplecă să vadă nişte cămăşi de pe raftul de jos, portmoneul căzu la podea.

Aceasta era partea cea mai delicată a operaţiunii. Blaze se întoarse pe jumătate, ţinând un ochi la portmoneu fără să pară că făcea asta. Pentru un observator întâmplător, ar fi părut întru totul captivat de evaluarea unor cămăşi Van Heusen cu mâneci scurte. George îi explicase de-a fir a păr. Dacă un om cinstit observa portmoneul, toată schema cădea şi aveau să se mute la Kmart. Uneori era nevoie şi de şase încercări pentru ca schema să funcţioneze.

– Mamăăă! făcuse Blaze. Nu ştiam că sunt atâţia oameni cinstiţi.

– Nu sunt, spusese George cu un zâmbet glacial. Dar mulţi sunt speriaţi. Iar tu fă bine şi ţine un ochi la portmoneul ăla futut. Dacă ţi-l şmangleşte cineva, te-ai scuturat de cinşpe biştari şi eu m-am scuturat de-un act de identitate care valorează mult mai mult de-atât.

În ziua aceea, în Hardy's, avură norocul începătorului. Un bărbat care purta o cămaşă cu un aligator pe piept veni pe culoar, zări portmoneul,

apoi se uită în ambele direcţii de-a lungul culoarului să vadă dacă nu venea cineva. Nu venea nimeni. Blaze schimbă o cămaşă cu alta şi apoi o ridică pe lângă corp în oglindă. Inima îi bubuia ca toţi dracii.

Aşteaptă să-l bage în buzunar, zicea. George. *Apoi fă tărăboi.*

Bărbatul în cămaşă cu aligator împinse portmoneul lângă raftul cu svetere la care se uita. Apoi vârî mâna în buzunar, scoase cheile de la maşină şi le scăpă pe jos. Hopa. Se aplecă după ele şi agăţă în acelaşi timp şi portmoneul. Le îndesă pe amândouă în buzunarul pantalonilor, după care plecă agale.

Blaze scoase un urlet ca un muget de taur.

– Hoţu'! *Hoţu'! Da, TU!*

Cumpărătorii se întoarseră şi lungiră gâturile. Vânzătorii se uitară peste umăr. Şeful de raion depista sursa problemei şi porni în grabă spre ei, oprindu-se la un post de vânzare pentru a apăsa un buton etichetat *Special.*

Bărbatul în cămaşă cu aligator pe piept se albi la faţă... se uită în jur... o rupse la fugă. Izbuti să facă patru paşi înainte ca Blaze să-l apuce de guler.

Şifonează-l, da' nu-i face rău, îi spusese George. *Continuă să ţipi. Şi orice-ar fii, nu-l lăsa să scape de portmoneu. Dacă ţi se pare că încearcă asta, trage-i un genunchi la bijuterii.*

Blaze îl apucă pe bărbat de umeri şi începu să-l scuture sus-jos ca pe-un flacon cu medicamente. Bărbatul în cămaşă cu aligator, poate un fan Walt Whitman, scoase un urlet sălbatic. Mărunţişul îi zbură din buzunare. Vârî o mână în buzunarul în care se afla portmoneul, exact cum spusese George că va face, şi Blaze îi trase una în boaşe - nu foarte tare. Bărbatul în cămaşă cu aligator ţipă.

– Te-nvăţ eu minte să-mi furi portmoneul! strigă Blaze în faţa lui. Începea să-şi intre în rol. Te *omor!*

– Să-l ia cineva de aici! ţipă omul. *Luaţi-l!*

Unul dintre funcţionarii de la raionul cu articole pentru bărbaţi îşi vârî nasul.

– Hei, ajunge!

George, care examina articolele sport, îşi descheie cămaşa, o dădu jos fără a încerca să-şi ascundă mişcările şi o dosi sub un teanc de tricouri. Oricum, nimeni nu se uita la el. Toţi se uitau la Blaze, care smuci cu toată forţa şi rupse drept pe mijloc cămaşa cu aligator pe piept.

– Depărtaţi-vă! striga funcţionarul. Calmaţi-vă!

– Nenorocitu' dracului mi-a furat portmoneul! urlă Blaze.

O ceată mare de curioşi începea să se adune. Voiau să vadă dacă Blaze îl va ucide pe tipul pe care îl prinsese, înainte să ajungă la faţa locului responsabilul de raion sau agentul de pază al magazinului sau oricine altcineva cu autoritate.

George apăsă butonul de VÂNZARE ZERO al uneia dintre casele de marcat de la raionul bărbaţi şi începu să ia pumni de bancnote. Pantalonii lui erau mai mari decât trebuia şi o punguţă - un fel de absorbant intim ascuns - era cusut în partea din faţă. Îndesă bancnotele acolo, fără grabă. Cele de zece şi de douăzeci mai întâi - erau câteva şi de cincizeci, adevărat noroc al începătorului -, apoi cele două cinci şi de unu.

– Depărtaţi-vă! continua să strige responsabilul de raion în timp ce străbătea mulţimea. Hardy's avea într-adevăr un agent de pază şi acesta venea imediat după responsabilul de raion. Ajunge! Staţi aşa!

Agentul de pază se înfipse între Blaze şi bărbatul în cămaşă ruptă cu aligator.

Lasă-l în pace după ce vin agenţii de pază, îl instruise George, *dar continuă să faci ca şi când ai vrea să-l omori.*

– Căutaţi-l în buzunar! strigă Blaze. Nenorocitu' m-a jefuit!

– Am luat un portmoneu de pe jos, recunoscu omul-aligator, şi tocmai mă uitam în jur după posibilul proprietar, când... când *bătăuşu'* ăsta...

Blaze sări la el. Omul-aligator se dădu în spate. Agentul de pază îl împinse pe Blaze în lături. Blaze nu se împotrivi. Se distra.

– Uşurel, uriaşule. Calm, băiete.

Între timp, responsabilul de raion îl întrebă pe omul-aligator cum îl chema.

– Peter Hogan.

– Goliţi-vă buzunarele, domnule Hogan.

– Ba' nici nu mă gândesc!

Agentul de pază spuse:

– Goliţi-le, altfel chem poliţia.

George se îndreptă alene spre scara rulantă, părând la fel de alert şi ager precum cel mai bun angajat Hardy's care şi-a semnat vreodată foaia de pontaj.

Peter Hogan cumpăni dacă să-şi revendice sau nu drepturile, apoi îşi goli buzunarele. Când mulţimea văzu portmoneul maro ieftin, făcu *aaaa!*

– Ala e, zise Blaze. E-al meu. Tre' să mi-l fi luat din buzunarul de la spate când mă uitam la cămăşi.

– Ai în el actul de identitate? întrebă agentul de pază, deschizând portmoneul.

Preţ de un moment îngrozitor, mintea lui Blaze se goli. Apoi i se păru că George stătea chiar acolo lângă el. *David Billings, Blaze.*

– Sigur, David Billings, zise Blaze. Eu.

– Câţi bani sunt în el?

– Nu mult. Cinşpe dolari sau aşa ceva.

Agentul de pază se uită la responsabilul de raion şi încuviinţă din cap. Mulţimea scoase iar un *aaa!* prelung. Agentul de pază îi dădu portmoneul lui Blaze, care-l îndesă în buzunar.

– Tu vii cu mine, spuse agentul de pază. Îl apucă de braţ pe Hogan.

Responsabilul de raion spuse:

– Împrăştiaţi-vă, oameni buni, spectacolul s-a încheiat. Hardy's are multe lucruri la reducere săptămâna asta şi vă poftesc să le vedeţi.

Lui Blaze i se păru că omul vorbea la fel de bine ca un crainic radio; nu era de mirare că primise un post cu o asemenea responsabilitate. Lui Blaze, şeful de raion îi spuse:

– Vreţi să veniţi cu mine, domnule?

– Da. Blaze îl săgeta pe Hogan cu o privire. Lăsaţi-mă doar să iau cămaşa pe care o voiam.

– Ne face plăcere să vă anunţăm că acea cămaşa vă este oferită astăzi cadou din partea magazinului Hardy's. *Totuşi,* ne-ar face plăcere să avem o scurtă întrevedere la etajul al doilea. Întrebaţi de domnul Flaherty. Camera 7.

Blaze aprobă din cap şi se întoarse înapoi la cămăşi. Responsabilul de raion plecă. Nu foarte departe, unul dintre vânzători se pregătea să apese butonul de VÂNZARE ZERO al casei de marcat pe care o golise George.

– Hei, tu! i se adresă Blaze, apoi îi făcu semn să se apropie.

Vânzătorul se apropie... dar nu foarte tare.

– Vă pot ajuta, domnule?

– Magazinu' ăsta are restaurant fast-food?

Vânzătorul păru uşurat.

– La parter.

– Eşti cel mai tare, spuse Blaze.

Cu degetul mare şi arătătorul schiţă un pistol, îi trase din ochi vânzătorului şi porni cu pas şăgalnic spre scara rulantă. Vânzătorul îl însoţi cu privirea. Până când se întoarse la casa de marcat, unde toate compartimentele pentru bancnote erau acum goale, Blaze era afară în stradă. George aştepta într-un Ford vechi, mâncat de rugină. Şi plecară în legea lor.

Strânseseră trei sute patruzeci de dolari. George îi împărţi în două părţi egale. Blaze era extaziat. Fusese cea mai uşoară lovitură din câte dăduse vreodată. George era un geniu. Aveau să aplice tactica în tot oraşul.

George acceptă toate acestea cu modestia unui magician de duzină care tocmai a făcut o scamatorie la petrecerea de aniversare a unui copil. Nu-i spuse lui Blaze că tertipul data încă din timpul şcolii primare, când doi indivizi se luau la harţă lângă vitrina cu carne şi un al treilea golea sertarul cu bani în timp ce proprietarul aplana conflictul. Şi nu-i spuse nici că vor fi prinşi a treia oară când o vor încerca, dacă nu a doua. Aprobă doar din cap şi ridică din umeri şi se bucură de uimirea uriaşului de lângă el. Uimire? Blaze era de-a dreptul năucit.

Merseră cu maşina în Boston, opriră la un magazin de băuturi şi luară două jumătăţi de Old Granddad. Apoi se duseră la o dublă reprezentaţie la cinematograful Constitution de pe Washington Street şi văzură urmăriri de maşini şi oameni cu arme automate. Când plecară la zece în seara aceea, erau amândoi beţi turtă. Toate patru capacele de roţi ale Fordului fuseseră furate. George era furios, deşi capacele fuseseră la fel de rablagite ca restul maşinii. Apoi văzu că cineva îi zgariase cu cheia abţibildul VOTAŢI CU DEMOCRAŢII de pe bara de protecţie din spate şi izbucni în râs. Se aşeză pe bordură şi râse până ce lacrimile începură să-i curgă pe obrajii pământii.

– Am fost jecmăniţi de un fan Reagan, zise el. Să-mi trag una.

– Poate că tipu' care ţi-a stricat ţâţbilul n-a fost acelaşi tip care şi-a luat capacele de roţi, spuse Blaze, aşezându-se lângă George. I se învârtea capul, însă era o senzaţie plăcută. O senzaţie de neegalat.

– *Ţâţbil!* strigă George. Se aplecă în faţă de parcă ar fi avut o crampă la stomac, însă hohotea de râs. Lovi cu picioarele în asfalt. *Ştiam eu că tre' să existe un cuvânt pentru Barry Goldwater! Futu-i ţâţbilu'!* Apoi se opri din râs. Se uită la Blaze cu ochi solemni, umezi şi spuse: Blazeişor, tocma' m-am pişat pe mine.

Blaze izbucni în râs. Râse până ce căzu pe spate, pe trotuar. Niciodată nu râsese atât de tare, nici măcar cu John Cheltzman.

Doi ani mai târziu, George fu arestat pentru punerea în circulaţie de cecuri fără acoperire. Norocul fu din nou de partea lui Blaze. El se recupera de pe urma gripei şi George era singur când poliţiştii îl reţinură în faţa unui bar din Denver. Primi trei ani - o pedeapsă aspră pentru fals în acte fără recidivă -, dar George era un escroc notoriu, iar judecătorul era un căpcăun notoriu. Poate chiar un ţâţbil. Asta însemna douăzeci de luni cu reducerea pedepsei pentru bună purtare.

Înaintea pronunţării sentinţei, George îl luă pe Blaze deoparte.

– Mă duc la Walpole, uriaşule. Un an, cel puţin. Probabil mai mult.

– Dar avocatul tău...

– Smintitu' ăla nu l-ar putea apăra nici pe papă dacă ar fi acuzat de viol. Ascultă: să nu te apropii de Moochie's.

– Dar Hank a spus că dacă trec pe acolo, poate să...

– Şi nu te apropia nici de Hankie. Ia-ţi o slujbă normală până ies, aşa tre' să procedezi. Nu-ncerca să dai lovituri de unul singur. Eşti prea prostănac, la naiba. Ştii asta, nu?

– Da, zise Blaze şi surâse. Însă îi venea să plângă.

George văzu asta şi-l lovi cu pumnul în braţ.

– O să te descurci tu, spuse.

Apoi, când Blaze se îndepărta, George strigă după el. Blaze se întoarse. George gesticula grăbit spre frunte. Blaze încuviinţă şi răsuci cozorocul şepcii pe partea norocoasă. Surâse. Dar în sinea lui tot îi venea să plângă.

Încercă la vechiul loc de muncă, dar era prea anost după viaţa alături de George. Îşi dădu demisia şi căută ceva mai bun. O vreme, fu agent de ordine la un bar în Combat Zone, dar nu se descurcă. Era prea milostiv.

Se întoarse în Maine, se angaja ca tăietor de lemne şi aşteptă eliberarea lui George. Îi plăcea să taie lemne şi-i plăcea să ducă brazi de Crăciun la sud. Îi plăceau aerul proaspăt şi zările neîntrerupte de clădiri înalte. La oraş era bine uneori, dar în pădure era linişte. Erau păsări şi uneori vedeai căprioare venind să se adape la iazuri şi inima îţi bătea în ritm cu inima lor. În mod categoric nu ducea dorul metrourilor sau al mulţimilor de oameni agitaţi. Dar când George îi trimise un mesaj scurt - *Ies vineri, sper să ne vedem* -, Blaze abandonă pădurea şi coborî iar la sud, spre Boston.

La Walpole, George învăţase o sumedenie de înşelătorii noi. Le încercară ca nişte doamne bătrâne care încearcă maşini noi. Cea mai de succes fu înşelătoria cu homosexuali. Aceasta le merse ca pe apă vreme de trei ani, până când Blaze fu arestat în timpul a ceea ce George numea „schema Iisus".

George mai deprinsese ceva în închisoare: ideea unei singure lovituri mari şi-apoi retragerea din branşă. Pentru că, îi spuse lui Blaze, nu se vedea petrecându-şi cei mai frumoşi ani din viaţă înghiontindu-se cu homalăi în baruri unde toată lumea purta haine ca în *The Rocky Horror Picture Show.* Sau vânzând enciclopedii false. Sau făcând înşelătorii mărunte. Nu, o singură lovitură mare şi apoi retragere din branşă. Asta deveni mantra lui.

Un profesor de liceu pe nume John Burgess, condamnat pentru omor, îi sugerase o răpire.

– Vorbeşti fără tine! zise George, îngrozit. Erau în curte la recreaţia de la ora zece, mâncau banane şi se uitau la nişte nătăfleţi plini de muşchi care aruncau o minge de la unul la altul.

– Are o reputaţie proastă din cauză că e fărădelegea preferată a idioţilor, zise Burgess. Era un om cu o chelie mică. Răpeşte un copil mic, ăsta-i lozul câştigător.

– Mda, la fel ca Hauptmann, spuse George şi se zgâlţâi ca şi când ar fi fost electrocutat.

– Hauptmann a fost un idiot. La naiba, Hâră, o răpire de copil bine dusă la capăt nu dă greş aproape niciodată. Ce-o să zică pruncul când or să-l întrebe cine l-a răpit? Gu-gu ga-ga? Râse.

– Da, dar presiunea publicului, zise George.

– Sigur, sigur, presiunea publicului. Burgess zâmbi şi se trase de ureche. Era un mare adept al trasului de ureche. *Va fi* presiune din partea publicului. Răpirile de copii şi uciderea de poliţişti, astea generează întotdeauna o mare presiune din partea publicului. Ştii ce-a spus Harry Truman despre asta?

– Nu.

– A spus că dacă nu poţi îndura presiunea publicului, fă-te pustnic.

– Nu poţi recupera recompensa, spuse George. Şi dacă poţi, banii ar fi însemnaţi. Se înţelege de la sine.

Burgess ridică un deget ca un profesor. Apoi făcu iar şmecheria cu trasul de ureche, care strică efectul, într-un fel.

– Asta dacă presupui că poliţiştii vor fi anunţaţi. Dacă bagi familia în sperieţi destul de tare, totul se rezolvă în particular. Făcu o pauză. Şi chiar dacă banii ar fi marcaţi... vrei să-mi spui că nu cunoşti nişte tipi descurcăreţi?

– Poate. Poate că nu.

– Sunt tipi care cumpără bani marcaţi. Pentru ei e-o investiţie ca oricare alta, ca aurul sau obligaţiunile guvernamentale.

– Dar recuperarea mălaiului - asta cum o rezolvi?

Burgess ridică din umeri. Se trase de ureche.

– Uşor. Cere-le să-l arunce din avion.

Apoi se ridică şi se îndepărtă.

Blaze a fost condamnat la patru ani de închisoare pentru „schema Iisus". George îi spuse că va fi floare la ureche, dacă stătea cuminte pe fundul lui. Doi ani, cel mult, îi spuse, şi doi au şi fost. Anii aceia petrecuţi după zăbrele n-au fost foarte diferiţi de timpul petrecut la răcoare după ce-l bătuse pe Legea; doar că deţinuţii îmbătrâniseră. N-a mai fost trimis la izolator. Când îl cuprindeau tremuricii în serile lungi sau în timpul unei interminabile perioade de anulare totală a privilegiilor, când nimeni nu avea voie să iasă din celulă, îi scria lui George. Scria incredibil de prost şi scria scrisori lungi. George nu-i răspundea foarte des, dar, cu timpul, simplul act al compunerii, aşa chinuitor cum era, deveni un factor calmant. Îşi imagina că atunci când scria, George stătea în spatele lui şi-i citea peste umăr.

– Zpâltorea îngizori, spunea George. Să-mi trag una!

– E greşit, George?

– *S-p-ă-l-ă-t-o-r-i-a,* spălătoria. *Î-n-c-h-i-s-o-r-i-i,* închisorii. Spălătoria închisorii.

– O, da. Aşa-i.

Corectitudinea ortografică şi chiar şi punctuaţia lui se îmbunătăţiră, deşi nu deschise nici-o clipă vreun dicţionar. Altă dată:

– Blaze, tu nu-ţi foloseşti raţia de ţigări.

Asta era în epoca de aur când unele companii de tutun ofereau gratuit pachete cu titlul de mostră.

– Fumez rar, George. Ştii asta. S-ar aduna pur şi simplu grămadă.

– Ascultă la mine, Blazeişor. Le iei vineri şi le vinzi joia viitoare, când toţi salivează după un fum. Aşa se procedează.

Blaze începu să facă aşa. Şi fu surprins să vadă cât de mulţi erau dispuşi să plătească pentru ţigări care nici măcar nu te drogau.

Altă dată:

– Parcă nu eşti bine, George, spuse Blaze.

– Sigur că nu-s. Tocma' mi-am scos patru dinţi. Mă doare de-mi vine să mă cac pe mine.

Blaze îl sună data viitoare când avea liber la telefon, îl sună nu cu taxă inversă, ci plăti convorbirea din banii câştigaţi din comerţul la negru cu ţigări. Îl întrebă pe George cum stătea cu dinţii.

– Ce dinţi? zise George ursuz. Dentistu' dracului probabil că-i poartă la gât ca o salbă. Făcu o pauză. De unde ştiai că mi i-am scos? Ţi-a spus cineva?

Blaze se simţi pe dată pe punctul de-a fi prins cu ceva ruşinos, ca şi când s-ar fi masturbat într-o biserică.

– Da, zise el. Mi-a spus cineva.

După ce ieşi Blaze, se duseră la sud în New York City, dar niciunuia nu-i plăcu. Lui George îi fură golite buzunarele, lucru pe care îl luă ca pe-un afront personal. Făcură o excursie la Florida şi petrecură o lună crâncenă în Tampa, faliţi şi neputând să dea vreo lovitură. Urcară iar la nord, dar nu la Boston, ci la Portland. George spuse că vrea să stea peste vară în Maine şi să se dea drept un curist republican bogat.

Nu mult după sosirea lor, George citi un articol de ziar despre familia Gerard: cât de bogaţi erau, cum cel mai tânăr Gerard tocmai se căsătorise cu o puicuţă arătoasă foc. Ideea lui Burgess cu răpirea ieşi la suprafaţa minţii sale - acea singură lovitură mare. Dar lipsea copilul, lipsea atunci, aşa că se întoarseră în Boston.

Naveta aceea Boston-vara, Portland-iarna deveni o rutină în următorii doi ani. La început de iunie, luau calea nordului într-o rablă, cu ce mai rămânea din prada de peste iarnă dosită în roata de rezervă: şapte sute într-un an, două mii în următorul. În Portland, dacă li se oferea ocazia nu se fereau de la o înşelătorie, două. În rest, Blaze pescuia şi uneori punea o capcană sau două în pădure. Pentru el, acelea fură veri pline de fericire. George stătea tolănit la soare şi încerca să se bronzeze (inutil; doar se ardea), citea ziarele, alunga muştele şi se ruga ca Ronald Reagan (pe care îl numea Bătrânul Tată Elvis Alb) să moară fulgerat.

Apoi, pe 4 iulie, în a doua vară a lor în Maine, observă că Joe Gerard al III-lea şi soţia lui narmenă deveniseră părinţi.

Blaze juca solitaire pe veranda barăcii şi asculta la radio. George îl închise.

– Fii atent aici, Blazeişor, zise el, mi-a venit o idee.

Trei luni mai târziu, era mort.

Frecventau regulat jocurile de zaruri şi niciodată nu întâmpinaseră probleme. Era un joc cinstit. Blaze nu juca, dar deseori îl secunda pe George. George era foarte norocos.

În acea seară de octombrie, George câştigă şase partide consecutiv. Bărbatul care stătea în genunchi în faţa lui, de cealaltă parte a păturii, pariase de fiecare dată împotriva lui. Pierduse patruzeci de dolari. Jocul se desfăşura într-un depozit din apropierea docurilor şi-n aer pluteau mirosuri felurite: peşte vechi, cereale fermentate, sare, benzină. Când se lăsa tăcerea, auzeai *tic-tic-tic-ul* pescăruşilor pe acoperiş. Bărbatul care

pierduse patruzeci de dolari se numea Ryder. Spunea că era pe jumătate indian Penobscot şi, după înfăţişare, avea dreptate.

Când George luă zarurile a şaptea oară în loc să le dea mai departe, Ryder puse la bătaie douăzeci de dolari.

– Haideţi, zarurilor, zise George. Faţa lui îngustă radia. Avea şapca răsucită pe stânga. Haideţi, zaruri mari, haideţi haideţi haideţi *acum!*

Zarurile se rostogoliră pe pătură şi se opriră. Arătau unsprezece.

– De şapte ori la rând! se extazie George. Ia bănetul ăla, Blazeroi, tati-ncearc-a opta oară. Opt lei paralei!

– Ai trişat, zise Ryder. Vocea lui era blândă, declarativă.

George încremeni cu mâna deasupra zarurilor.

– Ce-ai spus?

– Ai înlocuit zarurile-alea.

– Fii serios, Ride, spuse cineva. N-a...

– Îmi vreau banii înapoi, zise Ryder. Întinse mana peste pătură.

– O să vrei să n-ai mâna ruptă, dacă nu termini cu prostiile, spuse George. Asta o să vrei, frumosule.

– Îmi vreau banii înapoi, repetă Ryder. Cu mâna în continuare întinsă.

Atunci, se lăsă un moment din acela de tăcere, şi Blaze auzi pescăruşii pe acoperiş: *tic-tic-tic.*

– Du-te-n pizda mă-tii, zise George şi scuipă pe mâna lui întinsă.

Aşa că s-a întâmplat repede, aşa cum se întâmplă mereu în astfel de cazuri. Rapiditatea este cea care face mintea să dea înapoi şi să refuze gândul. Ryder duse mâna sclipind de scuipat în buzunarul jeanşilor şi când o scoase avea în ea un briceag cu arc. Apăsă butonul cromat de pe mânerul cu imitaţie de fildeş şi cei din jurul păturii se împrăştiară în spate. George strigă:

– *Blaze!*

Blaze se aruncă peste pătură spre Ryder, care se lăsă în faţă pe genunchi şi înfipse lama în stomacul lui George. George urlă. Blaze îl apucă pe Ryder şi-l dădu cu capul de podea. Se auzi un sunet sec ca de ramură ruptă.

George se ridică în picioare. Se uită la mânerul briceagului care îi ieşea din cămaşă. Îl prinse cu mâna, dădu să-l tragă afară, apoi făcu o grimasă.

– Futu-i, zise el. O, futu-i.

Se aşeză la loc.

Blaze auzi o uşă trântită. Auzi paşi alergând pe scânduri goale.

– Dispari de aici, zise George. Cămaşa lui galbenă se înroşea în jurul mânerului de briceag. Ia şi banii - o, *Iisuse, ce tare doare!*

Blaze strânse bancnotele împrăştiate. Şi le îndesă în buzunare cu degete pe care nu şi le mai simţea deloc. George gâfâia. Făcea ca un căţel într-o zi toridă.

– George, lasă-mă să-l scot eu...

– Nu, eşti nebun? Îmi ţine maţele înăuntru. Du-mă pe sus, Blaze. *O, Iisuse, futu-i mama mă-sii!*

Blaze îl luă pe George în braţe şi George strigă din nou. Sângele picură pe pătură şi pe părul negru, lucios, al lui Ryder. Sub cămaşă, pântecele lui George părea tare ca o scândură. Blaze îl duse prin tot depozitul şi apoi afară.

– Nu, spuse George. Ai uitat pâinea. Pâinea nu e niciodată destulă. Blaze crezu că George vorbea de fapt despre bani şi dădu să spună că îi

luase, când George zise: Şi salamul. Începea să respire foarte grăbit. Am cartea aia, ştii.

– *George!*

– Cartea aia cu poza...

Dar atunci George începu să se înece cu propriu-i sânge. Blaze îl întoarse şi-l lovi tare peste spate. Altceva nu-i veni în gând să facă. Dar când îl răsuci la loc, George era mort.

Blaze îl întinse pe scândurile din depozit. Se dădu în spate. Apoi se împletici iar înainte şi-i închise ochii. Se dădu în spate a doua oară, apoi se împletici iar înainte şi îngenunche.

– George?

Niciun răspuns.

– Eşti mort, George?

Niciun răspuns.

Blaze alergă fără oprire până la maşină şi urcă şi se aruncă la volan. Porni în trombă, lăsând urme de cauciuc lungi de şase metri.

– Încetineşte, spuse George de pe bancheta din spate.

– George?

– *Încetineşte,* fir-ar să fie!

Blaze încetini.

– George! Vino în faţă! Sari peste scaun! Stai, te trag eu.

– Nu, spuse George. Îmi place aici în spate.

– George?

– Ce-i?

– Ce-o să facem acum?

– O să răpim copilu', zise George. Aşa cum am plănuit.

23

Când Blaze dădu buzna afară din mica peşteră şi îşi recapătă echilibrul, habar nu avea câţi oameni erau acolo. Zeci, bănuia. Nu conta. Pistolul lui George îi căzu de la betelia pantalonilor şi nici asta nu conta. Îl afundă adânc în zăpadă când se avântă spre primul individ peste care dădu cu ochii. Individul stătea întins în zăpadă la mică distanţă, sprijinit în cot şi ţinând un pistol în ambele mâini.

– Mâinile sus, Blaisdell! Nu mişca! strigă Granger.

Blaze sări la el.

Granger avu timp să tragă două gloanţe. Primul zdreli fruntea lui Blaze. Al doilea iscă doar o minifurtună de zăpadă. Apoi Blaze ateriza cu toate cele o sută treizeci de kilograme ale sale peste individul care-l rănise pe Joe, iar arma lui Granger zbură prin aer. Granger urlă când oasele piciorului său rupt se frecară unul pe celălalt.

– Ai lovit copilul! ţipă Blaze în faţa îngrozită a lui Granger. Degetele lui găsiră gâtul lui Granger. Ai lovit copilul, jigodie tâmpită, ai lovit copilul, ai lovit copilul, ai lovit copilul!

Capul lui Granger se mişca acum de la stânga la dreapta şi de sus jos, ca pentru a spune că înţelege, că a prins mesajul. Se învineţise la faţă. Ochii îi ieşeau din orbite.

Se apropie.

Blaze nu-l mai strânse de gât şi se uită în jur. Nu vedea pe nimeni. Pădurea era tăcută, cu excepţia vântului şi-a foşnetului slab al ninsorii.

Ba nu, mai *era* un sunet. Mai era Joe.

Blaze alergă înapoi pe rambleu în sus către peşteră. Joe se rostogolea pe jos, ţipând şi strângând mâinile în gol. Aşchia de piatră nu-l răsturnase doar din leagăn: obrazul lui era plin de sânge.

– Fir-ar *să fie!* se tângui Blaze.

Îl ridică pe Joe, îl şterse pe obraz, îl strecură înapoi între pături şi îi puse şapca lui pe căpşor. Joe răcnea din toţi rărunchii.

– Acuma tre' să fugim, George, spuse Blaze. Să fugim unde vedem cu ochii. Aşa-i?

Niciun răspuns.

Blaze ieşi cu spatele din peşteră, ţinând copilul la piept, se întoarse în bătaia vântului şi o luă la fugă spre drumul forestier.

– Unde l-a lăsat Corliss? gâfâi Sterling spre Franklin. Oamenii se opriseră la liziera pădurii, respirând greu.

Franklin arătă cu degetul.

– Acolo jos. Găsesc eu locul.

Sterling se întoarse spre Brandley.

– Cheamă-ţi oamenii. Şi pe şeriful ţinutului Cumberland. Vreau să blocheze drumul forestier la ambele capete. Ce-i dincolo de el, dacă reuşeşte să treacă?

Bradley râse isteric.

– Nimic, doar râul Royal. Aş vrea să văd că-l trece pe jos.

– E îngheţat?

– Sigur, dar stratul e prea subţire.

– Bine. Să mergem mai departe. Franklin, ia-o în faţă. Dar nu *mult.* Tipu' ăsta e foarte periculos.

Coborâră prima pantă. La cincizeci de metri în interiorul pădurii, Sterling desluşi o siluetă albastră-cenuşie tolănită la baza unui copac. Franklin ajunse acolo primul.

– Corliss, spuse el.

– Mort? întrebă Sterling, ajungând lângă el.

– O, da.

Franklin arătă spre urmele care acum nu erau decât nişte adâncituri vagi.

– Să mergem, spuse Sterling. De data aceasta o luă el înainte.

Cinci minute mai târziu îl găsiră pe Granger. Urmele de pe gâtul lui erau adânci de cel puţin doi centimetri.

– Tipu' ăsta-i un animal, zise cineva.

Sterling arătă cu degetul:

– Acolo e o peşteră. Sunt aproape sigur de asta. Poate a lăsat copilul. Doi poliţişti statali urcară anevoie spre triunghiul de umbră. Unul dintre ei se opri, se aplecă, culese ceva din zăpadă. Ridică obiectul în aer.

– Un pistol! strigă ei.

De parcă noi n-am vedea asta, reflectă Sterling.

– Lasă naibii *pistolul* ăla afurisit, vezi de copil! Şi ai grijă!

Unul dintre ei îngenunche, aprinse lanterna, apoi se târî după raza ei. Celălalt se aplecă în faţă, cu mâinile pe genunchi, cu urechile ciulite, după care se întoarse spre Sterling şi Franklin.

– Nu e acolo!

Încă dinainte să iasă poliţistul din peşteră, zăriră urme care duceau spre drumul forestier. Păreau doar nişte simple denivelări în zăpada care se depunea cu rapiditate.

– Nu poate avea un avans mai mare de zece minute, îi spuse Sterling lui Franklin. Apoi ridică vocea: Răspândiţi-vă! Îl împingem să iasă pe drumul ăla!

Porniră toţi cu viteză înainte, Sterling călcând pe urmele lui Blaze.

Blaze alerga.

Înainta cu salturi împleticite, trecând drept prin încâlceala tufişurilor în loc să încerce să le ocolească, aplecat peste Joe pentru a-l proteja pe cât posibil de loviturile înţepătoare ale ramurilor. Aerul îi intra şi îi ieşea dureros din plămâni. Auzea strigăte estompate în urmă. Sunetul acelor voci îl umplea de panică.

Joe urla şi se zbătea şi tuşea, dar Blaze îl ţinea strâns. Încă puţin, nu mai era mult de mers şi aveau să ajungă la drum. Acolo aveau să fie maşini. Maşini de poliţie, dar lui nu-i păsa de asta. Atâta vreme cât cheile erau lăsate în contact. Avea să meargă cât de departe şi cât de repede putea, apoi avea să abandoneze maşina de patrulă şi să ia altceva. Un camion ar fi fost bun. Gândurile acestea veneau şi plecau din mintea lui asemenea unor desene mari, colorate.

Trecu împiedicat printr-un loc mlăştinos unde gheaţa subţire din jurul dâmbului acoperit de zăpadă cedă şi el plonja în apă rece până la glezne. Continuă drumul şi ajunse la un zid de mărăcini înalt cât un stat de om. Trecu drept prin el, dar întors cu spatele pentru a-l proteja pe Joe. Însă o creangă intră sub şapca de pe capul copilului şi o proiectă înapoi spre mlaştină. Nu era timp s-o recupereze.

Joe se uita în jur cu ochii măriţi de groază. Fără şapca protectoare care să încălzească aerul în jurul căpşorului lui, copilul începu să icnească mai tare. Acum, hohotele lui erau subţiri. Dincolo de el, vocea slabă şi albastră a legii striga altceva. Nu conta. Nu conta nimic, decât să ajungă la drum.

Terenul începea să urce. Înaintarea deveni puţin mai uşoară. Blaze lungi pasul, alergând să-şi salveze viaţa. Pe a sa şi pe a lui Joe.

Şi Sterling alerga cât îl ţineau picioarele şi câştigase treizeci de metri înaintea celorlalţi. Se apropia. Şi de ce nu? Uriaşul ăla fără minte îi deschidea drumul. Aparatul de emisie-recepţie de la curea pârâi. Sterling îl luă în mână, dar nu-şi irosi suflul, ci apăsă doar de două ori butonul de răspuns.

– Aici Bradley, răspunde?

– Da. Atâta tot. Sterling avea nevoie de restul aerului pentru a alerga. Cel mai coerent gând al său, suprapus peste celelalte ca o peliculă de-un roşu aprins, era cel că netrebnicul ăla îl ucisese pe Granger. Ucisese un agent.

– Şeriful a desfăşurat unităţi pe drumul ăla forestier, şefu'. Poliţia Statală va veni cu întăriri în cel mai scurt timp posibil. Terminat.

– Bun. Încheiat transmisia.

Alergă mai departe. Cinci minute mai târziu, dădu peste o şapcă roşie căzută în zăpadă. O îndesă în buzunarul hainei şi îşi reluă fuga.

Blaze parcurse fără suflu ultimii cincizeci de metri pe deal în sus către drumul forestier. Joe nu mai plângea; nu mai avea aer de irosit pe plâns. Zăpada îi îngheţase pe pleoape şi pe gene, îngreunându-le.

Blaze căzu de două ori în genunchi, de fiecare dată ţinând braţele pe lângă corp pentru a-l proteja pe copil. În cele din urmă, ajunse în vârf. Şi bingo. De-a lungul drumului erau parcate cel puţin cinci maşini de poliţie goale.

Mai jos de el, Albert Sterling ieşi dintre copaci şi se uită în sus pe panta pe care Blaze tocmai o urcase. Şi la naiba, iată-l acolo. În sfârşit dădea ochii cu namila aceea nenorocită.

– Stai, Blaisdell, FBI! Opreşte-te şi ridică mâinile!

Blaze se uită peste umăr. De acolo de sus, poliţistul părea un pitic. Blaze se întoarse şi o luă la fugă pe drum. Se opri la prima maşină şi se uită înăuntru, încă o dată, bingo. Cheile atârnau în contact. Tocmai voia să-l aşeze pe Joe pe scaun, lângă agenda cu amenzi, când auzi un motor turat. Se întoarse şi văzu o maşină albă venind pe drum către el. Se întoarse în cealaltă parte şi văzu alta.

– George! strigă el. Oh, George!

Îl strânse pe Joe la piept. Respiraţia copilului era foarte rapidă şi superficială acum, aşa cum fusese a lui George după ce-l înjunghiase Ryder. Blaze trânti portiera maşinii de poliţie şi alergă pe după capotă.

Un ajutor al şerifului ţinutului Cumberland stătea aplecat pe geamul maşinii care venea dinspre nord. Avea o portavoce cu baterii într-o mână înmănuşată.

– *Stai, Blaisdell! S-a terminat! Rămâi pe loc!*

Blaze traversă drumul în fugă şi cineva deschise focul asupra lui. În stânga, zăpada sări în aer. Joe începu să scoată serii de scâncete forţate.

Blaze se avântă de partea cealaltă a drumului cu paşi de uriaş. Alt glonţ îi şuieră pe lângă cap, rupând aşchii şi scoarţă din trunchiul unui mesteacăn. Ajuns la baza rambleului, se împiedică într-un buştean ascuns sub zăpada proaspăt depusă. Ateriza peste copil într-un troian. Se opinti în picioare şi îl şterse pe Joe pe faţă. Era plină de zăpadă.

– Joe! Eşti bine?

Joe respira sacadat şi aspru. Fiecare gură de aer părea să vină la intervale de secole.

Blaze fugi.

Sterling ajunse la drum şi-l traversă în fugă. Una dintre maşinile şerifului oprise în patinare, strâmb, de cealaltă parte. Ajutoarele de şerif erau afară şi stăteau acolo, uitându-se în jos, cu armele scoase.

Obrajii lui Sterling erau întinşi şi gingiile îi erau reci, aşa încât bănuia că rânjea.

– L-am *prins* pe nenorocit.

Alergară pe rambleu în jos.

Blaze străbătu în zigzag un pâlc răsfirat de plopi şi frasini. Dincolo de el, totul se deschidea. Copacii şi tufişurile dispăreau. Înaintea lui era o întindere de alb neclintit, şi acela era râul. De cealaltă parte, armate gri-verzui de molizi şi pini mărşăluiau spre un orizont gâtuit de zăpadă.

Începu să umble pe gheaţă. Făcu nouă paşi înainte ca pojghiţa să se spargă, aruncându-l în apă glacială până la coapse. Cu respiraţia tăiată, se întoarse anevoie şi urcă pe mal.

Sterling şi două ajutoare de şerif ieşiră din ultimul pâlc de copaci.

– FBI, zise Sterling. Lasă copilul pe zăpadă şi fă un pas în spate.

Blaze se întoarse la dreapta şi începu să fugă. Aerul care îi cobora cu greu pe gât părea acum încins. Se uită după o pasăre, orice pasăre deasupra râului, şi nu văzu niciuna. Îl văzu în schimb pe George. Stătea cam cu optzeci de metri mai în faţă. Era aproape ascuns de zăpada viscolită, dar Blaze îi desluşea şapca, şi şapca era răsucită pe stânga - partea norocoasă.

– Haide, Blaze! Haide, împiedicatul naibii! Arată-le călcâiele! Arată-le cum procedăm noi, fir-ar să fie!

Blaze alergă mai repede. Primul glonţ îl nimeri în gamba dreaptă. Trăgeau la picioare ca să-l protejeze pe copil. Asta nu-l încetini; nici măcar nu simţea durerea. Al doilea îl lovi în spatele genunchiului şi-i spulberă rotula într-o ploaie de sânge şi aşchii de os. Blaze nu simţi nimic. Alergă mai departe. Sterling avea să spună mai târziu că n-ar fi crezut niciodată că era posibil aşa ceva, dar nenorocitul alerga pur şi simplu fără oprire. Ca un elan împuşcat în burtă.

– *Ajută-mă, George! Am intrat în bucluc!*

George dispăruse, însă Blaze îi auzea vocea aspră, hârşâită - venea la el adusă de vânt.

– Da, dar aproape că ai ieşit. Picioarele la spinare, bătrâne.

Blaze făcu ultima sforţare. Câştiga teren în faţa lor. Avea forţe înnoite. El şi Joe aveau totuşi să scape. Fusese cât pe ce s-o rasolească, dar totul avea să fie bine. Se uită spre râu, mijind din ochi, încercând să-l vadă pe George. Sau o pasăre. Doar o singură pasăre.

Al treilea glonţ îl nimeri în fesa dreaptă, ricoşa în sus, îi spulberă şoldul. Glonţul fu spulberat şi el. Bucata cea mai mare ricoşa la dreapta şi-i străpunse intestinul gros. Blaze se bălăbăni, aproape căzu, apoi o rupse iar la fugă.

Sterling pusese un genunchi în pământ şi ţinea pistolul cu ambele mâini. Ochi repede, aproape cu nepăsare. Trucul era să nu-şi lase prea mult timp de gândire. Trebuia să ai încredere în coordonarea mână-ochi şi să te laşi în voia ei.

– Iisuse, facă-se voia Ta, zise el.

Al patrulea glonţ - primul tras de Sterling - îl lovi pe Blaze în şale, retezându-i măduva spinării. Senzaţia semăna cu lovitura unui boxer cu pumn mare, puţin deasupra rinichilor. Se prăvăli la pământ şi Joe îi zbură din braţe.

– Joe! strigă el şi începu să se târască în faţă pe coate. Ochii lui Joe erau deschişi; se uita la el.

– Se îndreaptă spre copil! ţipă unul dintre ajutoarele de şerif.

Blaze întinse mâna sa mare către Joe. Mânuţa lui Joe, dibuind după orice, veni în întâmpinarea ei. Degeţelele lui se încolăciră în jurul degetului mare al lui Blaze.

Sterling se opri gâfâind în spatele lui Blaze. Vorbi pe o voce joasă, aşa încât ajutoarele de şerif să nu-l poată auzi:

– Asta e pentru Bruce, scumpule.

– George? zise Blaze, şi atunci Sterling apăsă trăgaciul.

24

Fragment dintr-o conferinţă de presă susţinută pe data de 10 februarie:

Î: Cum se simte Joe, domnule Gerard?

Gerard: Doctorii spun că va fi bine, slavă Domnului. O vreme n-a fost nimic sigur, dar acum s-a vindecat de pneumonie. E un luptător, nu încape îndoială.

Î: Aveţi vreun comentariu de făcut despre cum s-a ocupat FBI de caz?

Gerard: Absolut. Au făcut o treabă straşnică.

Î: Ce veţi face acum dumneavoastră şi soţia dumneavoastră?

Gerard: O să mergem la Disneyland!

[Râsete]

Î: Serios.

Gerard: Aproape că eram serios! Imediat ce doctorii îl vor declara vindecat pe Joey, o să mergem în vacanţă. Undeva unde e cald şi sunt plaje. Apoi, după ce ne întoarcem, o să încercăm să dăm uitării acest coşmar.

Blaze fu îngropat în South Cumberland, la mai puţin de cincisprezece kilometri de Leagănul Hetton şi cam la aceeaşi distanţă de locul în care tatăl lui îl aruncase pe scările unui bloc cu apartamente. Asemenea majorităţii săracilor din Maine, fu îngropat pe cheltuiala municipalităţii. În ziua aceea, soarele nu străluci pe cer şi la înmormântare nu participă nimeni. Cu excepţia păsărilor. Ciori, în principal. În apropierea cimitirelor de ţară, întotdeauna sunt ciori. Acestea veniră, se aşezară pe ramuri, după care îşi luară zborul spre o destinaţie pe care doar păsările o cunosc.

Joe Gerard al IV-lea stătea într-un pătuţ de spital, în spatele geamului. Era sănătos din nou. Mama şi tatăl lui aveau să se întoarcă tocmai în ziua aceea ca să-l ducă acasă, însă el nu ştia asta.

Avea un dinte nou, iar asta ştia; îl durea. Stătea întins pe spate şi se uita la păsările de deasupra pătuţului. Erau agăţate pe aţă şi zburau de fiecare dată când le atingea o adiere de aer. Acum nu se mişcau, şi Joe începu să plângă.

Un chip se aplecă deasupra lui şi o voce începu să fredoneze. Era un chip neaşteptat, şi el începu să plângă mai tare.

Chipul îşi ţuguie buzele şi suflă spre păsări. Păsările începură să zboare. Joe se opri din plâns. Privi păsările. Păsările îl făceau să râdă. Uită de chipuri neaşteptate şi uită de durerea pricinuită de noul dinţişor. Privi zborul păsărilor.

(1973)